ብሉይ ኪዳን

በግእዝና በአማርኛ

ይህ የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ በብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ
ፓትርያርክ፣ርዕሰ ሊቃነ ጳጳሳት ዘኢትዮጵያ ሊቀ ጳጳስ ዘአክሱም
ወእጨጌ ዘመንበረ ተክለ ሃይማኖት
10ኛ ዓመተ ሢመተ ፓትርያርክና ለሁለተኛ ጊዜ ታተመ::

አሳታሚ:- ትንሣኤ ማሳተሚያ ድርጅት
አዲስ አበባ ሊትዮጵያ
፲፱፻፺፬ ዓ.ም

ዕቅዲስ ሚካኤል ካቴድራል ንብረት
Property of Saint Michael Cathedral
1106 N. Jupiter, Garland TX 75042
Tel. (972) 487 0025

መ ግ ለ ጫ

እግዚአብሔር አምላክ ለወዳጆቹ ነቢያት፣ለደቀ መዛሙርቱ ሐዋርያት አዝዞ ያጻፋቸውና ምዕመናን በቤተ ክርስቲያን የተቀበሏቸው የቅዱሳት መጻሕፍት ቁጥር ሰማንያ አንድ መሆኑ በፍትሕ መንፈሳዊ (ፍትሐ ነገሥት) በተሰኘው መጽሐፍ አንቀጽ ሁለት ላይ ተደንግገዋል።

እነዚህም መጻሕፍተ ብሉያትና መጻሕፍተ ሐዲሳት (ብሉይ ኪዳንና ሐዲስ ኪዳን) በመባል የሚታወቁ ሲሆን፣ ለቅድስት ቤተ ክርስቲያን እምነትና ትምህርት፣ ሕግና ሥርዓት፣ ታሪክና ባሕል መሠረት በመሆናቸው በምዕመናን ሕይወት አንተውና ተጠብቀው እስከ አሁን ድረስ የኖሩና ወደፊትም የሚኖሩ ናቸው። (ኤፌ 2:19-20)

ብሉይ ኪዳን ልዑል እግዚአብሔር ከአዳም ጀምሮ እስከ ሙሴ ለነበሩት አበው በሕገልቡና፣ ከሙሴ እስከ ክርስቶስ ልደት ለነበሩት ሕዝበ እስራኤል በሕገ መጽሐፍ (ኦሪት) በልዩ ልዩ ምሳሌና ትንቢት የተነገረው ተስፋ እንደሚፈጸም የገባው ቃል ኪዳን (መሐላ) ነው። (ገላ 3:15-18)

ሐዲስ ኪዳን ደግሞ ጌታ እግዚአብሔር ለሕዝቡ የሰጠውን የድኅነት ተስፋ በጊዜው ጊዜ መፈጸሙን ያረጋገጠ አማናዊና ዘለዓለማዊ ቃል ኪዳን (መሐላ) ነው። (ዕብ 9:15)

የመጀመሪያው ክፍል ስምንቱ ብሔረ ኦሪትን አጠቃሎ የያዘ ነው። እነርሱም ኦሪት ዘፍጥረት፣ኦሪት ዘፀአት፣ኦሪት ዘሌዋውያን፣ ኦሪት ዘኍልቍና ኦሪት ዘዳግም እንዲሁም መጽሐፈ ኢያሱ፣መጽሐፈ መሳፍንትና መጽሐፈ ሩት በመባል ይታወቃሉ።

መጽሐፈ ኢያሱን፣መጽሐፈ መሳፍንትንና መጽሐፈ ሩትን በየዘመኑ የነበሩ ነቢያትና ካህናት ጽፈዋቸዋል። ስምንት መሆናቸውም የስምንቱ ብሔረ ኦሪት ምግብና ሲፈጸም ከላይ እንደተገለጸው አማናዊት ሕገ ወንጌል እንደምትሠራ ለማጠየቅ ነው በማለት ሊቃውንቱ አስተያየታቸውን ይሰጣሉ።

ይህም ኦሪት ዘጠኝ ነገሮችን የያዘ ሲሆን እነዚህም ሕግ፣ ስምዕ፣ ትእዛዝ፣ አኩቴተ እግዚአብሔር ፣ ነገረ እግዚአብሔር፣ ተግሣጽ፣ ምዕዳን፣ ጥበብ ሥጋዊና ጥበብ መንፈሳዊ ናቸው።

እንደ ሊቃውንቱ እምነትና አስተያየት እነዚህ መጻሕፍት ሲነበቡና ሲተረጎሙ ከነቢያት እስከ ሐዋርያት ደርሰዋል። ሐዋርያትም ለቀለሚንጦስ ሰማንያ አንድ መጽሐፍትን ሲሰጡት ከብሉያት ስምንት በሐውርተ ኦሪት ብለው ቆጥረው ሰጥተውታል። እነዚህም ከላይ የጠቀስናቸውና አሁንም በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተካተቱት ናቸው።

« ወኵሉ ዘተጽሕፈ ለተግሣጻ ዚአነ ተጽሕፈ ከመ በትዕግሥትነ ወበተወክሎ መጻሕፍት ንርከብ ተስፋነ» ሲል ቅዱስ ጳውሎስ እንደጻፈው መጻሕፍት እኛ ልንመ ከርባቸውና ልንገሰጽባቸው እንጂ ለከንቱ አልተጻፉምና እያንዳንዱ ክርስቲያን በቅዱሳት መጻሕፍት ሊጠቀም ይገባል። (ሮሜ 15:4)

ብሉይ ኪዳንንም ሆነ ሐዲስ ኪዳንን ቀደምት አባቶቻችን ከግእዝ ወደ አማርኛ በነጠላና በአንድምታ ተርጉመዋቸው ሁሉም በአገልግሎት ላይ የሚገኙ ቢሆኑም ቀደም ብሎው የታተሙት እየታጡ በመሆናቸው ትንሣኤ ማኅተሚያ ድርጅት እንደገና እያሳተመና እያሠራጨ ይገኛል።

በዚህም መሠረት ከሐዲስ ኪዳን መጻሕፍት ሃያ ሰባቱን

1. በነጠላ ትርጉም በግእዝና በአማርኛ፣
2. በአማርኛ ብቻ፣
3. ትርጓሜ ወንጌልን፣ ሠለስቱ ሐዲሳትንና የሐዋርያው የቅዱስ ጳውሎስን መልእክታት፣
4. ከብሉያት መጻሕፍት፤ መጽሐፈ ሕዝቅኤልን፣ መጽሐፈ ሲራክን፣ መዝሙረ ዳዊትንና የመሳሰሉትን በነጠላና በአንድምታ ትርጓሜ አሳትሞ ለአገልግሎት አብቅቶአል።

አሁንም በጎትመት ላይ ያሉት ልዩ ልዩ የቤተ ክርስቲያን መጻሕፍት ሥራቸውን እንደቀጠሉ ሲሆን የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትንም ዓቅም በፈቀደ መጠን በመጀመሪያ ግእዙንና አማርኛውን በነጠላ ትርጉም ወደ ፊትም አንድምታ ትርጓሜውን በቅደም ተከተል አሳትሞ ለማቅረብ ባለው ዕቅድ መሠረት ቀደም ሲል ታትሞ የነበረውን ስምንቱን ብሔረ ኦሪት በግእዝና በአማርኛ አሳትሞ ማቅረቡን በደስታ እያበሠረ፣ ሐዋርያት « ጸልዩ ለነ ከመ ይሩፅ ቃለ እግዚአብሔር » እንዳሉት ድርጅቱ ቀሪዎቹንም በተከታታይ አሳትሞ ለማቅረብ እንዲችል የእግዚአብሔር ቸርነት ፣ የብዑዓን አበው፣ የሊቃውንቱ፣ የካህናቱና የምእመናኑ ጸሎትና ድጋፍ እንደማይለየው እምነታችንና ተስፋችን ጽኑ ነው።

« ስብሐት ለአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ»

ማሳተሚያ ድርጅቱ
አ.አ ፲፱፻፸፱

መጽሐፈ ምሳሌ

ምዕራፍ ፩ ።

ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ዘነግሠ ለእስራኤል በኢየሩሳሌም ። ፩

ለአእምሮ ጥበብ ወተግሣፅ ወለአእምሮ ቃለ ጥበብ ። ፪

ወለተወክፎ መይጠ ቃል ፡ ወለአእምሮ ጽድቅ ዘበአማን ። ፫

ወለአርትዖ ፍትሕ ከመ የሀቦሙ ጥበበ ለየዋሃን ፡ ለሕፃናት ፡ ወለወራዙት ተዐውቆ ወአእምሮ ። ፬

ዘንተ እምከመ ሰምዐ ጠቢብ ይዌስክ ጥበበ ። ፭

ወዘሰ አጥረየ ሐዳፈ የአምር ምሳሌ ወሥውረ ነገረ ፡ ነገረ ጠቢባን በቅጽበት ። ፮

ቀዳሚሃ ለጥበብ ፈሪሀ እግዚአብሔር ፡ ወአእምሮ ሠናይት ለኵሉ ዘይገብራ ፡ ፈሪሀ እግዚአብሔር ቀዳሜ ተዐውቆ ፡ ጥበበ ወተግሣፀ ይሜንኑ ረሲዓን ። ፯

ስማዕ ወልድየ ሕገገ አቡከ ፡ ወኢትትኀየይ ትእዛዘ እምከ ። ፰

አክሊለ ክብር ትነሥእ ለርእስከ ፡ ወባዝግና ወርቅ ለክሳድከ ። ፱

ኦ ወልድየ ኢያስሕቱከ ሰብእ ረሲዓን ፡ ወኢትፍቅድ እመ አስተብቍዑከ እንዘ ይብሉ ነዓ ተሳተፍ ምስሌነ ደመ ። ፲

ወንድፍን ውስተ ምድር ብእሴ ጻድቀ በዓመፃ ። ፲፩

ወነኀጦ ከመ ገሃነም ሕያዎ ፡ ወንስዓር እምድር ዝክሮ ። ፲፪

ወጥሪቶ ብዙኀ ናስተጋብእ ወንምላእ አብያቲነ በርበሮ ። ፲፫

ወአንተኒ ኀበር ምስሌነ ወአሐዱ ቍናማት ይኩነነ ለኵልነ ፡ ወመስነቅት አሐቲ ትኩነነ ። ፲፬

ኢትሑር ወልድየ ምስሌሆሙ ፍኖተ ። ፲፭

ምዕራፍ ፩ ።

ለእስራኤል በኢየሩሳሌም የነገሠ የዳዊት ልጅ ሰሎሞን ፡ የተናገረው ነገር ይህ ነው ። ፩ ነገ፡ ፬ ፴፪ ።

ዘጠኙን ሕገጋትና ኢታምልክን ለማወቅ የፈሊጥን ነገር ለማሳወቅ ።

መልስ ማወቅን ለማስተዋል እውነተኛ ነገርንም ለማሳወቅ ። መዝ፡ ፲፯ ፪ ።

ላልተማሩ ሰዎች ጥበብን ፡ ለሕፃናት ማወቅን ፡ ለጕልማሶች ዕውቀትን ያስተምራቸው ዘንድ ፍርድን ለማቅናት ሰሎሞን የተናገረው ነገር ይህ ነው ።

ብልህ ሰው ይህን በሰማ ጊዜ በጥበብ ላይ ጥበብን ይጨምራል ።

መምህርን ገንዘብ ያደረገ ሰው ሥውር ነገርንና ምሳሌን ያውቃል ፡ የመምህራንም ነገራቸው በዓይን ጥቅሻ ነው ። እንባ፡ ፪ ፯ ። ምሳ፡ ፲፪ ፲፪ ።

የጥበብ መጀመርያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ፡ ለሚያደርጋትም ሰው ሁሉ በጎ ዕውቀት ናት ፡ እግዚአሔርንም መፍራት የዕውቀት መጀመርያ ናት ፡ የእግዚአብሔርን ሕግ የዘነጉ ሰዎች ዘጠኙን ሕገጋትና አምልኮቱን ይንቃሉ ።

ልጄ የአባትህን ሕግ ስማ ፡ የእናትህንም ትእዛዝ ቸል አትበል ።

ለራስህ ክብር ያለው ዘውድን ትቀዳጃለህ ፡ ለአንገትህም ዝርግፍ ወርቅ ታሥራለህ ። መሳ፡ ፰ ፳፯ ።

ልጄ ሆይ ! የእግዚአብሔርን ሕግ የዘነጉ ሰዎች አያስቱህ ፡ ከእኛ ጋራ ደም በማፍሰስ ተባበረን ብለው ቢለምኑህ አትውደድ ።

እውነተኛ ሰውን በግፍ ገድለን እንቅበረው ።

በሕይወትም ሳለ እንደ መቃብር እንዋጠው ፡ ስም አጠራሩንም ከዚህ ዓለም እናጥፋ ። መዝ፡ ፳፩ ፩ ።

ብዙ ገንዘቡንም ሰብስበን ገንዘቡን በቤታችን እንምላ ።

አንተም ከእኛ ጋራ ተባበር ፡ አንድ የፅቃ አቍማዳ ለሁላችን ይሁነን አንዲት የስንቅ ስልቻም ለሁላችን ትብቃን ፡ ብለው ቢለምኑህ አትውደድ ።

ልጄ ! ከነሳቸው ጋራ መንገድን አትሂድ ።

አግኅሥ እገሪከ እምአሠሮሙ ፡ እስመ ለእከይ ይረውፃ እገሪሆሙ ወያፈጥና ለክዒወ ደም ።	፲፮	እግሮቻቸው ለክፋት ይሮጣሉና ፡ ደምንም ለማፍሰስ ይፈጥናሉና ።
እስመ አኮ በከ ዘይረብቡ መሥገርተ ለሰብእ ።	፲፯	ለሰው ወጥመድን የሚዘረጉ በከንቱ አይደለምና እግርህን ከፍለጋቸው አርቅ ። ሮሜ፡ ፫ ፲፭ ።
እሙንቱሰ እለ ቀቲለ ለመዱ ይዘግቡ ሎሙ እከየ ፡ ወድቀቶሙ ለሰብእ ኃጥአን እኩይ ።	፲፰	ሰውን መግደል የለመዱ እነዚህ ብዙ መከራ ይቀበላሉ ፡ የኃጢአተኞችም ሰዎች ሞታቸው ክፉ ነው ።
ዝ ፍናው ውእቱ ለኵሎሙ እለ ይፌጽሙ ኃጣውአ ኃጢአት ወትፅግልት ነፍሶሙ ታኃጕል ።	፲፱	ይህ ሥራ ኃጢአትን ፈጽመው ለሚሠሩ ሰዎች ሁሉ ነው ፡ ኃጢአት ፡ ቅሚያ ፡ ሰውነታቸውን ታጠፋለች ።
ጥበብ በፍናው ትሴባሕ ፡ ወበመራኅብት ትሁብ ቃላ ።	፳	ጥበብ በጐዳና ትመሰገን ነበር ፡ (በዘመነ አበው) በአደበባይ ቃሏን ትሰጥ ነበር ። (በዘመነ መሳፍንት) ።
ወውስተ አርእስተ ጥቅም ትሰበክ ፡ ወውስተ አናቅጺ ሆሙ ለኃያላን ትፀመድ ፡ ወውስተ አናቅጸ ሀገር ጥቡዐ ትብል ።	፳፩	በቅጥሩም ራስ ላይ ትነገር ነበር ፡ (በዘመነ ነገሥት) በኃይለኞችም በሮች ታገለግል ነበር ፡ (በዘመነ ካህናት) በሀገር በሮችም የጨከናችሁ ሁኑ ትል ነበር ፡ (በዘመነ ሰማዕታተ ብሊት) ።
መጠነ መዋዕል የዋሃን በሙ ጽድቅ ወኢይትኃፈሩ ።	፳፪	ለየዋሆች ሰዎች ባለ በዘመናቸው ሁሉ ጽድቅ አላቸው ፡ ሐሰትም ተናግረው አያፍሩም ።
እስከ ማእዜኑ ረሲዓን ታፈቅሩ ስሕተተ ፡ ዓብዳንሰ ፈታውያነ ጽእለት እሙንቱ ፡ ወረሲዓነ ከዊኖሙ ጸልኡ አእምሮ ወርሱሐነ ኮኑ ለእለ ይዘልፍዎሙ ፡ ለምንት ትመይጡ ዘለፋየ ።	፳፫	እግዚአብሔርን የዘነጋችሁ ሰዎች እስከ መቼ ድረስ ስሕተትን ትወዳላችሁ ፡ ሰነፎች ግን ቢሰደቡ የሚወዱናቸው ፡ የእግዚአብሔርን ሕግ የዘነጉ ሆነው ዕውቀቱን ጠሉ ለሚያስተምሯቸው ለነቢያትም ቢያጥቡ አይጠራሆኑ ፡ ምክሬን ለምን ትለውጣላችሁ ! ።
ወናሁ አነ እነግረክሙ እስትንፋሰ ቃልየ ወእሜህረክሙ ነገረ ዚአየ ።	፳፬	እነሆ እኔ ረቂቅ ቃሌን እነግራችኋለሁ ፡ ነገሬንም አስተምራችኋለሁ ። ኢዩ፡ ፪ ፳፰ ።
እስመ ጸዋዕኩ ወኢያውሣእክሙኒ ፡ ሰፋሕኩ እደውየ ወኢያጽማእክሙኒ ።	፳፭	ባስተምራችሁ አልሰማችሁኝምና ፡ እጀንም ብዘረጋ አላደመጣችሁኝምና ። ኢሳ፡ ፷፭ ፲፪ ።
ወአብዛኅኩ ነገረ ወኢተሰጠውክሙኒ ፡ ወምኑነ ረሰይክሙ ፡ ትእዛዝየ ወዘለፋየኒ ኢነጸርክሙ ።	፳፮	ትምህርቴን ባስተምራችሁ አልሰማችሁኝምና ፡ ትእዛዜንም የተናቀ አድርጓችኋልና ፡ ምክሬንም አልተመለከታችሁምና ። ምሳ፡ ፭ ፲፪ ። ሉቃ፡ ፯ ፴ ።
ወአነሂ በኃጕልክሙ እስሕቅ ፡ ወእትፌሣሕ ሶበ ይመጽአክሙ ግብተ ተሠርዎ ።	፳፯	እኔም በጥፋታችሁ ደስ ይለኛል ፡ ድንገት መከራ በመጣባችሁም ጊዜ ደስ ይለኛል ። መዝ፡ ፪ ፬
ወሶበ ይመጽአክሙ ግብተ ሀከክ ወሙስናሂ ከማሁ ሶበ ይመጽአክሙ ለአሥግሮ ወሶበ ይመጽአክሙ ምንዳቤ ወተፄውዎ ሀሎኩ ሀየ ።	፳፰	ድንገት ጸብ ፡ ክርክር ፡ በመጣባችሁ ጊዜ እንደዚሁም ለማጥፋት ጥፋት በመጣባችሁ ጊዜ ፡ መማረክና መከራም በመጣባችሁ ጊዜ ፡ እኔ በዚያ አለሁ ። ኢዮ፡ ፴ ፫ ።
ወሶበ ትጼውዑኒ አነሂ ኢይሰምዐክሙ ፡ የኃሥሡኒ እኩያን ወኢይረክቡኒ ።	፳፱	ከመከራም አድነን ብላችሁ በለመናችሁኝ ጊዜ እኔም ልመናችሁን አልሰማችሁም ፡ ክፉ ሰዎች ይፈልጉኛል አያገኙኝም ። ፩ ሳሙ፡ ፰ ፲፰ ። ኢሳ፡ ፩ ፲፭ ።
እስመ ጸልእዋ ለጥበብ ወቃለ እግዚአብሔርኒ ይስምዑ ኢፈቀዱ ።	፴	ጥበብን ጠልተዋታልና ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ይሰሙ ዘንድ አልወደዱምና ።
ወኢፈቀዱ ይነጽሩ ዘዚአየ ምክረ ፡ ወያስተራኵሱ ኵሎ ዘዚአየ ዘለፋ ።	፴፩	የኔን ምክር ይመለከቱ ዘንድ አልወደዱምና ፡ ሕጌንም ሁሉ ይሽራሉና ። መዝ፡ ፹፩ ፲፩ ። ሉቃ፡ ፯ ፴ ።
እንከሰኬ ይብልዑ ፍሬ ምግባሮሙ ፡ ወበዘዚአሆሙ ኃጢአት ይጽገቡ ።	፴፪	እንግዲህስ የኃጢአታቸውን ፍዳ ይቀበሉ ፡ የራሳቸውንም ኃጢአት ፍዳ አብዝተው ይጥገቡ ።
እስመ ኢተመይጦቶሙ ለዓብዳን ትቀትሎሙ እምእንተ ገፍዑ ደቂቅ ይትቀተሉ ወሐተታሆሙ ለረሲዓን ትቀትሎሙ ።	፴፫	በንስሐ አለመመለሳቸው ሰነፎችን ታጠፋቸዋለችና ፡ ነቢያትንም ከመበደላቸው የተነሣ ደቂቅ (እስራኤል) ይጠፋሉ ፡ የእግዚአብሔርን ሕግ የዘነጉ ሰዎችን መመርመራቸው ታጠፋቸዋለች ።
ወዘሰ ኪያየ ይሰምዕ ይሄሉ በተስፋ ወየዓርፍ ዘእንበለ ድንጋፄ እምኵሉ እኩይ ።	፴፬	እኔን የሚሰማ ሰው ግን በአለኝታ ይኖራል ፡ ያለ ድንጋፄም ከመከራው ሁሉ ያርፋል ። መዝ፡ ፳፭ ፲፪–፲፫ ።

ምዕራፍ ፪ ።

ወልድየ ለእመ ተወከፍከ ቃለ ትእዛዝ ዘዚአየ ወኅባ
እከ በልብከ ።
ትሰምዕ ፅዝንከ ጥበበ ወትሁብ ልብከ ለአእምሮ ወታ
ቀርብ ለተግሣፅ ልበከ ።
ወለእመኒ ለጥበብ ጸዋዕካ ወለአእምሮ ወሀብከ ቃለከ
ወለለብዎ ኃሠሥካ በዓቢይ ግብር ።

ወለእመኒ ኃሠሥካ ከመ ብሩር ወከመ መድፍን ፈተ
ንካ ።
አሜሃ ተአምር ፈሪሀ እግዚአብሔር ወጠይቆ እግዚአ
ብሔር ትረክብ ።
እስመ እግዚአብሔር ይሁብ ጥበበ፡ ወእምቅድመ ገጹ
ለብዎ ወአእምሮ ።
ወይዘግብ ሎሙ ለእለ ይገብሩ መድኃኒተ ወቃውም
ለፍኖቶሙ ከመ ፍኖተ ጽድቅ፡ ወፍኖተ እለ ይፈርሀዎ
የዓቅብ ።
አሜሃ ተአምር ፍትሐ ወጽድቀ፡ ወታረትዕ መንኰራ
ኵረ ሠናያተ ።
እስመ እመ መጽአት ጥበብ ውስተ ሕሊና ዚአከ ወአ
እምሮ ለነፍሰ ዚአከ ሠናይተ ኮነት ።
በምክር ሠናይ ተዓቅበከ፡ ወበሕሊና ጽድቅ ትከድነከ ።

ከመ ታድኅንከ እምፍኖት እኪት፡ ወእምብእሲ ዘኢ
ይነብብ ወኢምንተኒ ሀልወ ቃለ ።
ወይ ሎሙ ለእለ የኀድጉ ፍናወ ርቱዓተ፡ ከመ ይሑሩ
በፍናወ ጽልመት ።
ወእለ ይትፌሥሑ በእኩይ ወእለ ይትኃሠዩ በሚጠተ
እኪት ።
እለ ፍናዊሆሙ መብእስ፡ ወደጋን መንኰራኵሮሙ
ከመ ያርኅቁከ እምፍኖት ርትዕት፡ ወነኪር እምፍኖተ
አእምሮተ ጽድቅ ።
ወልድየ፡ ኢትርከብከ ምክር እኪት፡ እንተ ታኃድግ
ተምህርተ በውርዙትከ ።
ወልድየ፡ ዕቀብ ቃልየ ከመ ይባልሕከ እምብእሲት
እኪት ወነኪርት፡ እንተ ቃላ ትምይንት ዘኃደገት ምታ
ዘንእሳ ወሥርዓተ እግዚአብሔር እንተ ረስዓት ።

ወአንበረት ኀበ ሞት ቤታ፡ ወኀበ ሲኦል ወምስለ
ኃያላን እምድር አርትዓት መንኰራኵራ ።

ኵሎሙ እለ የሐውሩ ባቲ ኢይትመየጡ ወኢይረክቡ
ፍናወ ርቱዓተ፡ ወኢይትረከቡ በዓመተ ሕይወት ።

ሶበሰ የሐውሩ ፍናወ ርቱዓተ እምረከቡ ፍናወ ጽድቅ
ልሙፃተ፡ ኄራነ ይከውኑ እለ ይነብሩ ዲበ ምድር፡ ወየዋ
ሃን ይተርፉ ውስቴታ ።

ምዕራፍ ፪ ።

ልጄ! ያዘዝኩህን ነገር ብትቀበል በልቡናህም ሠው
ረህ ብትይዘው ። ምሳ፡ ፪ ፯ ። ፬ ፳፩ ።
ጆሮህም ጥበብን ብትሰማ፡ ልብህንም ለዕውቀት ብት
ሰጥ፡ ልቡናህንም ለምክር እዝናት ብታቀርብ ።
ጥበብንም ብትጠራት፡ (ፈልገህ ብትማራት) ቃልህን
ለዕውቀት ብትሰጥ፡ በቃልህ ዕውቀትን ብትማር፡ በፍ
ጹም ሥራ ዕውቀትን ብትፈልጋት ።
እንደ ብር እንደ ተቀበረ ወርቅም ተግተህ ብትፈል
ጋት ። ምሳ፡ ፫ ፲፬ ። ማቴ፡ ፮ ፲፮ ።
ያን ጊዜ እግዚአብሔርን መፍራት ታውቃለህ፡ እግዚ
አብሔርንም መረዳት ታገኛለህ ።
እግዚአብሔር ጥበብን ይሰጣልና፡ ከፊቱም ፈጽሞ
ዕውቀት ያገኛልና ። ዮሐ፡ ፮ ፵፭ ።
ዓሠርቱ ቃላተ ኦሬትን ለሚሠሩ ሰዎች ክብር ይደልብ
ላቸዋል፡ እውነተኛ ሕጉንም ይጠብቁ ዘንድ ለሥራቸው
ጠበቃ ነው፡ የሚፈሩትንም ሰዎች ሥራ ይጠብቃል ።
ያን ጊዜ እውነት ፍርድን ታውቃለህ፡ በጎ ሥራንም
ታቀናለህ ። ምሳ፡ ፩ ፫ ።
ጥበብ በልቡናህ ብታድር፡ ዕውቀትም ለሰውነትህ
በጎ ብትሆን ።
በበጎ ምክር ትጠብቅሃለች፡ በእውነተኛም ሐሳብ ትሠ
ውርሃለች ።
ከክፉ ሥራ ታድንኅ ዘንድ ምንም ቀዋሚ ነገርን ከማ
ይናገር ሰውም ታድንኅ ዘንድ ።
በድንቍርና ሥራዎች ጸንተው ይኖሩ ዘንድ የቀና
ሥራዎችን ለሚተዉ ሰዎች ወዮላቸው ።
በክፉ ነገር ደስ ለሚላቸው፡ ክፉ መልስ በመመለስም
ደስ ለሚላቸው ሰዎች ። ኤር፡ ፲፩ ፲፭ ።
ሥራዎቻቸውም ጐጻጕጽ ለሚሆኑ ከቀና ሥራ ያር
ቁህ ዘንድ እውነትን ከማወቅ ሥራ ባዕድ ያደርጉህ ዘንድ
ሥራዎቻቸው ጠማማ ለሚሆኑ ሰዎች ወዮላቸው ።
ልጄ! በሕፃንነትህ ትምህርትን የምታስተው ክፉ
ምክር አታግኝህ ። ምሳ፡ ፯ ፭ ።
ልጄ! ከክፉ ሴት ይጠብቅህ ዘንድ፡ ቃሏም ተንኰል
ከሆነ ከጋለ ሞታ ያጸናህ ዘንድ፡ የሕፃንነት ባሏን ከፈ
ታች የእግዚአብሔርንም ሥራ ከዘነጋች ሴት ያድንኅ
ዘንድ ቃሌን ጠብቅ ። ኤር፡ ፫ ፬ ።
ቤቷንም ከመቃብርና ከሞት ዘንድ ካኖረች፡ ሥራዋ
ንም ከኃያላኑ ጋራ ካቀናች ከጋለ ሞታ ያድንኅ ዘንድ
ቃሌን ጠብቅ ። ። ምሳ፡ ፯ ፳፯ ።
ወደሷ የሚሄዱ ሰዎች ሁሉ በሕይወት አይመለሱም፡
የቀኑ ሥራዎችንም አያገኙም፡ ሕይወት በታዘዘበት ወራ
ትም አይገኙም ።
በቀና ሥራዎችስ ፀንተው ቢኖሩ፡ በጎ ሥራዎችን
ባገኙ ነበር፡ በኢየሩሳሌም የሚኖሩ ሰዎች ደጋግ ሰዎች
ናቸው፡ የዋሃን ሰዎችም በሷ ይኖራሉ ።

እስመ ራትዓን የኃድርዋ ለምድር ፡ ወጻድቃን ይተርፉ ውስቴታ ።	፳	የቀኑ ሰዎች በዓለም ይኖሩባታልና ፡ ደጋግ ሰዎች በሷ ይኖራሉና ። ምሳ፡ ፲ ፴ ።
ፍናወ ረሲዓን እምድር ይሤረዋ ወዓማፅያንሰ ይሰደዱ እምውስቴታ ።	፳፩	እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራ ከምድር ይጠፋሉ ፡ በደለኞች የሚሆኑ ከርሷ ወጥተው ይሄዳሉ ።

ምዕራፍ ፫ ።

ወልድየ ሕገገ ዚአየ ኢትርሳዕ ፡ ወቃላትየ ይዕቀብ ልብከ ።	፩	ልጄ ! ሕጌን አትዘንጋ ፡ ልቡናህም ቃሌን ይጠብቅ ።
ኑኃ መዋዕል ፡ ወዓመታተ ሕይወት ፡ ወሰላም ይትዌሰኩከ ።	፪	ይህን ያደረግህ እንደሆነ ፡ የደስታና የሕይወት ዘመኖች ይጨመሩልሃል ። ምሳ፡ ፫ ፲፯ ።
ምጽዋት ፡ ወሃይማኖት ኢይርኃቀ ፡ እንቆ ውስተ ክሳድከ ፡ ወጸሐፎ በጽሌ ልብከ ።	፫	ምጽዋት (ምግባር) ሃይማኖት ፡ አይራቅህ ፡ በክሳደ ልቡናህ አጽንተህ ያዘው በልቡናህ ሰሌዳነትም ጻፈው ።
ወትረክብ ሞገሰ ፡ ሐሊ ሠናየ በቅድመ እግዚአብሔር ወሰብእ ።	፬	በላሟልነትም ታገኛለህ ፡ በሰውና በእግዚአብሔርም ፊት በጎ ነገርን አስብ ። ፩ ሳሙ ፪ ፳፯ ።
ሀሉ ተወኪላከ በእግዚአብሔር በኵሉ ልብከ ፡ ወበ ጥበብከ ኢትትዓበይ ።	፭	በፍጹም ልቡናህ በእግዚአብሔር አምነህ ኑር ፡ በጥበብህ አትታበይ ። ኤር፡ ፱ ፳፫ ።
በኵሉ ፍናዊከ አክብራ ከመ ታርትዕ ፍናዊከ ።	፮	ሥራሕን ታቀናልህ ዘንድ በሥራህ ሁሉ አክብራት ።
ኢትኩን ጠቢበ ዘበርእስከ ፡ አላ ፍርሆ ለእግዚአብሔር ፡ ወተገኀሥ እምኵሉ እኩይ ።	፯	እግዚአብሔርን ፍራው ፡ ከክፉ ሥራም ራቅ እንጂ ፡ ከራስህ በነቃኸው ጥበብ ብልህ ነኝ አትበል ።
ወሶቤሃ ፈውሰ ይከውነከ ለሥጋከ ፡ ወሥራየ ለአዕፅምቲከ ።	፰	ያን ጊዜ ለአንተ ድኅነት ይሆንልሀል ፡ ለልጆችህም ድኅነት ይሆንላቸዋል ። ኢዮ፡ ፳፩ ፳፬ ።
አክብሮ ለእግዚአብሔር እምዘ በጽድቅ ጥሬትከ ፡ ወአብእ ሎቱ ቀዳሜ ማእረርከ ወእምፍሬ ጽድቅከ ።	፱	ወጥተህ ወርደህ ካገኘኸው ገንዘብህ ሰጥተህ እግዚአብሔርን አክብረው ፡ ያዝመራህንም መጀመርያ ከእውነተኛ ገንዘብህ አግባለት
ከመ ይስፍፋ መዛግብቲከ ብዙኀ ሥርናየ ፡ ወወይነ ማኅበብቲከ ይስፍፍ ።	፲	ጎቶሮችህ ብዙ ሥንዴን ይመሉ ዘንድ ፊቀኖችህም ወይንን ይመሉ ዘንድ አግባ ።
ወልድየ ፡ ኢትትአንተል ተግሣፀ እግዚአብሔር ፡ ወኢትድክም እምኀቤሁ በተዛልፎቱ ።	፲፩	ልጄ ! የእግዚአብሔርን ተግሣፅ ቸል አትበል ፡ መከራ በማምጣቱም ከሱ ዘንድ ንስሓ መግባትን አትድከም ።
እስመ ዘአፍቀረ ይጌሥፅ እግዚአብሔር ከመ አብ ዘይሠምር ወልዶ ፡ ወይቀሥፍ ኵሎሙ ውሉዶ ዘኢይትዌከፉ ።	፲፪	አባት የሚወደውን ልጅ እንዲቀጣ ፡ እግዚአብሔርም የሚወደውን ይቀጣልና ፡ ትእዛዙን የማይቀበሉ ልጆቹን እንዲገርፍ እግዚአብሔርም በመከራ ይገርፋልና ፡ አትድከም ። ዘዳ፡ ፰ ፭ ። ዕብ፡ ፲፪ ፭ ።
ብፁዕ ብእሲ ዘይረክባ ለጥበብ ፡ ወኢ መዋቲ ዘአእመረ ሐኒከ ።	፲፫	ጥበብን የሚያገኛት ሰው ንኡድ ክቡር ነው ፡ ኃፊረ ገጽንም የሚያውቅ ሰው ሕያው ነው (በነፍስ) ።
ይኄይስ ኪያሃ ተገብሮ ፡ እምተገብሮ ወርቅ ወብፉር ፡ ወእምብዙኀ መዛግብት ።	፲፬	ብርና ወርቅን መናገጃ ከማድረግ ይልቅ ጥበብን መናገጃ ማድረግ ይሻላል ፡ ከብዙ ድልብም ይሻላል ።
ክብርት ይእቲ እምዕንቍ ዘብዙኀ ሤጡ ፡ ወኢይትቃወማ ምንትኒ እኩይ ።	፲፭	ዋጋው ብዙ ከሆነ ከዕንቍም የከበረች ናት ፡ ክፉ ነገርም ምንም አይቃወማትም ።
ሠናይት ሀገሬት ይእቲ ለኵሎሙ እለ ይቀርብዋ ፡ ወኵሉ ክብር ኢኮነ መጠና ፡ ኑኃ መዋዕል ወዓመተ ሕይወት ውስተ የማና ።	፲፮	ለሚቀርቧት ሰዎች ሁሉ መልካም አገር ናት ፡ ክብርም ሁሉ መጠኗ አይደለም ፡ በቀኗም የሕይወት ዘመንና የዘመን ብዛት አለ ፡ (በነፍስ የሚገኘው) ። ምሳ፡ ፫ ፪ ።
ወውስተ ጸጋማ ክብር ወብዕል ፡ ወእምአፉሃ ይወጽእ ጽድቅ ፡ ሕገ ወምጽዋተ በልሳና ትለብስ ፡ ፍናዊሃ ፍናወ ሕይወት ፡ ወኵሉ አሠራ በሰላም ።	፲፯	በግራዋም ብዕልና ክብር አለ ፡ (በሥጋ የሚገኘው) ከአፍም እውነት ነገር ይወጣል ፡ በአንደበቷ ምግባረ ሃይማኖትን ታስተምራለች ፡ ሥራዎቿም የሕይወት ሥራ ናቸው ፡ ሥራዋም ሁሉ በተድላ በደስታ ፀንቶ የሚኖር ነው ። (ኢታምልክ) ። ማቴ፡ ፲፩ ፳፱ ።
ዕፀ ሕይወት ይእቲ ለኵሎሙ እለ ይትመረጐዝዋ ወለ እለ ይትአመኑ ባቲ ዘበእግዚአብሔር ፅኑዕ ።	፲፰	ለሚመረኩዟት ሰዎችም ሁሉ የሕይወት ዛፍ ናት ፡ ያመኑባትም ሰዎች በፅኑ በእግዚአብሔር እንዳመኑ ሰዎች ናቸው ። ዘፍ፡ ፪ ፱ ።

እግዚአብሔር በጥበብ ሣረራ ለምድር ፡ ወአስተዳለወ ሰማያተ በአእምሮ ።	፲፱	እግዚአብሔር በባሕርይ ጥበቡ ምድርን ፈጠራት ፡ በባሕርይ ፅውቀትም ሰማያትን አዘጋጀ ።
ወበተኃውቆቱ ቀላያት ነቅዑ ፡ ወደመናትኒ ያውኅዙ ጠላተ ።	፳	በባሕርይ ፅውቀቱ ወንዞች መነጩ ፡ ደመናዎችም ጠልን ያስገኛሉ ። ዘፍ፡ ፩ ፱ ። ኢዮ፡ ፴፯ ፳፰ ።
ወልድየ ፡ ኢትትሀከይ ፅቀብ ምክርየ ወሕሊናየ ከመ ትሕየው ነፍስከ ።	፳፩	ልጄ ፣ ቸል አትበል ፡ ሰውነትህ በሕይወት ትኖር ዘንድ አስቤ የነገርኩህን ምክሬን አስተውል ።
ወሞገሰ ይከውነከ ውስተ ክሳድከ ፡ ወይከውን ፈውሰ ለሥጋከ ወሥራየ ለአዕፅምቲከ ፡ ከመ ትሑር ጥቡዐ በሰላም በኵሉ ፍናዊከ ።	፳፪	ለሰውነትህ ባለሟልነትን ይሆንልሃል ፡ ለሥጋህም ድኅነት ይሆናሃል ፡ በሥራው ሁሉ በተድላ በደስታ የፀናህ ትሆን ዘንድ ፡ ለነፍስህም ሕይወት ይሆናሃል ።
ወእገፊከ ኢይትኅቀፉ ፡ እመሂ ትነብር ኢትፍራህ ።	፳፫	እግሮችህም አይሰነካከሉም ፡ ብትቀመጥም አትፈራም ።
ወእመኒ ሰከብከ ሐዋዘ ትነውም ፡ ወኢተፈርህ ዘይመጽአከ ሀከከ ፡ ወመራደ ረሲኃን ዘይመጽእ ።	፳፬	ብትተኛም የጤና እንቅልፍ ትተኛለህ ፡ የሚመጣብህንም ጠብ ክርክር አትፈራም ፡ የሚመጣብህንም የአሕዛብ ወራሪነት አትፈራም ። መዝ፡ ፺፩ ፭ ።
እስመ እግዚአብሔር ይሄሉ ምስሌከ ውስተ ኵሉ ፍናዊከ ፡ ወያቀውሞን ለእገፊከ ከመ ኢያንቀልቅላ ።	፳፭	በሥራው ሁሉ እግዚአብሔር ካንተ ጋራ ይኖራልና ፡ እንዳይነዋወጡም እግሮችህን ያፀናቸዋል ።
ወኢትትሀከይ ገቢረ ሠናይ ለዕኑስ ፡ መጠነ ቦ ውስተ እዴከ ርድኦ ።	፳፮	ለተቸገረው በጎ ነገር ማድረግን ቸል አትበል ፡ በእጅህ ያለውንም ገንዘብ ሰጥተህ ርዳው ። ገላ፡ ፮ ፲ ።
ወኢትበል ሑር ወግባእ ጌሠመ እሁበከ እንዘ ትክል ገቢረ ሠናይ ፡ እስመ ኢተአምር ዘትወልድ ሳኒታ ።	፳፯	ማግስት የምትወልደውን አታውቅምና ገንዘብ መስጠቱ ሲቻልህ ዛሬ ተመልሰህ ሂድ ፡ ነገ እሰጥሀለሁ አትበለው ።
ወኅዲ ኢተሐሊ እኩየ ላዕለ ዓርክከ ዘየኃድር ወይትዌከል ብከ ፡ ወኢትፍቅድ ተጻልኦ ምስለ ሰብእ በከ ፡ እመ አልቦ ዘይገብር እኩየ ላዕሌከ ።	፳፰	ዳግመኛም አንተን አምኖ በሚኖር ወዳጅህ ላይ ክፉ ነገር አታስብ ፡ በአንተ ላይ ያደረገው ክፉ ነገር የለምና ከሰው ጋራ በከንቱ መጣላትን አትውደድ ።
ኢታጥፊ ዝንዓጌ በኀበ ሰብእ እኩያን ፡ ከመ ኢትኩን ከማሆሙ ።	፳፱	እንደሳቸው እንዳትሆን ፡ ከክፉ ሰዎች ሽሙጥን አትማር ። ሮሜ፡ ፲፪ ፲፰ ።
ወኢትቅናእ በፍናዊሆሙ እስመ ርኩስ ውእቱ በኀበ እግዚአብሔር ኵሉ ኃጥእ ወምስለ ጻድቃን ኢይዴመር ።	፴	ኃጢአተኛ ሰው ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነውና ፡ ከደጋጎችም ሰዎች ጋራ አንድ አይሆንምና ፡ በሥራቸውም አትቅና ። መዝ፡ ፴፯ ፩ ።
መርገመ እግዚአብሔር ውስተ አብያተ ረሲኃን ።	፴፩	የእግዚአብሔር ርግማን ሕገ እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ቤት ፀንቶ ይኖራል ። ምሳ፡ ፪ ፲፭ ።
ወውስተ አብያተ ጻድቃን በረከተ እግዚአብሔር ፡ ወለዕቡያን ይትቃወሞሙ ንዴት ።	፴፪	የእግዚአብሔር በረከት በጻድቃን ወገኖች ፀንቶ ይኖራል ፡ ትዕቢተኞችን ግን ችጋር ይቃወማቸዋል ።
ወለትሑታን ይሁቦሙ ክብረ ፡ ወክብረ ይወርሱ ጠቢባን ።	፴፫	ራሳቸውን ለሚያዋርዱ ሰዎች ክብርን ይሰጣቸዋል ፡ ብልህ የሆኑ ሰዎችም ክብርን ይወርሳሉ ።
ወረሲኃንሰ አፅበዩ ኃሣረ ።	፴፬	ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ችጋርን አበዙ ።

ምዕራፍ ፱ ።

ስምዑ ውሉድየ ተግሣፀ አብ ፡ ከመ ይኩን ብዙኅ መዋዕለ ሕይወትክሙ ።	፩	በሕይወት የምትኖሩት ዘመናችሁ ብዙ ይሆን ዘንድ ፡ ልጆቼ ፣ የአባታችሁን ተግሣፅ ስሙ ። ምሳ፡ ፭ ፯
ወአጽምኡ በአእምሮ ሕሊና እስመ ሠናየ ጸጋ እጼግወክሙ ፡ ወሕገገ ዚአየ ኢትኅድጉ ።	፪	በጎ ስጦታን እሰጣችኋለሁና ፡ በልቡና ዕውቀት ፀንታችሁ ስሙ ፡ ሕጌንም አትተዉ ።
እስመ ኮንኩ አነሂ ወልደ ሰማዔ አብ ወእትፈቀር በገጸ እምየ ።	፫	እኔም አባቴን የምሰማ ልጅ ነበርኩና ፡ በእናቴም ፊት የምወደድ ልጅ ነበርኩና ። ፩ ዜና፡ ፳፪ ፭ ።
እንዘ ይሜህሩኒ ወይብሉኒ ይበእ ቃለ ዚአነ ውስተ ልብከ ፡ ፅቀብ ትእዛዛቲነ ።	፬	ሲያስተምሩኝ ነገራችን በልብህ ይደር ትእዛዛችንም ጠብቅ ሲሉኝ ። ፩ ዜና መዋ፡ ፳፰ ፱ ። ምሳ፡ ፯ ፪ ።
ወኢትርሳዕ ወኢትትሀየይ ንባበ አፉነ ወኢትኅድጋ ።	፭	በአፋችን የምንናገረውን ነገር አትርሳ ፡ ቸልም አትበል አትተዋት ። ምሳ፡ ፪ ፪—፫ ።
ወአጥፊ አእምሮ ፡ ወትትዌከፈከ አፍቅራ ።	፮	ፅውቀትን ገንዘብ አድርግ ፡ በረድኤት ትቀበልሀለች ውደዳት ። ፪ ተሰሎ፡ ፪ ፲ ።
ወተዓቅበከ ዑዳ ወታሌፅለከ ።	፯	ትጠብቅሃለች ሻት ፡ ከፍ ከፍ ታደርግሃለች ።

ስማዕ ወልድየ ወተወከፍ ንባበ ዚአየ ፡ ከመ ይብ
ዝኅ ዓመታተ ሕይወትከ ወከመ ይኩን ፍናወ ሕይወ
ትከ ብዙኅ ።
እስመ ፍኖተ ጥበብ እሜህረከ ወአፀንዓከ ዲበ መን
ኰራኵር ርቱዕ ።
እመሂ ተሐውር ኢይትዐፀው አሠርከ ፡ ወእመሂ ሮፅከ
ኢትደክም ፡ ወተወክፎ ቃለ ዚአየ ኢትኅድግ ።
ዕቀባ ለርእስከ ወኢትኅድጋ ለሕይወትከ ።

ፍኖተ ረሲዓን ኢትኪድ ፡ ወኢትቅናእ በፍናወ ኃጥ
አን ፡ ወመካነ እንተ ኀበ ግእዙ ኢትሑር ህየ ተገኅሥ
እምኔሆሙ ወተመየጥ ።

እስመ ኢይነውሙ እመ ኢገብሩ እኩየ ፡ ተመሥጠ
ንዋም እምአዕይንቲሆሙ ።
ወኢይነውሙ እመ ኢደወዩ እለ ይበልዑ መብልዐ
ኃጢአት ፡ ወበወይነ ዓመፃ ይሰክሩ ።
ወፍኖተ ጻድቃንሰ ከመ ብርሃን ይበርህ የሐውሩ ወያ
በርሁ እስከ ሶበ ታረትዕ ዕለት ።

ወፍኖተ ኃጥንሰ ጽልመት ወኢየአምሩ ከመ ይት
ዓቀፉ ።
ወልድየ ፡ ንባበ ዚአየ ነፅር ፡ ወቃለ ዚአየ ያጽምእ ፅዝ
ንከ ከመ ኢይንጽፋ ዓዘቃቲከ ።
ዕቀቦን ውስተ ልብከ እስመ ሕይወት ውእቶን ለእለ
ይረክብዎን ፡ ወለኵሉ ዘሥጋ ።
ወበኵሉ ተዓቅቦ ዕቀብ ልበከ እምዝንቱ ፍኖት ፡
እስመ ውእቱ ነቅዐ ሕይወት ።
ወአርኅቅ እምኔከ አፈ እኩየ ወከናፍረ ዓመፃ አንኅ
አርኅቆ እምኔከ ።
አዕይንቲከኒ ርቱዐ ይርአያ ፡ ወቀራንብቲከ ይቅጽባ ጽ
ድቀ ።
ርቱዐ መንኰራኵረ ግበር ለእገሪከ ወፍናዊከ አርትዕ ።

ወኢትትገኅሥ ኢ ለየማን ወኢ ለጸጋም ፡ አግኅሥ
እገሪከ እምፍኖት እኪት ፡ እስመ ፍናወ ዘየማን ያፈቅር
እግዚአብሔር ።
ጠዋያት እማንቱ እለ በጸጋም ፡ ወውእቱ ርቱዐ መን
ኰራኵረ ይገብር ለእገሪከ ፡ ወሑረትከኒ በሰላም ያሤኒ ።

ምዕራፍ ፭ ።

ወልድየ ፡ ጥበበ ዚአየ ነጽር ፡ ወንባበ ዚአየ ያጽምእ
ፅዝንከ ፡ ከመ ትዕቀብከ በሕሊና ሠናይት ።
ወአእምር እምከናፍርየ ዘእኤዝዘከ ።
ኢትነፅር ብእሲተ እኪተ እስመ መዓር ይውኅዝ እም
ከናፍረ ብእሲት ዘማ እንተ ለጊዜሁ ያመዓርፅሮ ለጕርዔከ ።
ወእምድኅሬሁሰ ዘይመርር እምሐሞት ትረክብ ፡ ወስ
ሑል ፈድፋደ እመጥባሕት ዘክልኤ አፉሁ ።

ልጄ ፡ በሕይወት የምትኖርባቸው ዘመኖችህ ይበዙ
ልህ ዘንድ የዘመንህም ቍጥር ብዙ ይሆን ዘንድ የምመክ
ርህን ስማ ፡ ነገሬንም ተቀበል ።
የጥበብን ሥራ አስተምርኻለሁና ፡ በቀና ሥራ ላይም
አፀናኻለሁና ። ፩ኛ ሳሙ ፡ ፲፪ ፳፫ ።
ብትሄድም ፍለጋህ አይጠፋም ፡ ብትሮጥም አትደክ
ምም የኔንም ነገር መቀበል አትተው ። ፪ኛ ሳሙ ፡ ፳፪ ፴፯ ።
ለራስህ ብለህ ሕግን ጠብቃት ፡ ሕይወትም ልትሆንህ
አትተዋት ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች መንገድ አትሂድ ፡ በኃ
ጢአተኞችም ሥራ አትቅና ፡ ወደዚያ ወደ ተጓዙበትም
ቦታ አትሂድ ፡ ከነሱም ሥራ ተመልሰህ ራቅ ፡ እነዚያንም
ከመከተል ተመለስ ።
ኃጢአት ካልሠሩ አይተኙምና ከዓይናቸውም እን
ቅልፍ ጠፋ ።
የኃጢአትን መብል የሚበሉ በዓመፅ ወይንም የሚሰ
ክሩ እነዚህ በደዌ ኃጢአት ካልተያዙ አይተኙም ።
የጻድቃን ሥራቸው እንደ ብርሃን ይበራል ፡ ዕለተ
ሞታቸው ክብራቸውን እስክትገልጥላቸው ድረስ በዚህ
ዓለም ሲያበሩ ይኖራሉ ።
የኃጥአን መንገድ ግን ጨለማ ነው ፡ በመከራም እን
ዲሰነካከሉ አያውቁም ።
ልጄ ፡ የኔን ነገር ተመልከት ወንዞችህም እንዳይደርቁ
ጆሮህ ነገሬን ያድምጥ ። ፩ኛ ሳሙ ፡ ፪ ፱ ።
በግብር ለሚያገኙዋቸው ሕይወት ናቸውና ፡ ለሥጋዊ
ለደማዊም ሁሉ ድኅነት ናቸውና በልቡናህ ጠብቃቸው ።
ከዚህ ሥራ በፍጹም መጠበቅ ልቡናህን ጠብቅ እሱ
የሕይወት ምንጭ ነውና ። ምሳ ፡ ፫ ፳፩ ።
ክፉ ነገርን ከአንተ አርቅ ፡ የሐሰት ከንፈሮችንም ከአ
ንተ ፈጽመህ አርቅ ።
ዓይኖችህም የቀና ሥራን ይመልከቱ ቅንድቦችህም እው
ነት ነገርን ይጥቀሱ (ቀራንብተ ልቡናህ በጎ ነገርን ያስቡ) ።
ለእግረ ልቡናህ የቀና ሥራን አድርግ ፡ ጐዳናህንም
አቅና ። ማቴ ፡ ፲፪ ፴፱ ። መዝ ፡ ፷፰ ፳ ።
ወደ ቀኝ ወደ ግራ አትበል ፡ እግረ ልቡናህን ከክፉ
ሥራ አርቅ ፡ እግዚአብሔር የቀኝን መንገድ ይወዳልና ።

በግራ የሚሠሩ ሥራዎች ጠማሞች ናቸው እሱ ለእ
ግረ ልቡናህ የቀና ሥራን ያደርግልኻል ፡ አነዋወርህንም
በተድላ በደስታ የበጀ ያደርግልኻል ።

ምዕራፍ ፭ ።

ልጄ ፡ የኔን ጥበብ ተመልከት ፡ በበጎ ዕውቀት ትጠብ
ቅህ ዘንድ ጆሮህም የኔን ነገር ይስማ ።
በከንፈሬ የማዝህንም አስተውል ።
ከአመንዝራ ሴት ከንፈር ለጊዜው ጕሮሮህን የሚያጣፍ
ጠው ማር ወለላ ይፈሳልና ፡ አመንዝራ ሴትን አትመልከት ።
ከዚህ በኋላ ግን ከሐሞት የሚመር ልሳኑ ሁለት ከሆነ
ሾተል የተሳለ ነገር ታገኛለህ ። መክ ፡ ፯ ፳፯ ።

ወጎበ ዕበድ እገሪሃ ያወርዱ ፡ ወሑረታ ያበውእ ውስተ ሞት ወሲኦል ። ፭

ወአሠራ ኢይትሐወስ እመክነ ኃጢአት ፡ ወውስተ ፍናወ ሕይወት ኢይቀርብ ወእቡስ መንኰራኵራ ፡ ወእከ ዘይትዐወቅ ። ፮

ወይእዜኒ ወልድየ ስምዐኒ ወምኑነ ኢትረሲ ንባበ ዚአየ። ፯

ርኁቀ ረሲ እምኔሃ ፍናየተከ ፡ ወኢትቅረብ ጎበ ኖኅተ ቤታ ። ፰

ከመ ኢትወስክ ለባዕድ ሕይወተከ ወንብረተከ ለእለ ዘእንበለ ምሕረት ። ፱

ከመ ኢይጽገቡ ነኪራን ኃይለከ ወፃማ ዚአከ ቤተ ባዕድ ኢይበእ ። ፲

ወትኔስሕ ድኅረ አመ ደክመ ሥጋ ነፍስከ ። ፲፩

ወትብል እፎ ጸላእኩ ትምህርተ እምንእስየ ወእምተ ግሣፅ ተግኅሠ ፅዝንየ ። ፲፪

ወኢሰማዕኩ ቃለ ዘይሜህሩኒ ወይጌሥዑኒ ፡ ወኢያዕግእኩ በእዝንየ ። ፲፫

ዘእንበለ ንስቲት ከንኩ ውስተ ኵሉ እኩይ ። ፲፬

ግእከለ ማኅበር ወእንግልጋ ስተይ ማየ እምቀሱትከ ፡ ወእምነቅዐ ዐዘቅትከ ወየኀዛ ማያት እምዐዘቅትከ ወውስተ መራኅብቲከ ይሑራ ማያቲከ ። ፲፭

ወትኩን ለከ ለባሕቲትከ ወአልበ ነኪር ዘይነሥአከ ወኅዘቅተ ማይከ ትኩን ለከ ። ፲፮

ወተፈሣሕ ምስለ ብእሲተ ንእስነከ ። ፲፯

በፍቅረ ኃየል ወዕዋል ተፋቀር ምስለ ብእሲትከ ። ፲፰

ሞገሰ ፍቅራ ያረውየከ እንቲአከ ትኩንከ ለከ ፡ ወተሀሉ ምስሌከ በኵሉ ጊዜ ። ፲፱

በዛቲ ፍቅር እንዘ ትትፋቀር ብዙኅ ትከውን ፡ ወኵልን ታከ ኢየሀሉ ጎበ ነኪርት ። ፳

ወኢታውትር እጼከ ጎበ እንተ ኢከነት እንቲአከ ። ፳፩

እስመ ቅድመ ኵዕይንተ እግዚአብሔር ውእቱ ፍናወ ብእሲ ፡ ወውስተ ኵሉ መንኰራኵሪሁ ያስተሐይጽ ። ፳፪

ኃጢአት ያሤግር ብእሴ ፡ ወበኀብለ ኃጢአት ኵሉ ይትሐሰል ። ፳፫

ዝንቱ ይመውት ምስለ ዓብዳን ፡ ወእምብዝኅ ዕበዱ ተገድፈ ሕይወቱ ወተኀጕለ በእንተ ዕበዱ ። ፳፬

ምዕራፍ ፮ ።

ወልድየ እመ ተኀበይከ ለዓርክከ ትሁብ እጼከ ለእድው ። ፩

መሥገርት ጽኑፅ ውስተ ከናፍሪሁ ለብእሲ ወይትኃጐል በከናፍረ አፉሁ ። ፪

ግበር ወልድየ ዘእነ እኤዝዘከ ውኔረ ዓል ፡ እስመ እመ መጻእከ ውስተ እደው እኩያን በእንተ ዓርክከ ኩን ኢተሀከፍ ፡ ወወሀከ ለዓርክከ ዘተሀበይከ ። ፫

እግሮቻ ወደ ስንፍና ያወርዳሉ ፡ መንገዱም ወደ መቃብርና ወደ ሞት ያደርሳል ። ምሳ ፡ ፯ ፳፯ ።

ፍለጋዋም ከኃጢአት ሥራ አይርቅም ፡ ወደ ሕይወት ሥራዎችም አይቀርብም ሥራዋም ገጓጉጽ ነው ፡ በደግነት የሚታወቅ አይደለም ።

አሁንም ልጄ ስማኝ ! የኔም ነገር የተናቀ አታድርግ።

ሥራሕንም ከሷ የራቀ አድርግ ፡ ወደ ቤቷ ደጃፍም አትቅረብ ። ምሳ ፡ ፭ ፣ ፯ ፳፭ ።

ከብትህን ለባዕድ እንዳትሰጥ ርኅራኄ ለሌላቸው ዳኞችም ንብረትህን እንዳትሰጥ ።

ልዩ የሆኑ ዳኞች ብዕልህን እንዳይጠግቡት የፃርክበትም ገንዘብህ ወደ ባዕድ ቤት እንዳይገባ ።

ሰውነትህ በደከመ ጊዜ ኋላ ትፀፀታለህ ።

ከሕፃንነቴ ጀምሬ ትምህርትን ለምን ጠላሁ ፡ ከምክር እዝናትስ ጆሮዬ ለምን ራቀ ። ምሳ ፡ ፲፪ ፩ ።

የሚአስተምሩኝን የሚቈጡኝን ሰዎች ነገር በጆሮዬ ለምን አልሰማሁ ፡ ትላለህ ።

ከአንዲት (ከኢትዜሙ) በስተቀር ሳላፍር ሁሉን በግፍረስ ተያዝኩ ትላለህ ። መዝ ፡ ፸፰ ፲፯ ።

በሸንጎና በብዙ ሰው መካከል ከጕድጓድህ ምንጭና ከጋንህ ውኃን ጠጣ ፡ ከጕድጓድህም ውኖች ይፍሰሱ ።

ሚስትህ ላንተ ብቻ ትሁንህ ፡ የሚወሰድብህም ባዕድ ሰው አይኑር ልጅ የወለደችልህ ሚስት ላንተ ብቻ ትሁን ።

በሕፃንነትህ ካገባኻት ሚስትህ ጋራ ደስ ይበልህ ።

ከሕፃንነት ሚስትህ ጋራ በውርንጫና በዋልያ ፍቅር ተፋቀር ።

የፍቅሯ መወደድ ደስ ያሰኝኻልና ላንተ ትሁንህ በየጊዜው ካንተ ጋራ ትኑር ። መኃ ፡ ፪ ፯ ፣ ፫ ፭ ።

በዚህች ፍቅር ፀንተህ ስትጨዋወት ብዙ ትሆናለህ (ትወልዳለህ) ሁለንትናህም ከጋለሞታ ዘንድ አይኑር ።

ያንተ ወደ አልሆነች እጅህን አራምደህ አትቈንጥጥ ።

የሰው ሥራው በእግዚአብሔር ፊት ነውና ወደ ሥራውም ሁሉ ይመለከከታልና ። መዝ ፡ ፯ ፲፭ ።

ኃጢአት ሰውን ያሰነካክላል ፡ ሁሉም በኃጢአት ልባቸው ይለበባል (በኃጢአት ፍዳ ይያዛል) ።

ይህ እንዲህ ያለው ሰው ከአላዋቂዎች ጋር ይሞታል ከስንፍናውም ብዛት የተነሣ ሕይወቱ ጠፋ (ስለ ስንፍና ውም ጠፋ ይባላል) ።

ምዕራፍ ፯ ።

ልጄ ! ለባልንጀራህ ብትዋሰው ፡ እጅህን ለጃኖ ትሰጣለህ ።

በሰው ከንፈር ጽኑ ወጥመድ አለ ፡ (እዋሰለሁ ማለት) በአፉ በተናገረውም ነገር ይጠፋል (እዋስ በማለቱ) ።

ልጄ ! እኔ የማዝህን አድርግ (አትዋስ) በጎም ዋል ወደ ክፉዎች ዳኞች ከመጣህ እጅህን ትሰጣለህና ፡ ስለ ወዳጅህ ሀኬተኛ አትሁን ፡ የተዋልከው ወዳጅህንም ወትውተው ።

ወኢተሀበን ንዋመ ለአዕይንቲከ፡ ወኢ ድቃሰ ለቀራን ብቲከ ።
ከመ ትድኃን ከመ ወይጠል እመሥገርት፡ ወከመ ያፍ እመጽፈርት ።
ተመየጥ ኀበ ቃሕም ኦ ሀካይ፡ ወኢትኩን ሀካየ፡ ወቅ ናእ ርእየከ ፍናዊሁ ወኩን ጠቢበ እምኔሁ ።
ወውእቱ እንዘ ወፍር አልቦ ወዘሂ አልቦ ዘያጌብሮ፡ ወእንዘ እግዚእ አልቦ፡ ያስተጋብእ በሐጋይ ሲሳዮ ብዙኀ አመ ማእረር፡ ወይትጌበር ዘያነብር ።
አው ሑር ኀበ ንኅብ ወአእምር ከመ መስተገብርት ይእቲ ወትግብርታሂ ከመ ሠናየ ትገብር እንተ ፃማሃ ነገ ሥት ዓብዳን ይነሥኡ ለሕይወት እንተ ትትፈቅድ ይእቲ በኀበ ኵሉ ወክብርት ይእቲ ወበኃይል ጽብስት ወበግ ብራሰ ጽንፅት ።
ጥበበ አክቢራ አስተርአየት፡ እስከ ማእዜኑ ሀካይ ትሰክብ፡ ወማእዜ እምንዋምከ ትነቅሕ ።
ሕቀ ትነውም፡ ወሕቀ ትነብር፡ ሕቀ ትዴቅስ፡ ወሕቀ ታስተጋብእ እዴከ ዲበ እንግድዓከ ።

ወእምዝ ይመጽአከ ግብተ ከመ እኩይ ሐዋርያ ንዴት ወተፅናስ ከመ ኄር ረዋጺ ።
ወእመሰ ኢኮንከ ሀካየ፡ ይመጽአከ ከመ ነቅፅ ማእረ ርከ፡ ወንዴትሰ ከመ እኩይ ረዋጺ ለሊሁ ይርኅቅ እምኔከ ።
ብእሲ ዓብድ ወዓማፂ የሐውር ፍናወ ዘኢኮና ኄራተ ወውእቱ ይቀጽብ በዓይን፡ ወያኤምር በእግር፡ ወያኤምር በቅጽበተ አፃብዕ ።
ወዕሉት ልብ ትሔሊ እኩየ በኵሉ ጊዜ ዘከመዝ ያመ ጽእ ሀከከ ላዕለ ሀገር ።
በእንቲአሁ ይመጽእ ግብተ ሕጕለት ወዝብጠት፡ ወቅጥቃጤ ዘኢየሐዩ ።
እስመ ይትፌሣሕ በኵሉ ዘይጸልእ እግዚአብሔር፡ ወይትቀጠቀጥ በእንተ ርኵሰ ነፍሱ ።
ናሁ ስሱ ዘይጸልእ እግዚአብሔር፡ ወሳብዖምሰ ሰቆ ራረ ነፍሱ ።
ዓይነ ጸአሌ፡ ወልሳነ ዓማፄ፡ ወእደ ዘይክዑ ደመ ጻድቅ ።
ወልበ እንተ ትወልድ እኩየ ሕሊና፡ ወአእጋረ እለ ይትወላወላ ለገቢረ እከይ ።
ወዘያነድድ ስምዐ ዓማፂ ወይፌኑ ጋእዘ ማእከለ አኀው ።
ዕቀብ ወልድየ ሕገገ አቡከ፡ ወኢትትኀየይ ትእዛዘ እምከ ።
ደዮ ውስተ ልብከ በኵሉ ጊዜ፡ ወጠብልሎ ውስተ ክሳድከ ።
ወሶበኒ ተሐውር ንሥኦ ምስሌከ ወየሀሉ፡ ወሶበኒ ትነ ውም የዓቅበከ፡ ወሶበኒ ትትነሣእ ይትናገረከ ።
እስመ ማኅቶት ትእዛዝ፡ ወሕግ፡ ብርሃን ወፍኖተ ሕይወት፡ ተግሣፅ ወትምህርት ።

ለዓይኖችህ እንቅልፍን አትስጣቸው፡ ለቅንድቦችህም ሽልብታን አትስጣቸው ። መዝ፡ ፻፴፪ ፬ ።
ፌቶ ከፅንጨት ወጥመድ ወፍም ከጭራ ወጥመድ እንድታመልጥ ወዳጅህን አውከው ።
አንተ ሀኬተኛው ወደ ጕንዳን ተመለስ፡ ሥራውንም አይተህ ቅና ከሱ አብነት ነሥተህ ብልህ አዋቂ ሁን ።
እሱ ስንኳ የሚሠማራበት መሠማርያ ሳይኖረው ግድ የሚያዘውም ሳይኖር፡ ጌታም ሳይኖረው፡ የሚያኖረውን ብዙ ምግቡን ጥሮ ግሮ በመከር ጊዜ ይሰበስባል ።
ወይም ወደ ንብም ሂድ ፃፊ ጋሪ እንደሆነች በሥራ ዋም በጎ ሥራ እንድትሠራ ዕወቅ፡ የደከመችበት ማሯ ንም አላዋቂዎች ነገሥታት ሕይወት ሊሆናቸው ይወስዱ ታል በሁሉ ዘንድ የምትወደድ ናት፡ የከበረችም ናት፡ በኃይሏ ደካማ ናት፡ በሥራዋ ግን የፀናች ናት ።
ጥበብን አክብራ አሳየች አንተ ሀኬተኛው እስከ መቼ ድረስ ትተኛለህ፡ ከእንቅልፍህስ መቼ ትነቃለህ ።
አንድ ጊዜ ትተኛለህ አንድ ጊዜ ትቀመጣለህ አንድ ጊዜም ታንጐላቻለህ አንድ ጊዜ እጅህን ሰብስበህ ከብብ ትህ አግብተህ ትቀመጣለህ ።
ከዚህ በኋላ ችጋር እንደ ክፉ ቀላጤ ድንገት ይመጣ ብኻል፡ ጦም አደርም እንደ በጎ ቀላጤ ይደርስብኻል ።
ሀኬተኛ ባትሆን ግን ባለጸግነትህ እንደ ምንጭ ይመ ጣልኻል ችጋርም እንደ ክፉ ቀላጤ ከአንተ ይርቃል ።
አላዋቂና በደለኛ ሰው በጎ ባልሆኑ ሥራዎች ፀንቶ ይኖራል፡ እርሱ በዓይን ይጠቅሳል በእግሩም ያመለክታል በጣቱም ጠቅሶ ያሳያል ።
ወንጀለኛ ልቡና በየጊዜው ክፉ ነገርን ታስባለች ይህ እንዲህ ያለው ሰው በአገር ላይ ፀብ ክርክርን ያመጣል ።
በሱ ምክንያት ድንገት፡ ጥፋት፡ መቀረዳድም፡ የማ ይድን ጥፋትም ያመጣል ። ኢሳ፡ ፴ ፲፫ ። ኤር፡ ፲፱ ፲፩ ።
እግዚአብሔር በሚጠላው ሥራ ሁሉ ደስ ይለዋልና ስለ ሰውነቱ ኃጢአት ይጠፋል ።
እነሆ እግዚአብሔር የሚጠላቸው ሥራዎች ስድስት ናቸው፡ ሰባተኛው ግን ልቡናውን የሚያስጸይፈው ነው ።
ሐሰተኛ አንደበትንና ትዕቢተኛ ዓይንን፡ የደግ ሰው ደምን የሚያፈስ እጅን ይጠላል ።
ክፉ ሐሳብን የምታስብ ልቡናን ይጠላል ክፉ ነገር ለማ ድረግ ወድያና ወዲህ የሚሉ እግሮችንም ይጠላል ።
ሰውን የሚያጠፋ ሐሰተኛ ምክርን አምጥቶ በወንድ ሞቹ መካከል ጠብ የሚያመጣውን ይጠላል ።
ልጄ! የአባትህን ሥርዓት ጠብቅ፡ የእናትህንም ትእ ዛዝ ቸል አትበል ። ምሳ፡ ፩ ፰ ።
በየጊዜው በልቡናህ አኑረው በአንገትህም ጠምጥ መህ ያዘው ።
በሄድክም ጊዜ ይዘኸው ሂድ ከአንተ ጋራ ይኑር በተ ኛህም ጊዜ ይጠብቅኻል በተነሣህም ጊዜ ያነጋግርኻል ።
በሐልዮ የሚሠራ ሥራ የፋና ብርሃን ነውና በገቢር የሚሠራው ሥራ የፀሐይ ብርሃን ነውና ተግሣፅና ትምህ ርትም የሕይወት ጐዳና ነውና ።

ወልድየ ዕቀብ ትእዛዝየ፡ ከመ ትዕቀብከ እምብእሲተ ብእሲ፡ ወእምውዴተ ልሳን እኩይ ።
ኢይማዕከ ሥነ ፍትወታ፡ ወኢትሠገር በአዕይንቲሃ ወኢትትመሠጥ በቀራንብቲሃ ።
ፍቅራ ለዘማ እስከ አሐቲ ኅብስት፡ ወብእሲትሰ ለእደው ክቡራን ታኅጕል ነፍሶሙ ወታሤግር ።

መኑ ዘየዓቍር እሳተ ውስተ ኅፅኑ ወአልባሲሁ ኢይውፅያ ።
ወመኑ ዘየሐውር ዲበ አፍሐመ እሳት፡ ወእገሪሁ ኢይውፅያ ።
ከማሁ ዘይበውእ ቤተ ብእሲተ ብእሲ ኢይነጽሕ፡ ወኵሉ ዘይለክፋ ።

አኮ መንክር እመ ተእኅዘ ሰራቂ ዘይሰርቅ፡ እስመ ይሰርቅ ከመ ያጽግብ ነፍሶ ርኅብተ ።
ወለእመ ተእኅዘ ይፈዲ ምስብዒተ፡ ወኵሎ ጥሪቶ ይሁብ ከመ ያድኅን ነፍሶ ።
ወመሐዝሰ በንዴተ አእምሮ ኅጕለ ነፍሱ ይትጌበር ።

ሕማመ ወኅሣረ ይጼውዕ፡ ወጽእለቱ ኢይደመሰስ ለዓለመ ዓለም ።
እስመ ምሉእ ምታ ቅንአተ ወመዓተ፡ ወኢይምሕሮ በዕለተ ኵነኔ ።
ወኢይትዌለጥ በምንትኒ ቤዛ ጽልእ፡ ወኢይትዓረቆ በብዙኅ ሀብት ።

ምዕራፍ ፯ ።

ወልድየ፡ ዕቀብ ነገረ ዚአየ፡ ወትእዛዘ ዚአየ ይባእ ኅቤከ ።
ወልድየ፡ አክብሮ ለእግዚአብሔር ወትጸንዕ እምኵሉ ወዘእንበሌሁሰ ኢትፍራህ ባዕደ፡ እስመ አልቦ ዘይቀትለከ ወአልቦ ዘያሐይወከ ።
ወልድየ፡ ትእዛዘ ዚአየ ዕቀብ ወተሐዩ፡ ወንባበ ዚአየ ዕቀብ ከመ ብንተ ዓይንከ ።
ደዮ ውስተ አፃብዒከ፡ ወጸሐፎ ውስተ ራኅበ ልብከ ።

በላ ለጥበብ እኅተ ዚአየ አንቲ ወለአእምሮ ሀገሪተከ ረስያ ።
ከመ ትዕቀብከ እምብእሲት ነኪርት ወእኪት፡ ወእምነገረ ዘርቅ አምጽአት ብከ ።
እስመ እመስኮተ ቤታ ውስተ መራኅብት ትሔውጽ ።
እመቦ ዘርእየት እምዓብዳን ውሉድ ወሬዛ ነዳየ አእምሮ ዘየሐውር ውስተ ፍናወ ማዕዘንተ ቤታ፡ (ትጼውዖ ወትብሎ) ።
ወይትናገር በጽልመት ሠርከ ሶበ ይከውን ጽማዌ ወጽልመተ ሌሊት ።
ወሶቤሃ ትዳደቆ እንተ ባቲ ትርሢተ ዝሙት እንተ ትሬሲ ታሥርር ልበ ወራዙት ።

ከጕልማሳ ሚስት ትጠብቅህ ዘንድ ክፉ የሚሆን የነገረ ሠሪ አንደበት ከሚያመጣው ጠብ ትጠብቅህ ዘንድ ።
መወደድ ያለው ደም ግባቷ ድል አይንሣህ፡ በዓይኗ ብትጠቅስህ በቅንድቧም ብትጠቅስህ ወደ እሷ አትሳብ ።
የዘማ ፍቅሯ አንዲት እንጀራ እስከ ማሳጣት ድረስ ነው፡ እንዲህ ያለቺቱ ሴት የከበሩትን ሰዎች ሰውነት ታጠፋለች ።
በልብሱ እሳት የሚቋጥር፡ ልብሶቹ የማይቃጠሉበት ማን ነው ፤
በእሳት ፍሕም ላይ የሚሄድ፡ እግሮቹ የማይቃጠሉ ማን ነው ፤ ኢሳ፡ ፵፫ ፪ ።
እንደዚሁ ሁሉ ወደ ጕልማሳ ሚስት ቤት የሚገባ ሰው ከፍዳ አይነጻም፡ የሚቀርበትም ሰው ሁሉ ከዝሙት አይነጻም ።
የሚሰርቅ ሌባ ቢያዝ ድንቅ አይደለም፡ የተራበች ሰውነቱን ያጠግብ ዘንድ ይሰርቃልና ። ኢዮ፡ ፴፰ ፴፱ ።
ቢያዝም ሰባት እጅ ይከፍላልና፡ ቢጸናበትም ሰውነቱን ከሞት ያድን ዘንድ ገንዘቡን ሁሉ ይሰጣልና ።
አመንዝራ ሰው ግን ከዕውቀት በመቸገር ሰውነቱ የሚጠፋበትን ሥራ ይሠራል ። ምሳ፡ ፯ ፯ ።
መከራውን ተዋርዶውን ይጠራል፡ ስድቡም ለዘለዓለም አይጠፋም (አመንዝራ ሲባል ይኖራል) ።
ባሏ ቅንአትን ቍጣን ተመልቷልና፡ ዳኛ በፈረደለት ቀን አይምረውም ። ዘሌ፡ ፳ ፲ ። ምሳ፡ ፳፯ ፬ ።
የጠቡም ካሣ በምንም በምን አይለወጥለትም በብዙ ገንዘብም አይታረቀውም ።

ምዕራፍ ፯ ።

ልጄ! የኔን ነገር ጠብቅ፡ ትእዛዜም በልቡናህ ይደር ።

ልጄ! እግዚአብሔርን አክብረው፡ ከሁሉ ይልቅ ትጸናለህ የሚያድንኅና የሚገድልህ የለምና፡ ያለሱ ሌላውን ሰው አትፍራ ።
ልጄ! ትእዛዜን ጠብቅ፡ በሕይወት ትኖራለህ የኔንም ነገር እንደ ዓይንህ ብለኔ አድርገህ ጠብቅ ።
በአጻብዐ ልቡናህ አኑረው፡ በልቡናህ ሰሌዳነትም ጻፈው ። ምሳ፡ ፫ ፫ ።
ጥበብን እኅቴ በላት (ውደዳት) እውቀትንም አገርህን አድርጋት ።
ከሴሰኛ ከአመንዝራ ሴት ትጠብቅህ ዘንድ ዋዛ ዘበሬታም ብታመጣብህ ትጠብቅህ ዘንድ እምቢ በላት ።
በቤቷ መስኮት ሁና ወደ አደባባይ ትመለከታለችና ።
ከሰነፎች ልጆች ወገን በቤቷ አጠገብ መንገድ የሚሄድ ከዕውቀት የተቸገረ ጕልማሳ ያየችው ማየት ቢኖር ና ብላ ትጠራዋለች ።
እሱም ጸጥ ባለ የሌሊት ጨለማ በሆነ ጊዜ ማታ እመጣለሁ ብሎ ይናገራል ።
ያን ጊዜ የምንዝር ጌጥ ያላት የጕልማሶችን ልቡና ብር ብር የምታደርግ ትገናኘዋለች ።

ሥርርት ይእቲ ወምርዕት መሥርዉት ወበቤታኒ ኢያ ፲፩
ዓርፉ እገሪሃ ።

ወምዕረ ጎዳጠ አፍአ ታንጎጉ ወምዕረ ጎዳጠ ውስተ ፲፪
መራጎብት ወውስተ ማዕዘንት ትጸንሕ ።

ወአጎዘቶ ወሰዓመቶ ወዘእንበለ ኃፍረት በገጽ ትብሎ ። ፲፫

መሥዋዕተ ሰላምየ ውእቱ፡ ዮም ብፅዓትየ እሁብ ። ፲፬

በእንተ ዝንቱ መጻእኩ እትቀበልከ ወእንዘ አፈቅር ፲፭
ገጸ ዚአከ ረከብኩከ ።

በቀጠንት ገለድኩ ምስካብየ፡ መዘርቤታተ ነጸፍኩ ፲፮
ዘእምግብፅ ነስነስኩ ምስካብየ በመጽርይ ወቤትየኒ በቀና
ንሞስ ፡ ነኅ ናስተሐውዝ በተሳዕሞ እስከ ነግህ ።

ወናንገርግር በተፋቅሮ ፡ እስመ ኢሀሉ ምትየ ውስተ ፲፯
ቤቱ ።

ወሐረ ርኁቀ ብሔረ ፅዑረ ወርቀ ነሚአ ውስተ እዴሁ ፲፰
ወመዋዕል ብዙኅ እመ ገብአ ውስተ ቤቱ ።

ወአስሐተቶ በብዙኅ ነገር ፡ ወበመሥገርተ ከናፍሪሃ ፲፱
ሰሐበቶ ።

ወተለዋ ደኒኖ ከመ ላሕም ዘየሐውር ለተጠብሖ ወከ ፳
መ ከልብ ለተአስሮ ።

ወከመ ኃየል ዘተነድፈ ወተሐይጸ ከብዶ ወይጌጕእ ፳፩
ከመ ያፍ ለመሥገርት ።

ወኢየአምር ከመ በነፍሱ ይረውፅ ። ፳፪

ወይእዜኒ ስምዐኒ ወልድየ ወአጽምእ ቃለ አፉየ ። ፳፫

ወኢይትመየጥ ልብከ ውስተ ፍናዊሃ ፡ ወኢትስሐት ፳፬
ውስተ አሠራ ።

ወብዙኃን አስሒታ አቍሰለት ፡ ወአልዐሙ ጎልቍ ፳፭
ለእለ አስሐትቶሙ ።

ፍናወ ሲኦል ቤታ እለ ያወርዱ ውስተ መዛግብቲሁ ፳፮
ለሞት ።

ምዕራፍ ፳ ።

አንተሰ ጥበበ ስብክ ከመ አእምሮ ታውሥእከ ። ፩

እስመ ውስተ ጽንፈ ነዋኃት ይእቲ ወማእከለ ፍናው ፪
ቆመት ፡ ወውስተ አናቅጸሙ ለኃያላን ትጸንሕ ።

ወበውስተ ፍናው ትሴባሕ ፡ ኪያክሙ ሰብእ አስተበ ፫
ቍፅ ፡ ወእነግር ቃለ ዚአየ ለውሉደ ሰብእ ።

አእምሩ የዋሃን ተጠብቦ ፡ ወኖቁዳን አጥርዩ ልበ ። ፬

ስምዑኒ አስመ መፍትወ አየድዕ ፡ ወአወፅእ እምከና ፭
ፍርየ ርቱዐ ።

ብር ብር ያለች ናት ደራተኛ ደረሞኛ ናት ፡ ነቃላ ማጭድም ናት ፡ እግሮቿም በቤቷ አያርፉም ።

አንድ ጊዜ ወደ ውጭ ትቅበዘበዛለች ፡ አንድ ጊዜ በአደባባይ ትቅበዘበዛለች በቤቷም ዙርያ ተቀምጣ ትጠ ብቃለች ።

ይዛ ትስመዋለች ፡ ሳታፍርም ፊት ለፊት እንዲህ ትለዋለች ፡

የፍቅሬ መሥዋዕት አንተን የምሠዋበት ቀን ነው ፡ አን ተን ቢያገናኝኝ ብዬ የተሳልኩት ስለቴንም ዛሬ እሰጣለሁ ።

ስለዚህ ልቀበልህ መጣሁ ፊትህንም ማየት ስወድ አገ ኘሁህ ።

መኝታዬን ቀጥኔ በሚባል ግምጃ ጋርጀዋለሁ ከግብፅ የመጣ ሰይፍ ወላንሳ አንዋፈፌአለሁ ፡ ቤቴንም ደርሰኒ በሚ ባል ሽቱ ረፍርፌዋለሁ ፡ እስኪነጋ ድረስ በመሳሳም ና ተድ ላ ደስታ እናድርግ ትለዋለች ።

ባለ ቤቴም በቤቱ የለምና በመፋቀር ከብለል ከብለል እንበል ትለዋለች ።

የተቋጠረ ወርቅ በእጁ ይዘ ወደ ሩቅ አገር ሂዷልና ፡ ወደ ቤቱም ቢመለስ በብዙ ቀን ነውና ።

በብዙ ነገር ታስተዋለች ፡ በከንፈሯም በተናገረችው ነገር ትስበዋለች ።

ለመታሰር እንደ ተጠራ ውሻና ፡ ለመታረድ እንደሚ ነዳ ፍሪዳ አንገቱን ደፍቶ ይከተላታል ።

ልቡን እንደ ተወጋ ዋልያ ይሆናል ፡ ወፍንም ለወ ጥመድ እንዲ ቸኰል (ለጥፋት) ይቸኰላል ። ምሳ፡ ፮ ፲፩።

ከዚህ በኋላ በሰውነቱ ጥፋት እንደሚመጣበት አያ ውቅም ። መክ፡ ፱ ፲፪ ።

አሁንም ልጄ ስማኝ ከአፌ የሚወጣውንም ነገር ተመ ልከት ።

ልቡናህ ወደ መንደሯ ለመሄድ አያስብ ፡ እሷን በመከ ተል አትሳት ።

ብዙዎችን አስታ አቍስላለች ፡ ለአሳተቻቸውም ሰዎች ቍጥር የላቸውም ።

የቤቷ የሲኦል መንገዶች ሞት እየገደለ ወደሚጥልበት ወደ ገሃነም የሚያወርዱ ናቸው ። ምሳ፡ ፱ ፲፰ ።

ምዕራፍ ፳ ።

አንተስ አዋቂ ታሰኝህ ዘንድ ጥበብን አስተምር ። ፩

በረዢሞች ዳርቻዎች ነበረችና (በአዳምና በሔዋን) ፪
በጕዳናዎችም መካከል ቁማለችና (በዘመነ አበው) በኃይ
ለኞች አደባባይ (በዘመነ መሳፍንት) ትጠበቅ ነበርና ።

በመንገድም ትመሰገን ነበርና ፡ (በዘመነ ነገሥት) በለ ፫
አእምሮ የምሆን እኔ እግልዳችኋለሁ ፡ ለአዳም ልጆችም
ነገሬን እነግራለሁ ።

ያልተግራችሁ ሰዎች ጥበብን ተማሩ ፡ አላዋቆችም ፬
ዕውቀትን ገንዘብ አድርጉ ።

የተመደደ ትምህርትን አስተምራለሁና ፡ የቀና ነገርንም ፭
ከከንፈሬ አውጥቼ እናገራለሁና ስሙኝ ። ምሳ፡ ፩ ፪

እስመ ጽድቀ ትሜህር ጕርዔየ ወርኩሳት በቅድሜየ ከናፍረ ሐሰት ።	፮	አንደበቴ እውነት ነገርን ታስተምራለች፡ ሐሰት የሚናገሩ ከንፈሮችም በፊቴ የረከሱ ናቸው ።
ወጽድቅ ኵሉ ቃለ አፉየ፡ ወአልቦ እምውስቴቶሙ ጠዋይ ወማዕቅፍ ።	፯	ከአፌ የሚወጣው ነገር ሁሉ እውነት ነው፡ ከምናገራቸውም ነገሮች ሁሉ ጠማማና የሚያሰናክል የለም ።
ኵሉ ርቱዕ በቅድሜሆሙ ለእለ የአምሩ፡ ወርቱዕ ለእለ ይረክቡ ልቡና ።	፰	በአዋቆች ፊት ሁሉ የቀና ነው፡ ዕውቀትንም ለሚያገኙ ሰዎች የቀና ነው ። ዘዳ፡ ፲፪ ፴፩ ።
ንሥኡ ትምህርተ እምብሩር ወአእምሮ እምወርቅ ፍቱን ወተወከፉ ተዓውቆ እምወርቅ ጽሩይ ።	፱	ከብር ይልቅ ትምህርትን ገንዘብ አድርጉ፡ ከጸራ ወርቅም ይልቅ ዕውቀትን ገንዘብ አድርጉ፡ ከጠራ ወርቅ ይልቅ ዕውቀትን ተቀበሉ ። ኢዮ፡ ፳፰ ፲፭ ።
እስመ ትኄይስ ጥበብ እምዕንቍ ዘብዙኅ ሤጡ፡ ወኵሉ ክብር ኢመጠና ላቲ ።	፲	ዋጋው ብዙ ከሆነ ዕንቍ ይልቅ ጥበብ ትሻላለችና፡ የዚህም ዓለም ክብር ሁሉ ለጥበብ መጠኗ አይደለም ።
አነ ጥበብ አኅደርኩ ምክረ ወአእምሮ፡ ወሕሊና አነ ጸዋዕኩ ።	፲፩	አዋቂ የምሆን እኔ ዕውቀትንና ምክርን በሰው ልቡና አሳደርሁ፡ ዕውቀትንም አስተማርሁ ። ምሳ፡ ፰ ፭ ።
ፈራሄ እግዚአብሔር ይጸልእ ዓመፃ፡ ጽልአ ወትዕቢተ ወፍናወ እኩያተ ጸላእኩ ።	፲፪	እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው ዓመፅን ይጠላል፡ ትዕቢትንና ጥልን ጠማማ ሥራዎችንም ጠላሁ ።
ወዓዲ ጸላእኩ ጠዋያተ ፍናወ እኩያን፡ ሊተ ምክር ወእዘዝ፡ ሊተ አእምሮ ወሊተ ጽንዕ ።	፲፫	ዳግመኛም የክፉ ሰዎች ሥራዎች ጠማማ ናቸው፡ ምክር የኔ ገንዘብ ነው፡ ትእዛዝም ጽናትም የኔ ገንዘብ ናቸው ።
ብየ ነገሥት ይነግሡ፡ ወኃያላን ይጽሕፉ ጽድቀ ።	፲፬	ነገሥታቱ በኔ ምክር ይነግሣሉ ኃይለኞችም እውነት ነገርን ይጽፋሉ ዳን፡ ፪ ፳፩ ።
ብየ ዓቢያን ይከብሩ፡ ወመኳንንት ይእኅዙ ምድረ ።	፲፭	ታላላቆች በኔ ይከብራሉ፡ መኳንንቱም በኔ ምድረ አሕዛብን ይወርሳሉ ።
አነ እለ ያፈቅሩኒ አፈቅር ወእለ የኀሥሡ ኪያየ ይረክቡ ሞገሰ ።	፲፮	እኔ የሚወዱኝን እወዳለሁ፡ እኔን የሚፈልጉም በለሚልነትን ያገኛሉ ። ዮሐ፡ ፲፬ ፳፩ ።
ክብር ወብዕል ኀቤየ ሀሎ፡ ወጥሪት ብዙኅ ወጽድቅ ይኄይስ ኪያሃ ኀሪይ፡ እምወርቅ ወእምዕንቍ ክቡር ።	፲፯	ባለጠግነትና ክብር ከኔ ዘንድ አለ፡ ብዙ ገንዘብ እውነት ነገርም ከኔ ዘንድ አለ፡ ከከበረ ዕንቍና ከወርቅ ይልቅ እሷን መምረጥ ይሻላል ።
ወፍሬ ዚአየ ይኄይስ እምብሩር ጽሩይ ።	፲፰	ከጠራ ወርቅ ይልቅ የኔ ትምህርት ይሻላል ።
ወውስተ ፍናወ ጽድቅ አንሶሱ ወማእከለ አሠረ ጽድቅ እትመያየጥ ።	፲፱	እውነተኛ የሚሆኑ ዘጠኙን ሕገጋት በያዘ ሰው አድሬ እኖራለሁ፡ እውነተኛ ሕግ ኢታምልክን በጠበቁም ሰዎች አድራለሁ ። ምሳ፡ ፫ ፲፱ ።
ከመ እክፍሎሙ ጥሪተ ለእለ የአምሩኒ፡ ወመዛግብቲሆሙ እምላእ ተድላ ።	፳	በሕግ በአምልክ ለሚያውቁኝ ሰዎች ዋጋቸውን አድላቸው ዘንድ ሕዋሳታቸውንም ተድላ ደስታ እመላው ዘንድ ።
እመ ነገርኩክሙ እንተ ጸብሐት ዘይከውን፡ ወዓዲ እዜክር ዘእምዓለም ኍልቈ ።	፳፩	እየመሸ እየነጋ የሚደረገውን ከነገርኳችሁ፡ ዳግመኛ ከጥንት ጀምሮ የነበረውን ልደተ አበው አስባለሁ ።
እግዚአብሔር ፈጠረኒ ቀዳሜ ኵሉ ተግባሩ እምቅድመ ይሣርር ዓለመ ።	፳፪	እግዚአብሔር ከፍጥረቱ ሁሉ አስቀድሞ ሰማይን ሳይፈጥር ፈጠረኝ ። ምሳ፡ ፰ ፴፭ ።
ወዘእንበለ ይግበር ምድረ ወዘእንበለ ይግበር ቀላያተ ወዘእንበለ ይፃኡ አንቅዕተ ማያት ።	፳፫	ምድርን ሳይፈጥር፡ ወንዞችንም ሳይፈጥር፡ የውኃዎችም ምንጮች (ተመጥነው) ሳይፈጠሩ ።
ወዘእንበለ አድባር ይተከሉ (ይጠዓጥዑ)፡ ወእምቅድመ አውግር ወለደኒ ።	፳፬	ከረብታዎችና ተራሮች ተከናውነው ሳይፀኑ ወለደኝ ።
ወእምቅድመ ይግበር በሐውርተ ወአጽናፈ ዘይትኀደር እምሰማይ ።	፳፭	መንደሮችን ሳይፈጥር ጠፈር ፀንቶበት የሚኖር አድማስንም ሳይፈጥር ወለደኝ ። ኢዮ፡ ፭ ፲ ።
አመ ያስተዴሉ ሰማያተ ሀሎኩ፡ ወአመ ያጸንዕ መንበረ ዚአሁ ላዕለ ነፋሳት ።	፳፮	ሰማዮችን ባዘጋጀ ጊዜ መኖርያቸው ጠፈርንም በነፋስ ባፀና ጊዜ አብሬው ነበርኩ ። ምሳ፡ ፫ ፲፱ ።
ወአመ ጽኑዐ ይገብር በመልዕልተ ደመናት ወአመ ያፀንዕ አንብሮ አንቅዕተ ማያት ።	፳፯	የደመናትንም አካል የፀና ባደረገ ጊዜ፡ የውኃዎችንም ምንጮች ባፀና ጊዜ ።
ወአመ ያነብር ወሰነ ለባሕር፡ ወማያት ኢይፃኡ እምአፈ ዚአሁ ።	፳፰	ውኖች ከወደቡ እንዳይወጡ ለባሕር ወሰንን ባደረገ ጊዜ ። ዘፍ፡ ፩ ፱ - ፲ ። መዝ፡ ፻፬ ፭ ።

ወእመ ጽኑዐ ይገብር መሠረታተ ምድር ሀሎኩ ምስሌሁ እንዘ አስተዋድድ ።

፴ አነ ይእቲ እንተ እትፈሣሕ እንተ ጸብሐት ወእትኃሠይ በበገጹ በኵሉ ጊዜ ወአመ ይትፈሣሕ ዓለመ ፈጺሞ ወፍሥሓየኒ በደቂቀ እጓለ እመሕያው ።

፴፩ ወይእዜኒ ወልድየ ስምዑኒ ፡ ብፁዓን እለ የዓቅቡ ፍኖትየ ።

፴፪ ስምዑ ጥበበ ወጥበቡ ወኢትትፈዩሙ ፡ ብፁዕ ብእሲ ዘይሰምዓኒ ቃልየ ።

፴፫ ወብፁዕ ዘየዓቅብ ፍኖትየ ወይተግህ ውስተ አናቅጸ ዚአየ እንተ ጸብሐት ወዘየዓቅብ ራግዛተ ሙባእየ ።

፴፬ እስመ ፍናውየ ፍናወ ሕይወት ዘረከበኒ ረከበ ሕይወተ ወይደሊላው ፈቃዱ በኀበ እግዚአብሔር ።

፴፭ ወእለሰ ይኤብሱ ላዕሌየ ይጌግዩ ላዕለ ነፍሶሙ ፡ ወእለ ይጸልኡኒ ያፈቅሩ ሞተ ።

ምዕራፍ ፱ ።

፩ ጥበብ ሐነፀት ላቲ ቤተ ፡ ወአቀመት ሰብዓተ አዕማደ ።

፪ ዘብሐት ዘዚአሃ ጥብሐ ፡ ወቶስሐት ውስተ ስያሓ ዘዚአሃ ወይነ ።

፫ ወፈነወት ዘዚአሃ አግብርተ እንዘ ትጼውዕ ፀነዋኅ ስብከት ።

፬ እንዘ ትብል ዘዓብድ ውእቱ ይግኅሥ ኀቤየ ፡ ወለእለሂ የሐያሙ አእምሮ ።

፭ ትቤ ንዑ ብልዑ ኅብስትየ ወስትዩ ወይንየ ዘቀዳሕኩ ለክሙ ።

፮ ወኅድግዋ ለዕበድ ፡ ወኅሡ አእምሮ ከመ ትሕየዉ ።

፯ አርትዑ አእምሮ በጠይቆ ፡ ወዘይሚህሮሙ ለእኩያን ይነሥእ ሎቱ ኃሣረ ።

፰ ወዘይጌሥየ ለረሲዕ ፡ የሐይስ ርእሶ ።

፱ ኢትዝልፎሙ ለዓብዳን ከመ ኢይጽልኡከ ።

ዝልፎ ለጠቢብ ወያፈቅረከ ዓብድሰ ይጸልአከ ፡ ሀበ ለጠቢብ ምክንያተ ወያፈደፍድ ጥበበ ፡ አምሮ ለጠቢብ ወይዌስክ ተወክፎ ።

፲ ቀዳሚሃ ለጥበብ ፈሪሀ እግዚአብሔር ወምክረ ቅዱሳን አእምሮ ፡ ወአእምሮ ሕግሰ ለልብ ኄር ውእቱ ።

፲፩ በዝ ሥርዓት ብዙኀ መዋዕለ ተሐዩ ፡ ወይትዌሰክከ ዓመታተ ሕይወት ።

፲፪ ወልድየ ፡ እመ ጠቢበ ኮንከ ለርእስከ ጠቢበ ትከውን ለቢጽከ ወእመሰ አኩየ ኮንከ ለባሕቲትከ ትቀድሕ እኪቶ ።

፲፫ የምድር መሠረቶች የሚሆኑ ነፋሳትን አዕንቶ በፈጠረ ጊዜ ፡ አብሬው ስፈጥር ነበርኩ ።

፲፬ እየመሸ እየነጋ ፍጥረት እየተፈጠረ ደስ ይለኝ ነበር ፡ በየሰዓቱ በየወገን በየወገኑ ሁሉ ፍጥረት ሲፈጠር ደስ ይለኝ ነበር ፡ ይህን ዓለም ፈጥሮ በጨረሰ ጊዜ ፡ ይልቁንም በአዳም ልጆች መፈጠር ደስ ይለኝ ነበር ።

፲፭ አሁንም ልጆ ስማኝ ፡ ሕጌን የሚጠብቁ ሰዎች ንኡዳን ክቡራን ናቸው ። መዝ፡ ፻፵፰ ፭ ።

፲፮ ጥበብን ስሙ ፡ ብልህ አዋቂዎች ሁኑ ፡ ምላሽንም አትጡ ፡ ነገሬን የሚሰማኝ ሰው ንኡድ ክቡር ነው ።

፲፯ ሕጌን የሚጠብቅ ሰው ንኡድ ክቡር ነው ፡ እየነጋ እየጸባ በበሮቼ የሚተጋ ንኡድ ክቡር ነው ፡ የምገባባቸው መቃን መድረክችንም የሚጠብቅ ሰው ንኡድ ክቡር ነው ።

፲፰ መንገዶቼ የሕይወት መንገዶች ናቸውና ፡ እኔን ያገኘኝ ሰው ሕይወት አገኘ ፡ በእግዚአብሔርም ዘንድ ፈቃዱ ይፈጸምለታል ።

፲፱ እኔን የሚበድሉ ሰዎች ራሳቸውን ይበድላሉ ፡ የሚጠሉኝም ሰዎች ሞትን ይወዳሉ ። ኢዮ፡ ፭ ፳፩ ።

ምዕራፍ ፱ ።

፩ ጥበብ ወልድ ዓለምን ፈጠረች ፡ ምሰሶዎችንም (ሰባቱን ፅለታት) አቆመች ። ምሳ ፡ ፲፬ ፩ ።

፪ የሷን እርድ አረደች (የሚበላውንም ፈጠረች) ወይኗን በማድጋዋ ጨመረች የሚጠጣውን ፈጠረች ።

፫ ብዙ ትምህርትን ለማስተማር ሰውን ስትጠራ ባሮቿን (ፀሐይ ጨረቃ) ሰደደች ።

፬ አላዋቂ የሆነ ሰው ወደኔ ይምጣ ፡ ዕውቀት ያነሳቸውም ወደኔ ይምጡ ። ምሳ፡ ፱ ፲፮ ።

፭ እንጀራዬን መጥታችሁ ብሉ ፡ የቀዳሁላችሁንም ወይኔን ጠጡ ስትል (ፀሐይ ጨረቃን) ላከች ።

፮ ስንፍናን ተውዋት ፡ በሕይወትም ትኖሩ ዘንድ ዕውቀትን ፈልጉ ። ምሳ፡ ፲፱ ፲፫ ፡ ፬ ፲፬ ።

፯ በመረዳት ዕውቀትን አቅንታችሁ ተማሩ ፡ ክፉ ሰዎችን የሚያስተምር ሰው ውርደትን ይቀበላል ።

፰ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው የሚያስተምር ፡ ራሱን ያስነቅፋል ። መዝ፡ ፸፬ ፭ ።

፱ እንዳይጠሉህ ክፉ ሰዎችን አታስተምራቸው ።

፲ ብልህን ሰው አስተምረው ይወዳኻል ፡ አላዋቂ ግን ይጠላኻል ፡ ለብልህ ሰው ምክንያትን ስጠው ጥበብን ያበዛል ፡ ለብልህ ሰው አመልክተው በጥበብ ላይ ጥበብን ይጨምራል ።

፲፩ የጥበብ መጀመርያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ፡ የቅዱሳንም ምክር ዕውቀት ነው ፡ ሕግን ማወቅ ግን ለበጎ ልቡና ስጦታ ነው ። ምሳ፡ ፬ ፯ ።

፲፪ በዚህ ሥርዓት ብዙ ዘመን ትኖራለህ በሕይወት የምትኖርበትም ዘመኖችም ይጨመሩልኻል ።

፲፫ ልጄ ፡ ለራስህ አዋቂ ብትሆን ለባልንጀራህም አዋቂ ትሆናለህ ፡ ለራስህ ክፉ ብትሆን ግን ክፉትን ትማራለህ ።

ዘያስተዳሉ ሐሰተ ይመስል ከመ ዘያስተዳሉ ነፋሳተ ወውእቱ ከመ ዘይዴግን ፆፈ ዘይሠርር ።

ወኀደገ ፍናወ ዓፀደ ወይኑ ወመንኰራኵረ ወፍሬ ዚአሁ ረስዐ ፡ ወየሐውር ውስተ በድው ገዳመ ወውስተ ምድር እንተ ተሠርዓት ለጽምእ ፡ ወያስተጋብእ በእዴሁ ዘኢይፈሪ ወኢይበቍል ።

ብእሲት ዓብድ ወመግዝእት ጽንስተ ኅብስት ትከውን እንተ ኢተአምር ኀፊረ ምንተኒ ፡ ወነበረት ውስተ አንቀጸ ቤታ ።

ወውስተ መንበራ ገሃደ ወውስተ መርኅብ ፡ ትጼውዕ ኃላፍያነ ፍኖት እለ ያረትዑ ፍኖቶሙ ።

እለ እምውስቴቶሙ ዓብድ ይቀርብ ኀቤሃ ወለዘሂ የሐፅዖ አእምሮ ትኤዝዞ ።

ወትብሎ ኅብስተ ኅቡአ አስተሐዊዘከ ግሥሥ ፡ ወማየ ስርቅ መዓርዒረ ስተይ ።

ወውእቱሰ ኢየአምር ከመ እምኃያላን በኀቤሃ ይትኅጐሉ ወመጽፈርተ ሲኦል ይትረከብ ውስተ ቤታ ።

ወበሕቱ ቅንጽ ወኢትጐንዲ ውስተ መካና ፡ ወኢታውትር ዓይነከ ኀቤሃ ከመ ትትዓደው ፈለገ ነኪር ።

ወእማየ ነኪር ረኀቅ ፡ ወእምዓዘቅተ ነኪር ኢትስተይ ከመ ብዙኀ መዋዕለ ትሕየው ፡ ወይትወሰካከ ዓመታተ ሕይወት ።

ምዕራፍ ፲ ።

ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ አባሁ ፡ ወወልድ ዓብድ ያኃዝና ለአሙ ።

ኢይበቍዕ መዛግብት ለኃጥአን ፡ ጽድቅሰ ታድኅን እሞት ።

ኢያስተዒንስ እግዚአብሔር ነፍሰ ጻድቅተ ፡ ወሕይወተ ረሲዓንሰ ያአትት እምድር ።

እድ ሀካይ ብእሴ ያቴሕት ፡ ወእድ ጽኑዕ ብእሴ ያብዕል ።

ወልድ ምሁር ጠቢበ ይከውን ወዓብድሰ ላእከ ይሬሲ ርእሶ ፡ ድኅነ እመርቄ ወልድ ጠቢብ ።

ወልድ ጠቢብ ይትጌበር በማእረር ፡ ወወልድሰ ዓብድ ይነውም በማእረር ፡ ነሣኤ ነፍስ ይከውን በውስተ ዓውድ ወልድ ኃጥእ ።

በረከተ እግዚአብሔር ውስተ ርእሰ ጻድቃን ፡ አፈ ረሲዓንሰ ይፌጽም ላህ ግብተ ።

ዝክረ ጻድቃን ምስለ ውዳሴ ፡ ወስመ ረሲዓንሰ ይጠፍእ ።

ሐሰትን የሚያዘጋጅ ሰው ነፋሳትን የሚያዘጋጅ ሰውን ይመስላል ፡ እሱም የሚበር ወፍን እንደሚከተል ነው ።

የወይኑ ቦታ መንገዱን ተወ ፡ የሚሠማራበትንም መንገድ ዘነጋ ፡ ወደ ምድረ በዳ ይሄዳል ለጥም ወደ ተሠራች ምድር ሂዶ የማያፈራ የማይጠቅም ገንዘብን በእጁ ይሰበስባል ። ኢዮ፡ ፳፪ ፪ ።

ሰነፍ ተነዛናዥ ሴት አንድ እንጀራን የተቸገረች ትሆናለች ምንም ኃፍረትን የማታውቅ ሴት በቤቷ አደባባይ ትቀመጣለች ። ምሳ፡ ፱ ፲፰ ፡ ፭ ፯ ።

ተገልጻ በመንበሯ ተቀምጣ ወደ አደባባይ ትመለከታለች መንገዳቸውን አቅንተው የሚሄዱትንም ሰዎች ትጠራቸዋለች ።

ከነዚህ አላዋቂ ሰነፍ የሆነ ሰው ወደሷ ይቀርባል ዕውቀት ያነሰውን ታዝዘዋለች ።

የላቀ እንጀራ እንዲወደድ የምወደድ እኔን አሠማምረህ ያዘኝ የስርቆት ውኃም እንዲወደድ የምወደድ እኔን አጠፋፍጠህ ያዘኝ ትለዋለች ።

እሱ ግን ከኃያላኑ ወገኖች በሷ ዘንድ እንዲጐዱ የመቃብርም ወጥመድ በሷ ዘንድ እንዲገኝ አያውቅም ።

ነገር ግን ፈጥነህ ሂድ በቦታዋም አትዘገይ በዓይንህም ወደሷ አትመልከት ፡ በልዩ ቦታ ካለ ውኃ ፈጥነህ እንድ ትሄድ ፈጥነህ ሂድ ።

ብዙ ዘመን ትኖር ዘንድ በልዩ ቦታ ካለ ውኃ ራቅ ፡ በሕይወት የምትኖርባቸውም ዘመናት ይጨመሩልህ ዘንድ ከልዩ ጕድጓድ ውኃ አትጠጣ (ከጕልማሳ ሚስት ፈቃዴን እፈጽማለሁ አትበል) ። ኢዮ፡ ፳፯ ፭ ።

ምዕራፍ ፲ ።

የተማረ ልጅ አባቱን ደስ ያሰኛል ፡ ያልተማረ ልጅ ግን እናቱን ያሳዝናታል ። ምሳ፡ ፲፭ ፳ ።

ለኃጢአተኞች ድልብ አይጠቅማቸውም ፡ ምጽዋት ግን ከሞተ ነፍስ ታድናለች ። ሉቃ፡ ፲፪ ፲፱ ።

እግዚአብሔር ደግ ሰውነትን አያስቸግርም ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አኗኗር ግን ከምድር (መንግሥተ ሰማይ) ያርቃል ።

ሀኬተኛ እጅ ሰውን ያዋርዳል ፡ የጠና እጅ ግን ሰውን ያከብራል ።

የተማረ ልጅ ብልህ ይሆናል ፡ ያልተማረ ልጅ ግን ራሱን መልእክተኛ ያደርጋል ፡ የተማረም ልጅ ወደ ቈላ ከመላክ ዳነ ።

የተማረ ልጅ በመከር ይጥራል (ይሠራል) ፡ ያልተማረ ልጅ ግን በመከር ጊዜ ይተኛል ፡ ኃጢአተኛ ልጅ በሸንጎ ሐሰት መስክሮ ነፍስን የሚያስገድል ይሆናል ።

የእግዚአብሔር በረከቱ በደጋጎች ራስ ላይ ፀንቶ ይኖራል ፡ የኃጢአትኞች አፍ ግን ድንገት መከራ መጥቶበት ልቅሶን ይጨርሳል ።

የደጋግ ሰዎች ስም አጠራር ከምስጋና ጋር ነው ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ስም አጠራር ግን ይጠፋል ።

ልብ ጠቢብ ይትዌከፍ ትእዛዘ ፡ ወዘኢይትዔገሥ በከ
ናፍሪሁ በማዕቅፍ ይወድቅ ።
ዘየሐውር በየዋሃት የሐውር እሙነ ወዘይትሀወክ
ፍናዊሁ ይትከሠት ።
ዘይትቃጸብ በአዕይንቲሁ ለእከይ ያስተጋብእ ለሰብእ
ኃዘነ ፡ ወዘሰ ይዘልፍ ገሃደ ሰላመ ይገብር ።

ነቅዐ ሕይወት ውስተ አፈ ጻድቃን ፡ ወለአፈ ረሲዓን
ይከድኖ ኃጕል ።

ጽልአ ያነሥእ መዓት ፡ ወለኵሎሙ እለ ይትገአዙ
ይከድኖሙ ፍቅር ።
ብእሲ ጠቢብ እምከናፍሪሁ ያወጽእ ጥበበ ፡ በበትር
ይዘብጥ (ይዘበጥ) ብእሲ ዘእንበለ ልብ ።
ጠቢብ የኃብእ አእምሮ ፡ ወአፍ ጕጕእ ይቀርብ ለቅጥ
ቃጤ ።
ጥፊቶሙ ለአብዕልት ሀገር ጽንዕት ፡ ወቅጥቃጤሆሙ
ለረሲዓን ንዴተ አእምሮ ።
ግብረ ጻድቃን ሕይወተ ይገብር ፡ ወፍሬ ረሲዓን ኀጢ
አት ።
ፍናወ ሕይወት የዓቅብ ተግሣፅ ፡ በተግሣፅ ዘኢይዘ
ለፍ ይስሕት ።
ከናፍር ልሙጻት ይከድና ጽልአ ፡ ወእለሰ ያወጽኡ
ጽእለተ ዓብዳን እሙንቱ ።
እምብዝኀ ነገር ኢያመስጥ ኃጥእ እምኃጢአት ፡ ወዘ
ይምህክሰ በከናፍሪሁ ማእምረ ይከውን ።

ብሩር ርሱን ልሳነ ጻድቅ ፡ ወልበ ረሲዓንሰ የሐፅፅ ።

ከናፍረ ጻድቃን የአምራ ነዋኅ ፡ ወዓብዳንሰ በንዴተ
አእምሮ ይመውቱ ።
በረከተ እግዚአብሔር ላዕለ ርእሰ ጻድቃን ይእቲ ታብ
ዕል ፡ ወኢታመጽእ ኀዘነ ውስተ ልብ ።
ውስተ ሐጕል ይትመየጥ ረሲዕ ፡ ፍትወቱ ለጻድቅ
ሥምረት በኀበ እግዚአብሔር ።

በኀልፈተ ዓውሎ ይማስን ረሲዕ ፡ ጻድቅሰ ተግኂሦ
ለዓለም ይድኅን ።

ከመ ቆፅ ከንቱ ለስነን ፡ ወጢስ ለዓይን ፡ ከማሁ ኃጢ
አት ለእለ አጥረይዋ ።

ፈሪሀ እግዚአብሔር ያነውኅ መዋዕለ ፡ ወዓመተ ረሲ
ዓንሰ ይውኅድ ።
ትጐነዲ ትፍሥሕት ምስለ ጻድቃን ፡ ተስፋሆሙሰ ለረ
ሲዓን ትትኅጐል ።
ፅንዑ ሎኄር ፈሪሀ እግዚአብሔር ፡ ወቅጥቃጤ ለእለ
ይገብሩ እኩየ ።
ጻድቅ ለዓለም ኢይኤብስ ፡ ወረሲዓንሰ ኢየኀድሩ

፱ ብልህ ልቡና ያዘዙትን ትእዛዝ ይቀበላል ፡ በከንፈሩ
ብዙ ነገር ከመናገር የማይታገሥ ሰው በመከራ ይወድቃል ።
፲ በቅንነት ፀንቶ የሚኖር ሰው የታመነ ሁኖ ይኖራል ፡
ኃጢአት ለመሥራት የሚታወክ ግን ሥራው ይገለጥበታል ።
፲፩ ለክፉ ነገር በዓይኑ የሚጠቃቀስ ሰው በሰው ኃዘንን
ያመጣል ፡ ሰውን በግልጥ የሚቈጣ ሰው ግን ዕርቅን ያደ
ርጋል ።
፲፪ የሕይወት መገኛ የሚሆኑ ዓሠርቱ ቃላት በመምህራን
አፍ ይነገራሉ ፡ የኃጥአንን ሰዎች አፍ ግን ጥፋት ይሸ
ፍነዋል ።
፲፫ ቍጣ ጽልእን ያነሣል ፡ የማይጣሉ ሰዎችን ሁሉ ፍቅር
ይሸፍናቸዋል ። ያዕ፡ ፭ ፳ ። ፩ኛ ጴጥ፡ ፬ ፰ ።
፲፬ ብልህ ሰው ከከንፈሩ ጥበብን ያወጣል ፡ አእምሮ የሌ
ለው ሰው ሰውን በብትር ይመታል ። ምሳ፡ ፲፱ ፳፱ ።
፲፭ ብልህ ሰው ዕውቀትን ይሠውራል ፡ ችኩል አፍ ግን
ለጥፋት ይቀርባል ።
፲፮ የባለጸጎች ገንዘባቸው የጠናች አገር ናት ፡ እግዚአብ
ሔርን የዘነጉ ሰዎች ከዕውቀት መቸገራቸው ነው ።
፲፯ የጻድቃን ሥራቸው ሕይወትን ያደርጋል ፡ እግዚአብ
ሔርን የዘነጉ ሰዎች ፍሬ ነገራቸው ኃጢአት ነው ።
፲፰ ምክር እዝናት ዓሠርቱ ቃላትን እንዲጠብቁ ያደርጋል
በምክር በእዝናት የማይዘለፍ ሰው ይስታል ።
፲፱ ግብዝ አንደበቶች ጠባቸውን ይሠውራሉ ፡ በደላቸ
ውን የሚናገሩ ሰዎች ግን አላዋቆች ናቸው ።
፳ ኃጢአተኛ ሰው ብዙ ነገርን ከመናገሩ የተነሣ ከኃጢ
አት አያመልጥም ፡ በከንፈሩ ብዙ ነገር መናገርን የሚሸ
ልግ ሰው ግን አዋቂ ይሆናል ።
፳፩ የደግ ሰው አንደበት የጠራ ብር ነው ፡ እግዚአብሔርን
የዘነጉ ሰዎች ግን አእምሮአቸው (ከዕውቀት) የጐደለ ነው ።
፳፪ የደጋግ ሰዎች ከንፈሮች መጻእያትን ያውቃሉ ፡ አላ
ዋቆች ሰዎች ግን ከዕውቀት በመቸገር ይሞታሉ ።
፳፫ የእግዚአብሔር በረከት በደጋግ ሰዎች ራስ ፀንታ ትኖ
ራለች ይህች ታከብራለች በልቡናም ኃዘንን አታመጣም ።
፳፬ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ወደ ጥፋት ይመለሳል ፡
የደግ ሰው (ሕዝቅያስ) ጸሎቱ (ምጽዋቱ) በእግዚአብሔር
ዘንድ የተወደደች ናት ።
፳፭ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው (ሰናክሬም) በነፋስ መም
ጣት ይጠፋል ፡ ደግ ሰው (ሕዝቅያስ) ከመከራው ተሠውሮ
ለዘለዓለም ይድናል ። መዝ፡ ፶፰ ፱ ። ማቴ፡ ፯ ፳፬ ።
፳፮ ጨርቋ ለጥርስ እንዳይመች ፡ ጢስም ለዓይን እንዳይ
መች ፡ ኃጢአትም ገንዘብ ላደረጓት ሰዎች እንዲሁ አት
መቻቸውም ።
፳፯ እግዚአብሔርን መፍራት ዕድሜን ያበዛል ፡ እግዚአ
ብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ዘመናቸው ያንሣል ።
፳፰ ተድላ ደስታ ከደጋጎች ሰዎች ጋራ ትኖራለች ፡ እግዚ
አብሔርን የዘነጉ ሰዎች አለኝታቸው ግን ትጠፋለች ።
፳፱ የደግ ሰው ጽንዓቱ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ።

፴ እውነተኛ ሰው ለዘለዓለሙ አይበድልም ፡ እግዚአብ

ውስተ ምድር ።

አፈ ጻድቃን ይነብብ ጥበበ ፡ ወልሳነ ዓማፅያን ይትኅ
ጕል ።
ከናፍረ ጻድቃን ያውኅዛ ሞገሰ ፡ ወአፈ ረሲዓንሰ ይት
ከላአ እምአእምሮ ።

ምዕራፍ ፲፩ ።

መዳልወ ዓመፃ ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ፡ ኦዳልወ
ጻድቅሰ ኅሩይ ውእቱ ።
ኀበ ሀሎ ጽእለት ህየ ሀሎ ኃሣር ፡ አፈ የዋሃንሰ ይት
ሜህር ጥበበ ።
ተፍጻሜቶሙ ለጻድቃን ትመርሖሙ ፡ ወዕቅፀቶ
ሙሰ ለረሲዓን ትዔውዎሙ ።

ኢይበቍዕ ንዋይ በዕለተ መዓት ፡ ወጽድቅሰ ታድኅን
እሞት ፡ መዊቶ ጻድቅ ኀደገ ንስሐ ጉቡአን በእድ ይከውን
ወሰሐቀ ሞቱ ለረሲዕ ።

ወጽድቁ ለንጹሕ ያረትዕ ፍኖቶ ፡ ወኃጢአትሰ ትወ
ርድ ዲበ ረሲዓን ።
ጽድቆሙ ለራትዒን ሰብእ ትባልሖሙ ፡ ወበኢያእም
ሮቶሙ ይትአኀዙ ኃጥአን ።
መዊቶ ብእሲ ጻድቅ ኢየኀጕል ተስፋሁ ፡ ትምክሕቶ
ሙሰ ለረሲዓን ትጠፍእ ።
ጻድቅሰ እማዕገት ያመሥጥ ፡ ወቤዛ ዚአሁ ይትወሀብ
ረሲዕ ።
ውስተ አፈ ረሲዓን መሥገርት ለሀገር ፡ ወተዓውቆ
ጽድቅሰ ፍኖት ሠናይት ።
በኂሩተ ጻድቃን ትረትዕ ሀገር ፡ ወበኃጕሎሙ ለረሲ
ዓን ትትፈሣሕ ።
በበረከቶሙ ለራትዓን ትትሌዓል ሀገር ፡ ወበአፉሆሙ
ለረሲዓን ትትገፈታዕ ።
ይሜንኑ ሰብአ ሀገር ነዳየ ጠቢበ ፡ ወብእሲሰ ጠቢብ
ጽማዌ ያመጽእ ።
ብእሲ ዘክልኤ ልሳኑ ይከሥት ምክረ ማኅበር ፡ ወም
እመነ እስትንፋስሰ የኅብእ ምክረ ።

እለ አልቦሙ ኃዳፍ ይትነገፉ ከመ ቈጽል ፡ መድኃኒት
በብዙኅ ምክር ይሄሉ ።
እኩይ የአኪ ሶበ ይዴመር ምስለ ጻድቅ ፡ ወይጸልእ
ድምፀ ሁቃቤ ።
ብእሲት ኄርት ታነሥእ ክብረ ለምታ ፡ ብእሲትሰ
እንተ ትጸልእ ጽድቀ መንበረ ኃሣር ይእቲ ።
ሀካይያን እምብዕል ይነድዩ ፡ ወፅኑዓንሰ ይዴግኑ
ብዕለ ።
ለነፍሱ ይገብር ሠናየ ብእሲ መሐፊ ፡ ወያማስን ሥ
ጋሁ ዘኢይምሕር ።

ሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን በዚህ ዓለም ኃጢአት ሳይሠሩ
አይኖሩም ። መዝ፡ ፻፳፭ ፮ ። ምሳ፡ ፲፩ ፭ ።
የደጋግ ሰዎች አፍ ጥበብን ይናገራል ፡ የሰደላኞች
አንደበት ግን ይጠፋል ።
የደጋግ ሰዎች ከንፈር የተወደደ ዕውቀትን ይናገራል
የረሲዓን አፍ ግን ከዕውቀት ይከለከላል ።

ምዕራፍ ፲፩ ።

አባይ ሚዛን በእግዚአብሔር ዘንድ የረከሰ ነው ፡ እው
ነተኛ ሚዛን ግን በሱ ዘንድ የተመረጠ ነው ።
መሳደብ ካለ ዘንድ በዚያ ተዋርዶ አለ ፡ የየዋሆች
አፍ ግን ጥበብን ይማራል ። ምሳ፡ ፳፱ ፳፫ ።
ጻድቃን በክብር ፍጹም መሆናቸው ወደ ገነት ትመ
ራቸዋለች ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን በኃጢአት
መሰነካከላቸው (ወደ ገሃነም) ትማርካቸዋለች ።
ሰማያዊ ንጉሥ በተቈጣበት ቀን ገንዘብ አይጠቅምም
ምጽዋት ግን ከሞተ ነፍስ ታድናለች ጻድቅ ሰው ከሞተ
በኋላ በሰው ልቡና ፀፀትን ተወ ፡ እግዚአብሔርን የዘነጋ
ሰው ሞቱ በእጅ እንደተያዘ ወርቅ ይሆናል ፡ (ደስም ያሰ
ኛል) ። ምሳ፡ ፲ ፪ ።
የደግ ሰው በጎ ሥራውን ያቀናለታል ፡ ኃጢአት ግን
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ትወርዳለች ።
የቅኖች ሰዎች ሥራቸው ታድናቸዋለች ፡ ኃጢአተ
ኞች ግን ባለማወቃቸው በኃጢአት ይያዛሉ ።
ጻድቅ ሰው ከሞተ በኋላ አለኝታውን አያጣም እግዚ
አብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ትምክሕታቸው ትጠፋለች ።
ደግ ሰው ግን ከመከራ ያመልጣል ፡ እግዚአብሔርን
የዘነጋ ሰውም ለሱ ቤዛ ሁኖ ይሰጣል ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች አፍ መከራ ባገር ይመ
ጣል ፡ እውነተኛ ሕግን ማወቅ መረዳት ግን በጎ ሥራ ናት ።
በደጋግ ሰዎች ደግነት አገር ትቀናለች እግዚአብሔርን
በዘነጉ ሰዎች ጥፋት ግን ደስ ይላታል ።
በደጋጎች ሰዎች ጸሎት አገር ከፍ ከፍ ትላለች እግዚ
አብሔርን በዘነጉ ሰዎች አፍ ግን ትጠፋለች ።
ባገር ያሉ ሰዎች ብልህ ደኻውን ይንቃሉ ፡ ብልህ
ሰው ግን ጸጥታን ያስገኛል ። ምሳ፡ ፮ ፴፪ ።
አንደበቱ ሁለት የሆነ ሰው በሸንጎ የተመከረውን
ምክር ይገልጣል ፡ ሰውነቱ የታመነ ሰው ግን የተመከረ
ውን ምክር ይሠውራል ። ዘሌ፡ ፲፱ ፲፯ ።
መምህር የሌላቸው ሰዎች እንደ ቅጠል ይረግፋሉ ፡
ዓሠርቱ ቃላት በብዙ ምክር ፀንቶ ይኖራል ።
ክፉ ሰው ከደግ ሰው ጋር አንድ በሆነ ጊዜ ይከፋል
(ከንቱ ይገለጣል) ያሠርቱ ቃላትን መጠበቅ ይጠላል ።
ልባም ሴት ለባሏ ክብርን ታስገኛለች ፡ በጎ ሥራን
የምትጠላ ሴት ግን የውርደት መንበር ናት ።
ሀኬተኞች ሰዎች ከባለጠግነት ይቸገራሉ ፡ ልባሞች
ሰዎች ግን ባለጠግነትን ያገኛሉ ። ሉቃ፡ ፲፩ ፳፩ ።
የሚመጸውት ሰው ለነፍሱ በጎ ሥራን ይሠራል የማ
ይመጸውት ሰው ግን ሰውነቱን ያጠፋል ። ማቴ፡ ፭ ፯ ።

ረሲዕ ይገብር ምግባረ ዓመፃ፡ ወለዘርአ ጻድቃንሰ ዐስብ ህልው ።
ወልድ ጻድቅ ይትወለድ ለሕይወት፡ ወልደተ ረሲዓ ንሰ ለሞት
ርኩሳት በኀበ እግዚአብሔር ፍናው ጠዋያት፡ ወኅሩ ያን በቅድሜሁ ኵሎሙ እለ ንጹሐን በፍኖቶሙ ።

እደ በእድ ዘይእኅዝ በግፍዕ ኢይድኅን እምኃጢአት፡ ወዘይዘርእሰ ጽድቀ ዐስበ መሀይምናን ይነሥእ ።

ከመ ውፅቦ ወርቅ ውስተ ጽንፈ አንፈ ሐራውያ ኅሡ ም ከማሁ ላህያ ለብእሲት እኪት ።
ፍኖተ ጽድቅ ኵሉ ሠናይ፡ ተስፋሆሙሰ ለረሲዓን ይትኅጐል ።
ቦ እለ ዘዚአሆሙ ይዘርኡ ወያፈደፍዱ፡ ወቦ እለ እንዘ ያስተጋብኡ የሐፅፁ ።
ወኵላ ነፍስ እንተ ትትባረክ ስፍሕት፡ ወብእሲሰ መዓትም ሕሱም ።
ዘያበዝኅ ሥርናዮ የኃድጎ ለአሕዛብ፡ ወይረግምዎ ነዳያን፡ ወበረከት ውስተ ርእሱ ለዘይምሕር ወይሁብ ።

ዘይሔሊ ሠናየ ይፈቅድ ክብረ ሠናየ፡ ወዘሰ የኃሥሣ ለእኪት ትረክቦ ።

ዘይትወከል በብዕሉ ውእቱ ይወድቅ፡ ወዘይትዌከ ፎሙሰ ለጻድቃን ይሠርፅ ።
ዘኢየዓውቅ ቤቶ ይወርሶ ነፋስ፡ ወይትቀነይ ዓብድ ለጠቢብ ።
እምፍሬ ጽድቅ ይወጽእ ዕፀ ሕይወት፡ ወይሴስላ ግብተ ነፍሳተ ዓማፅያን ።
ወሶበ ጻድቅ እምፅፁብ ይድኅን፡ ረሲዕ ወኃጥእ ወዓ ማፂ በአይቴ ያስተርኢ ።

ምዕራፍ ፲፪ ።

ዘያፈቅር ተግሣፀ ያፈቅር አእምሮ፡ ወዘይጸልእሰ ተግ ሣፀ ዓብድ ውእቱ ።
ይኄይስ ዘረከበ ሞገሰ በኀበ እግዚአብሔር፡ ወብእሲሰ ዓማፂ ይትኄየይ ።
ዘኢያረትዕ ሰብእ እምዓመፃ ይትኅጐል፡ ወሥርወ ጻድቃንሰ ኢይትመሐው ።
ብእሲት አዛዝ አክሊል ለምታ፡ ወከመ ዕፄ ለዕፅ፡ ከማሁ ብእሲት እኪተ ምግባር ታኅጕል ልበ ብእሲ ።

ሕሊናሆሙ ለጻድቃን ፍትሕ፡ ወይሔድፉ ረሲዓን ሕብለ ።
ነገረ ረሲዓን ጕሕሉት፡ ወአፈ ረሲዓንሰ ታድኅኖሙ ።

፲፱ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ክፋት ይሠራል፡ ለደጋግ ሰዎች ልጆች ግን ነዋሬ ዋጋ አላቸው ። ሆሴ፡ ፲ ፲፪ ።
፳ ደግ ልጅ ለሕይወት ይወለዳል እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መፈጠር ግን ለሞት ነው ።
፳፩ ጠማማ ሥራዎች በእግዚአብሔር ዘንድ የረከሱ ናቸ ው፡ በሥራቸው ንጹሕ የሆኑ ሰዎች ሁሉ ግን በፊቱ የተመረጡ ናቸው ።
፳፪ በግፍ የጕልማሳ ሚስት ተደፋፍሮ በእጁ የሚይዝ ሰው ከፍዳ አይድንም፡ በጎ ሥራን የሚሠራ ሰው ግን የደጋጎች ሰዎችን ዋጋ ይቀበላል ። ምሳ፡ ፲፪ ፯ ፣ ፲፯ ፭ ።
፳፫ በእርያ አፍንጫ ያለ የወርቅ ቀለበት ክፉ እንደሆነ እንደዚሁ የክፉ ሴት ደም ግባቷ ክፋቷን ይገልጥባታል ።
፳፬ እውነተኛ ሕግ ሁሉ በጎ ነው፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አለኝታቸው ይጠፋል ። ሮሜ ፪ ፳ - ፱ ።
፳፭ የራሳቸውን እርሻ እየዘሩ ባለጠግነታቸውን የሚያ በዙ አሉ፡ እየሰበሰቡ ብዕላቸውን የሚያሳንሱም አሉ ።
፳፮ እግዚአብሔርን የምታመስግን ሰውነት ሁሉ በአእ ምሮ የሰፋች ናት፡ ቍጡ ሰው ግን ክፉ ነው ።
፳፯ ሥንዴውን የሚያበዛ ሰው ለአሕዛብ ትቶት ይሞታል ድኸችም ይረግሙታል በሚሰጥና በሚመጸውት ሰውነት በረከት ፀንቶ ይኖራል ። ምሳ፡ ፳፱ ፳፬ ።
፳፰ ምጽዋትን ለመመጽወት የሚያስብ ሰው በጎ ክብርን ይወዳል፡ ማጠራቀም የሚወዳትን ሰው ግን ፍዳ ታገኘ ዋለች ። መዝ፡ ፯ ፲፭ ። አስ፡ ፯ ፲ ።
፳፱ በባለ ጠግነቱ የሚታመን ሰው በመከራ ይወድቃል፡ ድኸችን የሚቀበላቸው ሰው ግን በረድኤት ይለመልማል ።
፴ ቤቱን ዐውቆ የማይሠራ ሰው ነፋስ ያፈርስበታል፡ አላዋቂ ሰው ግን ለብልህ ሰው ይገዛል ።
፴፩ የሕይወት ዕንጨት ከእውነተኛ ፍሬ ይገኛል፡ የበደለ ኞች ሰዎች ሰውነቶች ድንገት በሞት ይርቃሉ ።
፴፪ ደግ ሰው በጭንቅ የሚድን ከሆነ በደለኛና ኃጢአ ተኛ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ በባለሟልነት እንዴት ይገለጣል ። ኤር፡ ፳፭ ፳፱ ። ፩ኛ ጴጥ፡ ፪ ፲፰ ።

ምዕራፍ ፲፪ ።

፩ ምክር እዝናትን የሚወድ ሰው ፅውቀትን ይወዳል፡ ምክር እዝናትን የሚጠላ ሰው ግን አላዋቂ ነው ።
፪ በእግዚአብሔር ዘንድ ባለሟልነትን ያገኘ ሰው ይሻ ላል፡ በደለኛ ሰው ግን ቸል ይባላል ።
፫ ምስክርነትን የሚያቃና ሰው በግፍ ይጠፋል፡ የጻድ ቃን አባትነት ግን አይጠፋም ። ምሳ፡ ፲ ፳፭ ።
፬ ልባም ሴት ለባሏ ዘውድ ናት፡ ነቀዝ ዕንጨትን ውስ ጥ ውስጡን እንዲበላው ግብረ ክፉ ሴትም የባሏን ልቡና እንደዚሁ ታሳዝነዋለች ። ምሳ፡ ፲፫ ፳፪ ።
፭ የደጋጎች ሰዎች አሳባቸው ፍርድ ነው፡ እግዚአብሔ ርን የዘነጉ ሰዎች ግን የሐሰት ትምህርትን ያስተምራሉ ።
፮ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ነገራቸው ሽንገላ ነው፡ የቅኖች ሰዎች ግን አፋቸው ከመከራ ታድናቸዋለች ።

ኀበ ተመይጠ ረሲዕ ይማስን ፡ አብያተ ጻድቃንሰ ይሄ
ልዉ ።

አፈ ጠቢብ ይትዌደስ በኀበ ኵሉ ሰብእ ፡ ወእዩየ
ልብሰ ይትሜነን ።

ይኄይስ ብእሲ ዘበኃሣሩ ይትቀነይ እምነ ዘያነብር
ክብረ ሎቱ ፡ ወይትፈአም ኅብስተ ።

ይምሕር ጻድቅ ነፍሰ እንስሳሁ ፡ ወምሕረቶሙሰ ለረሲ
ዓን ኢ ምጽዋት ።

ዘይትጌበራ ለምድር ያበዝኅ ኅብስተ ፡ ወዘሰ ይዴግን
ጽርዓተ ያስተጋብእ ንዴተ ፡ እስመ ውእቱ ነዳየ አእምሮ ።

ዝ ውእቱ ምዑዝ ለመትልወ ወይን ፡ ወበኅይለ ዚአሁ
የኃድግ ኃሣረ ።

ፍትወተ ረሲዓን እኪት ፡ ወሥርዎሙሰ ለኄራን ውስ
ተ ጽንዕ ።

በኃጢአተ ከናፍሪሁ ይወድቅ ኃጥእ ውስተ መሥገ
ርት ወያመሥጥ እምኔሁ ጻድቅ ።

ዘይኔጽር ስፉሐ ይትሜሀር ፡ ወዘሰ ይዳደቅ በአናቅጽ
ያመነድብ ነፍሳተ ።

እምፍሬ አፉሁ ነፍሰ ብእሲ ይመልእ በረከተ ፡ ወዕ
ሤተ ከናፍሪሁ ይትወሀብ ሎቱ ።

ፍኖተ ዓብዳን ርቱዕ በቅድሜሆሙ ፡ ወይሰምዕ ምክረ
ዕዝነ ጠቢብ ።

ዓብድ እንተ ጸብሐት ይነግር መዓቶ ፡ ማእምርሰ የኀ
ብእ ኃሣሮ ።

እንተ ታስተርኢ ሃይማኖተ ይነግር ብእሲ ጻድቅ ፡ ወሰ
ማዕተ እኩያንሰ ሕብል ።

እለሰ ይከውኑ ስምዐ በሐሰት ይቀትሉ በመጥባሕት
እስመ ንቡር ውስተ አፉሆሙ መጥባሕት ፡ ወልሳነ ጠቢባ
ንሰ ይፌውስ ዘቈስለ ።

ከናፍረ ጻድቃን ያረትዓ ስምዐ ፡ ወሰማዕት ጕጉፅ በል
ሳን እኩይ ።

ሕብል ውስተ ልቡ ለዘይሔሊ እኩየ ፡ ወእለሰ ይፈ
ቅዱ ሰላመ ይትፌሥሑ ።

ኢያሠምሮ ለጻድቅ ምንትኒ እኩይ ፡ ወረሲዓንሰ ያበ
ዝኑ እከየ ።

ምኑናት በኀበ እግዚአብሔር ከናፍረ ሐሰት ፡ ወዘይገ
ብርሰ ሃይማኖተ ሥሙር በኀቤሁ ።

ብእሲ ማእምር መንበረ ጥበብ ፡ ወልበ ዓብዳንሰ ይዳ
ደቅ መርገመ ።

እደ ኅሩያን ይእኅዝ ፍጡነ ፡ ወሕቡላንሰ ይከውኑ ለዒ
ዋዌ ።

መደንግፅ ቃል የሀውክ ልበ ብእሲ ጻድቅ ፡ ወዜና ሠና
ይሰ ያስተፌሥሕ ልበ ብእሲ ጠቢብ ።

፯ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ወደ ክፉ ሥራ ከተመ
ለሰ ዘንድ ይጠፋል ፡ (ሰናክሬም) የደጋጎች ሰዎች ወገኖች
ግን በተድላ በደስታ ይኖራሉ ። መዝ፡ ፴፯ ፴፮ ።

፰ የብልህ ሰው ነገር በሰው ሁሉ ዘንድ ይከበራል ፡ ልበ
በካና ሰው ግን ይናቃል ።

፱ ክብርን ለራሱ ከሚያኖር ዙሮ ከሚቀላውጥም ሰው
በመከራው ጊዜ የሚያርስ የሚቈፍር ሰው ይሻላል ።

፲ ደግ ሰው ለከብቶቹ ባሕርይ ይራራል ፡ እግዚአብሔ
ርን የዘነጉ ሰዎች ግን ርኅራኄያቸው አለመመጽወት ነው ።

፲፩ ምድርን የሚያርሳት ሰው እንጀራን ያበዛል ፡ በዘንን
የሚከተል ሰው ግን ችጋርን ያበዛል ፡ ከዕውቀት የተቸገረ
ሁኗልና ።

፲፪ ይህ እንዲህ ያለው ሰው ወይንን ለሚከተል ስሙሙ
ነው ፡ በሰውነቱም አሣርን ተዋርዶን ያመጣል ።

፲፫ የክፉ ሰዎች ፈቃድ ክፋት ነው ፡ የደጋጎች ሰዎች አባ
ትነታቸው ግን በፅኑ ረድኤት ተጠብቀው ይኖራል ።

፲፬ ኃጢአተኛ ሰው በከንፈሩ በተናገረው ነገር በመከራ
ይወድቃል ፡ ደግ ሰው ግን ከኃጢአተኞች መከራ ያመል
ጣል ።

፲፭ አብዝቶ የሚመለከት ሰው ብዙ ይማራል ፡ በደጅ
የሚገናኝ ሰው ግን ሰውነቶችን ያስጨንቃል ።

፲፮ ሰው በአፉ በጸለየው ጸሎት በረከትን ይመላል ፡ በከ
ንፈሩ የጸለየውም የጸሎቱ ዋጋ ይሰጠዋል ።

፲፯ ያላዋቆች ሰዎች ሥራቸው በፊታቸው የቀና መስሎ
ይታያቸዋል ፡ የብልህ ሰው ጆሮ ግን ምክርን ይሰማል ።

፲፰ አላዋቂ ሰው እየነጋ እንዲህ ብሎ ተቈጡኝ ይላል ፡
አዋቂ ሰው ግን የተቈጡትን አይናገርም ።

፲፱ ደግ ሰው የተገለጠች ሃይማኖትን ያስተምራል ፡ የክፉ
ሰዎች ምስክርነት ግን ሐሰት ነው ።

፳ በሐሰት ምስክር የሚሆኑ ሰዎች በነገራቸው ሰውን
ያጠፋሉ ፡ እንደ ሾተል የሚቈርጥ ነገር ባንደበታቸው አለ
ና የብልሆች አንደበት ግን የቈሰለውን ያድናል (ያዘነውን
ደስ ያሰኛል) ። ምሳ፡ ፲፩ ፳፬ ።

፳፩ የደጋጎች ሰዎች ከንፈሮች ምስክርነትን ያቀናሉ ባን
ደበቱ ሐሰት ለመመስከር የሚቸኵል ሰው ምስክር ግን
ክፉ ነው ።

፳፪ ክፉ ነገር በሚያስብ ሰው ልቡና ሐሰት ፀንቶ ይኖራ
ል ፡ ፍቅር አንድነትን የሚወዱ ሰዎች ግን ደስ ይላቸዋል ።

፳፫ ደግን ሰው ክፉ ነገር ምንም ደስ አያሰኘውም ፡ እግ
ዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ክፋትን ያበዛሉ ።

፳፬ ሐሰት የሚናገሩ ከንፈሮች በእግዚአብሔር ዘንድ የተ
ናቁ ናቸው ፡ ሃይማኖትን የሚያደርግ ሰው ግን በእግዚአ
ብሔር ዘንድ የተወደደ ነው ። ምሳ፡ ፮ ፲፮ - ፲፯ ።

፳፭ አዋቂ ሰው የጥበብ መገኛ ነው ፡ አላዋቂዎች ሰዎች
ልቡና ግን መርገምን ይገናኛል ። ምሳ፡ ፲፫ ፲፮ ።

፳፮ የተመረጡ ሰዎች ቃል ፈጥኖ ይጠፋል ፡ ትዕቢተኞች
ሰዎች ግን ለምርኮ ይሆናሉ ። ኢዮ፡ ፲፫ ፯ ።

፳፯ የሚያስደነግፅ ቃል የደግ ሰው ልቡናን ያውካል ፡
በጎ ወሬ ግን የብልህ ሰው ልቡናን ደስ ያሰኛል ።

ማእምረ ርእሱ ጻድቅ ውእቱ ለርእሱ ፡ ወግዕዘሙሰ ለረሲዓን አኮ አዳም ። ፳፪

ለአነ ይኤብሱ ይዴግኖሙ እኩይ ፡ ወፍኖቶሙሰ ለረሲዓን ታስሕቶሙ ። ፳፫

ይዳደቅ ሕብል ለአስግሮ ጥሪት ፡ ወክቡር ብእሲ ንጹሕ ። ፳፬

ውስተ ፍናወ ጽድቅ ሕይወት ፡ ወእለሰ ይዘክሩ እኩየ ውስተ ሞት ይሄልዉ ። ፳፭

ምዕራፍ ፲፫ ።

ወልድ ማእምር ሰሣዔ አብ ይከውን ፡ ወመልድሰ ዘኢ ይሰምዕ ይከውን ለጎጕል ። ፩

ወአምፍሪ ጽድቁ ይበልዕ ኄር ፡ ወነፍሰ ዓማዕያንሰ ይትጎጕል ቆየሙ ። ፪

ዘየዓቅብ አፉሁ ይትመኀፀና ለነፍሱ ፡ ወጕጕእሰ በከና ፍሪሁ ያወድቅ ርእሰ ። ፫

ኵሉ ዘኢይትቀነይ ውስተ ፍትወት ሀሎ ወእዴሆሙ ለኄራን ያስተሐምም ። ፬

ቃለ ዓማዊ ይጸልእ ጽድቀ ፡ ወረሲዕሰ የኀፍር ወኢይ መጽእ ገሃደ ። ፭

ጽድቀ ተዓቅበሙ ለየዋሃን በፍኖት ፡ ለረሲዓንሰ እኩሰ ይሬስዮሙ ኃጢአት ። ፮

በ እለ ያሴዕሉ ርእሰሙ እንዘ ምንትኒ አልቦሙ ፡ ወበ እለ ያቴሕቱ ርእሰሙ እንዘ ብዙኀ ብዕሉሙ ። ፯

ቤዛ ነፍሱ ለብእሲ ጥሪተ ብዕሉ ፡ ወነዳይሰ ኢይት ቃወም መዓተ ። ፰

ብርሃን ለጻድቃን በሱሉ ጊዜ ፡ መብርሃነ ረሲዓንሰ ትጠፍእ ። ፱

ነፍሳተ ሕቡላን ይስሕታ በኃጢአት ፡ ወጸድቃንሰ ይምሕሩ ወይመጸውቱ ። ፲

እኩይ ዘምስለ ጽእለቱ ይገብር እኩየ ፡ ወእለሰ የአምሩ ርእሰሙ ጠቢባን እሙንቱ ። ፲፩

አጥርዮ ዘይጐጕእ በኃጢአት ውኑደ ይከውን በደኃሬቱ ፡ ወዘሰ ያስተጋብእ ለርእሱ በጽድቅ ይፈደፍድ ሎቱ ጻድቅኒ ይምሕር ወይሴቅሕ ። ፲፪

ይኄይስ ዘይቄጥን ይርዳእ ነፍሰ እምነ ዘይብዕል ወያ ጸንዕ ለተስፋ ። ፲፫

ፅፀ ሕይወት ይእቲ ፍኖት ሠናይት ። ፲፬

ዘያሰትት ግብረ እግዚአብሔር ውእቱኒ ያሰትዶ ፡ ወዘሰ ይፈርሀ ትእዛዘ የሐዩ በቱ ። ፲፭

ለወልድ ሕቡል አልቦቱ ምንትኒ ሠናይ ፡ ለገብርሰ ጠቢብ ሠናየ ይከውን ምግባሩ ወይረትዕ ፍኖቱ ። ፲፮

ራሱን አውቆ የሚያሰድር ሰው ለራሱ ደግ ነው ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራ ግን በጎ አይደለም ።

ለሚበድሉ ሰዎች ክፉ ነገር ይከተላቸዋል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ሥራቸው ታስታቸዋለች ።

ለማጥፋት ሐሰት ይገናኛቸዋል ንጹሕ ሰው ግን የከበረ ገንዘብ ነው ። ምሳ ፲፪ ፯ ።

ሕገጋትን በመጠበቅ ሕይወት ይገኛል ፡ ክፉ ነገርን የሚያስቡ ሰዎች ግን በሞተ ነፍስ ተይዘው ይኖራሉ ።

ምዕራፍ ፲፫ ።

አዋቂ ልጅ የአባቱን ምክር የሚሰማ ይሆናል ፡ የአባቱን ምክር የማይሰማ ልጅ ግን ለጥፋት ይሆናል ።

ደግ ሰው ከእውነተኛ ገንዘቡ ይመገባል የበደለኞች ሰዎች ሰውነት ግን በሕግንነታቸው ይቀሠፋል ።

አፉን ክፉ ነገር ከመናገር የሚጠብቅ ሰው ሰውነቱን ይጠብቃታል ፡ በከንፈሩ ክፉ ነገር ለመናገር የሚቸኩል ሰው ግን ራሱን ያጠፋል ። መዝ ፻፵፩ ፫ ።

የማያርስ የማይቈፍር ሰው ሁሉ በምኞት ይኖራል ፡ የደጋግ ሰዎች እጅ ግን ለሥራ ይተጋል ።

የበደለኛ ሰው ቃል እውነት ነገርን መናገር ይጠላል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ግን ያፍራል ተገልጦም አይመጣም ። ዮሐ ፫ ፳ - ፳፩ ።

የዋሆች ሰዎችን እውነተኛ ሥራቸው ትጠብቃቸዋለች ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ኃጢአት በደለኛ ታደርጋቸዋለች ። ምሳ ፲፩ ፫ ።

ምንም ሳይኖራቸው ራሳቸውን የሚያስታብዩ ሰዎች አሉ ፡ ባለጠግነታቸው ብዙ ሆኖ ሳለ ግን ራሳቸውን የሚያዋርዱ አሉ ። ማቴ ፫ ፫ ።

ለሰው የሰውነቱ ቤዛ ገንዘብ ማጠራቀሙ ነው ፡ ድኻ ግን የንጡሥ ቍጣ አይቃወምም ።

በየጊዜው ለጻድቃን ተድላ ደስታ ይደረግላቸዋል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ተድላ ደስታ ግን ትጠፋለች ።

የደኖሮች ሰዎች ሰውነታቸው በኃጢአት ይስታል ፡ ደጋጎች ሰዎች ግን ራርተው ይመጸውታሉ ።

ክፉ ሰው ከመሰደቡ ጋራ ክፋትን ይሠራል ፡ ራሳቸውን አውቀው የሚያርሙ ሰዎች ግን ብልሆች ናቸው ።

ቀምቶ ለመክበር የሚቸኩል በፍጻሜ ዘመኑ ድኻ ይሆናል ፡ ወጥቶ ወርዶ የሚሰበስብ ሰው ግን ባለጸግነቱ ይበዛለታል ፡ ደግ ሰውም ይመጸውታል ያበድራልም ።

ለሰባ ለሰማንያ ዘመን ይሆነኛል ብሎ ከማይበላ ከማይጠጣ በለ ጸጋ ይልቅ ፡ በልቶ ጠጥቶ ሰውነቱን የሚረዳ ሰው ይሻላል ።

በጎ ነገር የምትሆን ኢታምልክ የሕይወት ዕንጨት ናት ። ምሳ ፲፩ ፲፱ ።

የእግዚአብሔርን ሥራ የሚያቃልለውን ሰው እሱ ያቃልለዋል ፡ ትእዛዙን የሚፈራ ሰው ግን በሕይወት ይኖራል ።

ለደኅር ልጅ ምንም በጎ ነገር የለውም ፡ የ ልህ ባርያ ግን ምግባሩ የበጀ ይሆናል ፡ ሥራውም ይቀናል ።

ሕገ ጠቢብ ነቅዐ ሕይወት ፡ ወዘእንበለ ልብሰ በአ
በሳ ይመውት ።
አእምሮ ሠናይ ይሁብ ጥበበ ወሞገሰ ፡ ወፍናዊሆሙሰ
ለኀዩያን ውስተ ኀጕል ።
ኵሉ ማእምር ይገብር በምክር ፡ ወዐብድሰ አሥረረ
እከየ ዚአሁ ።
ላእክ ዐብድ ይወድቅ ውስተ እኪት ፡ ወሐዋርያሰ ጠ
ቢብ ያድኅን ርእሶ ።
ንዴተ ወኃሣረ ያሴስል ትምህርት ፡ ወዘየዓቅብሰ ተግ
ሣፀ ይከብር ።
ፍትወተ ኄራን ያጥዒ ነፍሰ ፡ ወምግባረ ረሲዓንሰ
ርኁቅ እምአእምሮ ።
ዘይደመር ምስለ ጠቢብ ጠቢበ ይከውን ፡ ወዘሰ ያንዘ
ሃልል ምስለ ዓብዳን ዐብደ ይከውን ።

ለእለ ይኤብሱ ይዴግኖሙ እኩይ ፡ ወለጻድቃንሰ ይረ
ክቦሙ ሠናይ ።
ኄር ብእሲ ይሬኢ ውሉደ ውሉድ ፡ ወይዘገብ ለጻድ
ቃን ብዕለ ረሲዓን ።
ጻድቃን ይሄልዉ በብዕል ዓመታተ ብዙኀ ፡ ወዓማፅያ
ንሰ ይትኀጐሉ ፍጡነ ።
ዘይምህክ በትሮ ጸልአ ወልዶ ፡ ወዘያፈቅርሰ ወልዶ
ወትረ ይጌሥፅ ።
ጻድቅሰ እንዘ ይበልዕ ይመልእ ነፍሶ ፡ ነፍሰ ረሲዓንሰ
ፅኑስ ።

ምዕራፍ ፲፬ ።

ጠባባት አንስት ሐነፃ አብያተ ፡ ወዐብዳትሰ ነሠታ
አብያቲሆን በእደዊሆን ።
ዘየሐውር ፍኖተ ርቱዐ ይፈርሆ ለእግዚአብሔር ፡
ወዘሰ ያጠዊ ፍኖቶ ይትሜነን ።
እምአፈ ዐብዳን ይወፅእ በትረ ጽእለት ፡ ወከናፍረ
ጠቢባንሰ ተዓቅቦሙ ።
ወእደ አልቦ አልሕምት ምጽንጋፅ ንጹሕ ፡ ወእደሰ
ብዙኀ እክል ይትዓወቅ እምኃይለ ላሕሙ ።

ስምዐ መሃይምናን ኢይሔሱ ፡ ወያነድድ ነፍሰ ሰማ
ዕተ ሐሰት ።
ተኃሥሣ ለጥበብ በኀበ እኩያን ወኢትረክባ ፡ ወአእ
ምሮሰ በኀበ ጠቢባን ቀሊል ።
ኵሉ ርቱዕ በቅድሜሁ ለብእሲ ዐብድ ፡ ወወልታ አእ
ምሮ ከናፍረ ጠቢባን ።

ጥበብ ለማእምራን ተአምር ፍኖቶሙ ፡ ወለእለ ዘእን
በለ ልብሰ ውስተ ስሒት ይከውን ፍኖቶሙ ።

አብያቲሆሙ ለኃጥአን ይፈድዩ ለንጹሐን ፡ ወአብያተ
ጻድቃንሰ ሥሙር ።

የብልህ ሰው ሕግ የሕይወት መገኛ ነው ፡ አእምሮ
የሌላው ሰው ግን በኃጢአት እንደተያዘ ይሞታል ።
በጎ ዕውቀት ባለሟልነትንና ዕውቀትን ይሰጣል ፡ የቸ
ልተኞች ሰዎች ሥራ ግን ወደ ጥፋት ነው ።
እዋቂ ሰው ሁሉ ሥራውን በምክር ይሠራል ፡ አላ
ዋቂ ሰው ግን ክፋቱን ለሁሉ አዳረሰ ። ዘፀ፡ ፴፯ ፱ ።
አላዋቂ መልእክተኛ በመከራ ይወድቃል ፡ ብልህ መል
እክተኛ ግን ራሱን ያድናል ። ምሳ፡ ፳፭ ፲፫ ።
ትምህርት መከራንና ችግርን ያርቃል ፡ ሕግን የሚ
ጠብቅ ሰው ግን ይከብራል ።
የደጋግ ሰዎች ሥራ ሰውነትን ያድናል ፡ እግዚአብ
ሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራ ግን ከዕውቀት የራቀ ነው ።
ከብልህ ሰው ጋራ የሚኖር ሰው ብልህ ይሆናል ፡ ከላ
ዋቆች ሰዎች ጋራ አለል ዘለል የሚል ሰው ግን አላዋቂ
ይሆናል ። ምሳ፡ ፲፩ ፲፭ ።
የሚበድሉትን ሰዎች ክፉ ነገር ያገኛቸዋል ፡ ደጋግ
ሰዎችን ግን በጎ ነገር ያገኛቸዋል ።
ደግ ሰው የልጅ ልጅን ያያል ፡ እግዚአብሔርን የዘ
ነጉ ሰዎች ባለጠግነት ግን ለደጋጎች ሰዎች ይደልባል ።
ደጋግ ሰዎች በባለጠግነት ብዙ ዘመን ይኖራሉ ፡ በደ
ለኞች ሰዎች ግን ፈጥነው ይጠፋሉ ። ኤር፡ ፬ ፫ ።
ልጁን በበትር መምታት የሚጠላ ሰው ልጁን ጠላ ፡
ልጁን የሚወድ ሰው ግን ዘወትር ልጁን ይቀጣል ።
ደግ ሰው እየበላ ሆዱን ይመላል ፡ እግዚአብሔርን
የዘነጉ ሰዎች ሰውነት ግን የተቸገረ ነው ።

ምዕራፍ ፲፬ ።

ብልህተኞች ሴቶች ቤታቸውን ሠሩ ፡ ሰነፎች ሴቶች
ግን በእጃቸው ቤታቸውን አፈረሱ ። ማቴ፡ ፳፭ ፩ ።
በቀና ሥራ ፀንቶ የሚኖር እግዚአብሔርን ይፈራ
ዋል ፡ በጠማማ ሥራ ፀንቶ የሚኖር ሰው ግን ይናቃል ።
ከላዋቆች አፍ የስድብ ብትር ይወጣል ፡ የብልሃተኞች
ሰዎች ከንፈራቸው ግን ትጠብቃቸዋለች ። ሆሴ፡ ፯ ፲፯ ።
ላሞች ከሌሉ ዘንድ በረቱ ከፍግ ከእበት ንጹሕ ነው ፡
ብዙ እኽል ካለ ዘንድ ግን ከባሬ ብዛት እንደሆነ ይታወ
ቃል ።
የደጋግ ሰዎች ምስክርነት ሐሰት አይሆንም ፡ ሐሰ
ተኛ ምስክር ግን ሐሰት መስክሮ ሰውን ይጐዳል ።
ጥበብን በክፉ ሰዎች ዘንድ ትፈልጋታለህ አታገኛ
ትም ፡ ዕውቀት ግን በአዋቆች ዘንድ ቀላል ናት ።
በላዋቂ ሰው ፊት ሁሉ የቀና ይመስለዋል ፡ የብልሆ
ች ከንፈሮች አመካከት የሚያውቅ እጅ እንደ ተመከተ
ጋሻ ነው ። ዘፍ፡ ፳፩ ፲፯ ።
ያዋቆች ጥበባቸው ሥራቸውን ትገልጥባቸዋለች ፡
አእምሮ የሌላቸው ሰዎች ግን ሥራቸው ወደ ስሕተት
ይወስዳቸዋል ።
ኃጢአቶኞች (ዓሥሩ ነገድ) ቤቶቻቸውን ንጹሐን ለሆ
ኑ ይሰጣሉ ፡ ጻድቃን የሚሆኑ (የሁለቱ ነገድ) ቤት ግን
የተወደደ ነው ፡ (ለሁለቱ ነገድ) ። ምሳ፡ ፲ ፳፫ ።

ልበ ብእሲ ማእምር ጎዘን ለነፍሱ ፡ ወሶበሂ ይትፌሣሕ ኢይትሐወሶ ጽልእ ። ፲፫

አብያተ ረሲዐን ይማስኑ ፡ ወማኅደረ ራትዓንሰ ይቀውም ። ፲፬

በ ፍኖት እንተ ትመስል ርትዕተ በጎበ ሰብእ ፡ ወደ ኃሬታሰ ታበጽሕ ውስተ ማዕምቅተ ሲኦል ። ፲፭

ውስተ ፍሥሓ ኢይዴመር ኃዘን ፡ ደኃሬታሰ ለፍሥሓ ውስተ ላህ ትገብእ ። ፲፮

እምፍኖተ ዚአሁ ይመልእ ዕቡየ ልብ ፡ ወብእሲ ጎር እምሕሊናሁ ይመልእ በረከተ ። ፲፯

የዋህ የአምን ሡሉ ነገረ ፡ ማእምር ባሕቱ ይገብእ ውስተ ንስሓ ። ፲፰

ጠቢብ ፈሪሐ ተግኅሠ እምእኩይ ፡ ወዐብድሰ ተአሚኖ ርእሶ ይጸመር ምስለ ዐብዳን ። ፲፱

መዓትም ይገብር ዘእንበለ ምክር ፡ ብእሲሰ ጠቢብ ብዙኅ ይትሜገሥ ። ፳

ይትካፈሉ ዓብዳን አከየ ፡ ማእምራንሰ ይእኅዝዎ ለጠይቆ ። ፳፩

ይድኅፁ እኩያን በቅድመ ኄራን ፡ ወረሲዓንሰ ይትቀነዩ በኆኅተ ጻድቃን ። ፳፪

አዕርክተ አብዕልት ይጸልኡ አዕርክተ ነዳያን ፡ አዕርክተ አብዕልትሰ ብዙኃን ። ፳፫

ዘይሜንኖ ለነዳይ ይነዲ ፡ ወዘይምሕሮሰ ለዕኑስ ብፁዕ ውእቱ ። ፳፬

ስሑታን ይሔልዩ አከየ ፡ ወሣህለ ወጽድቀ ይሔልዩ ኄራን ፡ ወኢየአምሩ ሣህለ ወምሕረተ ጸረብተ እኪት ። ፳፭

ምሕረት ባሕቱ ወሃይማኖት ኀበ ጸረብት ኄራን በሡሉ ሕሊና ትሩፍ ውእቱ ፡ ወላህይሰ ዘኢየሐምም ዕኑስ ውእቱ ። ፳፮

አክሊሎሙ ለጠቢባን ማእምር ወመምህሮሙ ለዐብዳን እኩይ ። ፳፯

ያድኅን ነፍሰ እምእኩይ ሰማዕት ማእምር ፡ ወያነድድ ባሕቱ በሐሰት ሰማዕት መዓምፅ ። ፳፰

በፍርሃተ እግዚአብሔር ተስፋ ኃያል ወየኅድግ ለደቂቁ ጽንዐ ። ፳፱

ትእዛዘ እግዚአብሔር ነቅዐ ሕይወት ፡ ወይሬሲ ከመ ይትገኃሡ አመሥገርተ ሞት ፴

በብዝኅ አሕዛብ ክብሩ ለንጉሥ ፡ ወበውኅደተ አሕዛብ ድቀቱ ለመኳንን ። ፴፩

ብእሲ ነዊኅ መንፈስ ወርኂበ ልብ ጠቢበ ይከውን ። ፴፪

ብእሲ መስተወግሥ ብዙኅ ጠቢበ ይከውን ፡ ወኅፀፀ ነፍሰሰ ዕኑስ ዓብድ ውእቱ ። ፴፫

ያዋቂ ሰው ልቡና ለሰውነቱ ጎዘን ነው ፡ ደስ ባለውም ጊዜ ኃዘን ከልቡናው አይርቅም ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ቤቶቻቸው ይጠፋሉ ፡ የቅኖች ሰዎች ማደሪያ ግን ፀንቶ ይኖራል ።

በሰዎች ዘንድ ቀና የምትመስል ሥራ አለች ፡ በፍጻሜዋ ግን ሆድ መቃብር ወደ ገሃነም ታደርሳለች ።

ኃዘን ከደስታ ጋራ አንድ አይሆንም ፡ የደስታ ፍጻሜዋ ግን ወደ ልቅሶ ትመለሳለች ።

ልበ ትፅቢተኛ ሰው ከክፉ ሥራው የተነሣ መርገምን ይመላል ፡ ደግ ሰው ግን ከበጎነቱ የተነሣ በረከትን ይመላል ።

ያልተማረ ሰው የነገሩትን ሁሉ ያምናል ፡ የተማረ ሰው ግን እንዳለ አውቆ ወደ ንስሓ ይመለሳል ።

ብልህ ሰው ፈርቶ ከክፉ ነገር ይርቃል ፡ አላዋቂ ሰው ግን ራሱን ተማምኖ ካላዋቂዎች ሰዎች ጋራ አንድ ይሆናል ። ምሳ፡ ፳፪ ፪ ።

ቀኑጡ ሰው ሥራውን ያለ ምክር ይሠራል ፡ ብልህ ሰው ግን ብዙ ይታገሣል ። ምሳ፡ ፲፬ ፳፱ ።

አላዋቂዎች ሰዎች ክፋትን ይከፈላሉ ፡ አዋቆች ሰዎች ግን ጥበብን ፈጥነው ይረዱታል ።

ክፉዎች ሰዎች በደጋግ ሰዎች ፊት ይሰነካከላሉ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን በደጋግ ሰዎች ደጃፍ ይገዛሉ ።

የባለጸጎች ወዳጆች የድኾች ወዳጆችን ይጠላሉ ፡ የባለጸጎች ወዳጆች ግን ብዙዎች ናቸው ።

ድኻውን የሚንቅ ሰው ይቸገራል ፡ ለችጋረኛ የሚመጸውት ሰው ግን ንኡድ ክቡር ነው ። መዝ፡ ፵፩ ፩ ።

ከሕገ እግዚአብሔር ወጥተው የሳቱ ሰዎች ክፋትን ያስባሉ ፡ ደጋግ ሰዎች ግን ይቅርታን ቸርነትን ያስባሉ ፡ ክፉ ሥራን የሚሠሩ ሰዎች ቸርነትንና ይቅርታን አያውቁም ።

ነገር ግን ሃይማኖትና ቸርነት በጎ ሥራን ከሚሠሩ ሰዎች ዘንድ ይገኛል ፡ በፍጹም ልቡና ማረስ መቄፈርን ማሰብ ፍጹም ሥራ ነው ፡ በሥራ የማይደክም ሰውነት ግን የተቸገረ ነው ። ምሳ፡ ፲፩ ፳፬ ።

የአዋቆች መምህራቸው አዋቂ (ክርስቶስ) ነው ፡ ያላዋቆች መምህራቸው ግን ክፉ (ዲያብሎስ) ነው ።

አዋቂ ምስክር እውነት መስክሮ ሰውነቱን ከክፉ ነገር ያድናል ፡ በደለኛ ምስክር ግን ሰውን በሐሰት መስክሮ ሰውን ያጠፋል ።

እግዚአብሔርን በመፍራት ብዙ ተስፋ ይገኛል ፡ ለልጆቹም የፀና ሃይማኖትን ይተዋል ።

እግዚአብሔር አዝዘ የሠራቸው ዓሠርቱ ቃላት የሕይወት ምንጭ ናቸው ፡ ሞት ከመጣው መከራ እንዲርቁም ያደርጋል ። ምሳ፡ ፲ ፲፩ ።

የንጉሥ መከበሩ በሠራዊት ብዛት ነው ፡ የንጉሥ መዋረዱ በሠራዊት ማነስ ነው ።

ነገር አሳላፊ ልበ ሰፊ ሰው ብልህ ይባላል ።

የታገሠ ሰው ፍጹም አዋቂ ይሆናል ፡ አእምሮ ያነሰ ሰው ሰው ግን ፍጹም አላዋቂ ነው ። ምሳ፡ ፲፭ ፲፯ ።

አራቂ ብእሲ መፈውሰ ልብ ፡ ከመ ነቀዝ ለአዕፅምት ቅንአት ፡ ወትዝኅርት እኩይ ለልበ ማእምር ።

ሰውን የሚያስታርቅ ሰው ልብን ደስ ያሰኛል ፡ ነቀዝ ለዕንጨት ክፉ እንደሆነ ፡ ትዕቢትና ቅንአትም ለአዋቂ ሰው ክፉ ነው ።

ዘይትዔገል ነዳየ ይዌህከ ለፈጣሬሁ ፡ ወዘያከብሮሰ ይምሕር ነዳየ ።

ድኻውን የሚቀማ ሰው ፈጣሬውን ያሳዝናል ፡ እግዚአብሔርን የሚያከብር ሰው ግን ለድኻ ይመጸውታል ።

በእከዩ ይትአተት ረሲዕ ፡ ወዘይትአመንሰ ኂሩቶ ጻድቅ ውእቱ ።

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው በሞት ይርቃል ፡ በእግዚአብሔርም ቸርነት የሚታመን ሰው ግን ጻድቅ ነው ።

ውስተ ልበ ኄር ተኃርፍ ጥበብ ፡ ወውስተ ልበ ዐብድሰ ኢትትአመር ።

ጥበብ በደግ ሰው ልቡና ታድራለች ፡ በላዋቂ ሰው ልቡና ግን በማደር አትታወቅም ። ምሳ፡ ፲፪ ፲፯ ።

ጽድቅ ታሌዕል ሕዝበ ፡ ወያሐፅፅ ኃጢአት ሕዝባ ።

ጽድቅ ወገኖቿን ታከብራለች ፡ ኃጢአት ግን ወገኖቿን ያሳንሳል ። ዘፍ፡ ፳፯ ፳፱ ።

ሥሙር ለንጉሥ ላእክ ማእምር ፡ ወበተዓቅቦቱ ያርኅቅ ኃሣረ እምነፍሱ ፡ ወመዓት ታኃጕል ጠቢባነ ።

አዋቂ መልእክተኛ በንጉሡ ዘንድ የተወደደ ነው ፡ በመጠበቁም ከሰውነቱ ተዋርዶን ያርቃል ፡ ቍጣ ብልሆችን ትጐዳለች ። ምሳ፡ ፲፯ ፲፫ ።

ምዕራፍ ፲፭ ።

ምዕራፍ ፲፭ ።

በነገር ዘይትጋነይ ይመይጥ መዓተ ፡ ባሕቱ ቃል ማኅዝኒ ያነሥእ ጋእዘ ።

በነገር የሚለማመጥ ሰው መዓትን ይመልሳል ፡ የሚያሳዝን ቃል ግን ጸብ ክርክርን ያነሣል ።

ልበ ጠቢባን ሠናየ ተአምር ፡ ወአፈ ዐብዳንሰ ይዜኑ እኩየ ።

የብልሆች ልቡና በጎ ነገርን ያውቃል ፡ ያላዋቆች አንደበት ግን ክፉ ነገርን ይናገራል ። ምሳ፡ ፲፪ ፳፫ ።

ውስተ ኵሉ መካን አዕይንቲሁ ለእግዚአብሔር ፡ ወያስተሐይፅ እኩያነ ወኄራነ ።

የእግዚአብሔር ዓይኖቹ በቦታው ሁሉ የሞሉ ናቸው ፡ ክፉዎችንም በጎዎችንም ይመለከታል ።

መፈውሰ ልሳን ዕፀ ሕይወት ውእቱ ፡ ወዘሰ የዓቅብ ይመልእ መንፈሰ ።

አንተም ተው ፡ አንተም ተው ብሎ የሚያስታርቅ አንደበት የሕይወት ዕንጨት ነው ፡ ምክር እዝናትን የሚጠብቅ ሰው ግን ጸጋ ክብር ያገኛል ። ምሳ፡ ፫ ፲፫ ።

ወልድ ዓብድ ያስተአኪ ተግሣፀ አብ ፡ ወዘሰ የዓቅብ ተግሣፀ ጠቢብ ውእቱ ።

አዋቂ ልጅ የአባቱን ምክር እዝናት ያከፋፋል ፡ ምክር እዝናትን የሚጠብቅ ልጅ ግን ብልህ አዋቂ ነው ።

ወእደ ትበዝኅ ጽድቅ ኃይል ብዙኅ ፡ ወረሲዓንሰ እምሥርዎሙ እምድር ይሤረዉ ።

እውነት ነገር ካለ ዘንድ ብዙ ተአምራት ይደረጋል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ከዚህ ዓለም ከሥር መሠረታቸው ይጠፋሉ ።

ከናፍረ ጠበብት እሡር በአእምሮ ፡ ወልበ ዐብዳንሰ አኮ ጽኑዕ ።

የመምህራን ከንፈሮች በዕውቀት የፀኑ ናቸው ፡ ያላዋቆች ልቡና ግን በዕውቀት የፀና አይደለም ።

መሥዋዕተ ረሲዓንሰ ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ፡ ወጸሎተ ኄራንሰ ሥሙር በኀቤሁ ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕታቸው በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ፡ የደጋግ ሰዎች መሥዋዕት ግን በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደደ ነው ።

ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ፍኖተ ረሲዓን ፡ ወለእለሰ ይዴግንዋ ለጽድቅ ያፈቅሮሙ እግዚአብሔር ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራ በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ፡ ሥራን የሚከተሉ ሰዎች ግን እግዚአብሔር ይወዳቸዋል ።

ትእምርተ የዋሃን ትትዓወቅ በኀበ እለ የኀልፉ ፡ ወእለሰ ይጸልኡ ዝልፈተ ይመውቱ በእኩይ ።

የደጋግ ሰዎች ትምህርታቸው አልፈው በሚሄዱ ሰዎች ትታወቃለች ፡ ማስተማርን የሚጠሉ ሰዎች ግን በክፉ ስንፍና እንደ ተያዙ ይሞታሉ ። ፩ኛ ነገ፡ ፳፪ ፲ ።

ገሃነም ወሞት ክሡታን በኀበ እግዚአብሔር ፡ እፎ እንከ ልበ ሰብእኒ ።

ሞትና መቃብር በእግዚአብሔር ዘንድ የተገለጡ ናቸው ፡ የሰው ልቡናማ እንዴት የተገለጠ አይሆን ፤

ኢያፈቅር ዓብድ እለ ይጌሥፅዎ ፡ ወምስለ ጠቢባን ኢይትናገር ።

አላዋቂ ሰው የሚመክሩትን ሰዎች አይወድም ፡ ከመምህራንም ጋራ አይጨዋወትም ።

ልብ እምከመ ትትፌሣሕ ትበርህ ገጽ ፡ ወእመሰ ተኀዝን ትዴምን ።

ልቡና ደስ ካላት ፊት የበራች ትሆናለች ፡ ልቡና ብታዝን ግን ፊት ትጠቍራለች ። ምሳ፡ ፲፯ ፳፪ ።

ልብ ርትዕት ተኃሥሥ አእምሮ ፡ አፈ ዓብዳንሰ የኃሥሥ እከየ ኵሎ መዋዕለ ።

የቀናች ልቡና ዕውቀትን ትፈልጋለች ፡ ያላዋቆች አፍ ግን ባለ ዘመናቸው ሁሉ ክፋትን ይፈልጋል ።

አዕይንተ እኩያን ይሴፈዋ እኩየ ፡ ወኄራንሰ ያረምሙ በሁሉ ጊዜ ። ፲፭

ትኄይስ ንስቲት መክፈልት ዘበፍርሃተ እግዚአብሔር እመዛግብት ዓበይት ዘበኢፈሪሀ ። ፲፮

ይኄይስ ፍተ ሐምል ፍቅር ዘበቱ ፡ እምላሕም መግዝዕ ዘበቱ ጽልእ ። ፲፯

ብእሲ መዓትም ያስተዴሉ ጋእዘ ፡ ወመስተዳግሥኒ ብእሲ እንተ ከነትኒ ያጠፍኢ ፡ ወረሲዕሰ ያነሥእ ጥቀ ጽልአ ። ፲፰

ፍናወ ሃከይያን ንጹፍ አሥዋከ ፡ ወዘጽኑዓንሰ መጽያሕት ። ፲፱

ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ አቦሁ ፡ ወወልድ ዓብድ ያጸእል እሞ ። ፳

ፍናወ ዓብድ ነዳየ አእምሮ ጠዋያት ፡ ወብእሲሰ ጠቢብ አርቲያ የሐውር ። ፳፩

ያጠርዩ ሕሊና እለ ያከብሩ ግጎበረ ፡ ወውስተ ልበ መካርያን ትነብር ምክር ። ፳፪

ወኢይሰምዓ ላቲ እኩይ ፡ ወእልቦ ዘይብል ጥዑም ወሠናይ ለግጎበር ። ፳፫

ፍናወ ሕይወት ሕሊናሁ ለጠቢብ ከመ ተግኂሦ እምሲኦል ይድኅን ። ፳፬

አብያተ ጸአልያን ያንሳል እግዚአብሔር ወያጸንዕ ወሰን መበለት ። ፳፭

ምኑን በኀበ እግዚአብሔር ሐልዮ ዓመፃ ፡ ወለንጹሐ ንሰ ነገሮሙ አዳም ። ፳፮

ያኃጕል ርእሰ ዘሕልያነ ይነሥእ ፡ ወዘይጸልእሰ ነሚአ ሕልያን ይድኅን ። ፳፯

በምጽዋት ፡ በሃይማኖት ፡ ይሠረይ ኃጢአት ፡ ወበፈሪሃ እግዚአብሔር ይትገኃሥ ኩሉ እኩይ ። ፳፰

ልበ ጻድቃን ይትሜሀር ሃይማኖተ ፡ ወአፈ ረሲዓንሰ ያወሥአ እኩያተ ። ፳፱

ሥሙራት በኀበ እግዚአብሔር ፍናወ ሰብእ ጻድቃን ፡ ወበአንቲአሆሙ ጸላእትኒ አዕርክተ ይከውኑ ። ፴

ነዋኅ ይርኅቅ እግዚአብሔር እምረሲዓን ፡ ወጸሎተ ጻድቃንሰ ይሰምዕ ፡ ይኄይስ ኅጻጥ ኅብስት ምስለ ጽድቅ ፡ እምብዙኅ ፍሬ ዘምስለ ዓመፃ ። ፴፩

ልበ ብእሲ ኄር ይሔሊ ጽድቀ ከመ እምኀበ እግዚአብሔር ይረትዕ አሠሩ ፡ ዓይን ዘይኔጽር ሠናየ ያስተፌሥሕ ልበ ፡ ወዜና ኂሩት ያጠልል አዕፅምተ ። ፴፪

ዘይሰምዕ ዘለፋ ጠቢብ ፡ ምስለ ጠቢባን ይጼመር ። ፴፫

ወዘይትከላእ እምተግሣፅ ይጸልእ ርእሶ ፡ ዘያፈቅርሰ ተግሣፀ ያፈቅር ርእሶ ። ፴፬

የክፉ ሰዎች ዓይነ ልቡና ክፋትን ተስፋ ያደርጋል ፡ ደጋግ ሰዎች ግን በጊዜው ሁሉ ዝም ይላሉ ።

እግዚአብሔርን ባለ መፍራት ካለ ብዙ ባለ ጠግነት እግዚአብሔርን ከመፍራት ጋራ ያለ ጥቂት ሃብት ይሻላል ።

ጠብ ካላባት ጮማ ፍሪዳ ፡ ኑቅር ያላበት የጎመን ቅርዳጅ ይሻላል ። ምሳ ፡ ፲፯ ፩ ።

ቍጡ ሰው ጸብ ክርክርን ያዘጋጃል ፡ ታጋሽ ሰው ግን ትንታግን ስንኳ ያጠፋል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ግን ፈጽሞ ጠብን ያነሣል ። ምሳ ፡ ፲፯ ፲፰ ።

የሀኬተኞች ሰዎች መንገዳቸው እሾኽ ተነጥፎበታል የልባሞች ሰዎች ግን መንገዳቸው ጥርጊያ ነው ።

አዋቂ ልጅ አባቱን ደስ ያሰኛል ፡ አላዋቂ ልጅ ግን እናቱን ያሰድባል ። ምሳ ፡ ፲ ፩ ።

ከዕውቀት የተቸገረ ሰው ሥራዎች ጠማሞች ናቸው ፡ ብልህ ሰው ግን በቅን ሥራ ፀንቶ ይኖራል ።

ዓሠርቱ ቃላተ አፈትን የሚያከብሩ ሰዎች ዕውቀትን ገንዘብ ያደርጋሉ ፡ በመከሮችም ልቡና ምክር ፀንታ ትኖራለች ። ምሳ ፡ ፲፭ ፲፱ ።

ክፉ ሰው ምክሩን አይሰማትም ዓሠርቱ ቃላተ አፈት ይህ ክፉ ነው ፡ ይህ ደግ ነው የሚል የለም ።

ከክፉ ነገር ርቆ ከሲኦል ይድን ዘንድ ፡ የብልህ ሰው አሳቡ የሕይወት መንገድ ነው ። ቆላስ ፡ ፫ ፩ - ፪ ።

የተሳዳቢዎችን ቤት እግዚአብሔር ያፈርሰል (ያሥሩ ነገድ) የደኻይቱን ድንበር ግን (የውለቱን ነገድ) ያፀናል ።

ዓመፅን ማሰብ በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ ነው ፡ የንጹሐን ሰዎች ግን ነገራቸው ያማረ ነው ።

መግለጫን የሚቀበል ሰው ራሱን ያጠፋል ፡ መግለጫን መቀበል የሚጠላ ሰው ግን ከፍዳ ይድናል ።

በሃይማኖትና በምጽዋት ኃጢአት ይቃለላል ፡ እግዚአብሔርን በመፍራት መከራ ሁሉ ይርቃል ።

የደጋጎች ልቡና ሃይማኖትን ይማራል ፡ የክፉ ሰዎች አፍ ግን ክፉ ነገርን ይናገራል ።

የደጋግ ሰዎች ሥራቸው በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደዱ ናቸው ፡ ስለ ደጋግ ሰዎች ደግነት ጠላቶች ወዳጆች ይሆናሉ ። መዝ ፡ ፴፮ ፴፬ ።

እግዚአብሔርን ከዘነጉ ሰዎች እግዚአብሔር ፈጽሞ ይርቃል ፡ (ልመናቸውን አይሰማቸውም) የደጋጎች ልመና ግን ይሰማል ፡ ከዓመፅ ጋራ ካለ ብዙ ባለጠግነት ከእውነት ጋራ ያለ ጥቂት ሃብት ይሻላል ።

ሥራው ከእግዚአብሔር ይቀናለት ዘንድ የደግ ሰው ልቡና በጎ ነገርን ያስባል ፡ በጎ ነገርን የሚመለከት ዓይን ልቡናን ደስ ያሰኛል ፡ በጎ ወሬ አጥንትን ያለመልማል ።

የብልህን ምክር የሚሰማ ሰው ከብልሆች ጋራ አንድ ይሆናል ። ምሳ ፡ ፲፭ ፭ ፣ ፲፱ ፴፫ ።

ከምክር እዝናት የሚከለከል ሰው ራሱን ይጠላል ፡ ምክር እዝናትን የሚወድ ሰው ግን ራሱን ይወዳል ።

ምዕራፍ ፲፮ ።

ፈሪሀ እግዚአብሔር አእምሮ ሠናይ ወጥበብ ፡ ቀዳ
ሚት ክብር ይእቲ ለዘያወሥአ ላቲ ፡ ወትተልዎሙ ለየ
ዋሃን ክብር ።
ኵሉ ምግባሩ ለትሑት ሥሙር በኀበ እግዚአብ
ሔር ፡ ወረሲዓንሰ ይትኀጐሉ በዕለት እኪት ።
ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ዕቡየ ልብ ፡ እደ በእድ
ዘይእኅዝ በዓመፃ ኢይነጽሕ ።
ቀዳሚት ፍኖት ኄርት ገቢረ ጽድቅ ፡ ሥሙር በኀበ
እግዚአብሔር ጥቀ እምዘቢሐ መሥዋዕት ።
ዘየኃሥሦ ለእግዚአብሔር ይረክብ አእምሮ በጽድቅ ።
ወእለሰ ርትዐ የኃሥሡ ይረክቡ ሰላመ ።
ኵሉ ምግባሩ ለእግዚአብሔር ዘምስለ ጽድቅ ።
ይትዓቀብ ረሲዕ ለዕለት እኪት ።
ሰገል ውስተ አፈ ንጉሥ ፡ ወበፍትሕ ኢይጌጊ አፉሁ ።
ከመ ለጽሊጸ ልሳነ መዳልው ፍትሐ እግዚአብሔር
ወምግባሩሂ አእባነ ቍናማት ።
ምኑን በኀበ እግዚአብሔር መዳልወ ዓመፃ ፡ ወምኑን
በኀበ ንጉሥ ዘይገብር እኩየ ወምስለ ጽድቅ ይነብር መን
በረ ምኵናን ።
ሥሙር በኀበ ንጉሥ ከናፍረ ጽድቅ ፡ ወነገረ ርቱዐ
ያፈቅር እግዚአብሔር ።
መዓተ ንጉሥ ከመ መልአከ ሞት ፡ ወብእሲሰ ጠቢብ
ይዩውሆ ።
ከመ ብርሃነ ፀሐይ ገጸ ንጉሥ ፡ ወበእለ ኢያሠምርዎሰ
ከመ ደመና ምሴት ።
አጥርዮታ ለጥበብ ይትበደር እምወርቅ ፡ ወአጥርዮታ
ለአእምሮ ይኄይስ እምብሩር ።
ፍናወ ሕይወት ያግኅሣ እምእኩይ ፡ ወኑኀ መዋዕል
ፍናወ ጽድቅ ።
ዘይትዌከፍ ትምህርተ ውስተ ሠናይ ይሄሉ ፡ ወዘየዓ
ቅብሂ ተግሣፀ ይጠበብ ።
ፍናዊሁ ይትመኃፀና ለነፍሱ ፡ ወዘያፈቅር ሕይወቶ
ይዕቀብ አፉሁ ።
እምቅድመ ባእስ ይቀድም ጽኢል ፡ ወእምቅድመ ድ
ቀት አእምሮ እኩይ ።
ይኄይስ ዓራቄ መዓት ዘበአትሕቶ ፡ እምዘይትካፈል
በርበረ ምስለ ጸአልያን ።

ምዕራፍ ፲፮ ።

፩ እግዚአብሔርን መፍራት ዕውቀትንና በጎ ዕውቀት
ናት ፡ እሷን ለሚያስተምራት ሰው የክብር መጀመርያ ናት
ለደጋግ ሰዎች ክብር ትከተላቸዋለች ።
፪ ራሱን የሚያዋርድ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ሥራ
ው ሁሉ የተወደደ ነው ፡ ስመ እግዚአብሔርን የዘነጉ
ሰዎች ግን መከራ በታዘዘችበት ቀን ይጠፋሉ ።
፫ ልበ ትዕቢተኛ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ
ነው ፡ በእጁ የጕልማሳ ሚስትን እጅ የሚይዝ ሰው ከፍዳ
አይነፃም ። ኢሳ፡ ፵፫ ፯ ። ሮሜ ፲፩ ፴፮ ።
፬ የዘጠኙ ሕግጋት አበጋዝ የምትሆን ኢታምልክ ደግ
ናት ፡ በጎ ሥራ መሥራት መሥዋዕትን ከመሠዋት ይል
ቅ በእግዚአብሔር ዘንድ እጅግ የተወደደ ነው ።
፭ እግዚአብሔርን በአምልኮት የሚፈልገው ሰው ፡ በእ
ውነት ዕውቀትን ያገኛል ። ምሳ፡ ፫ ፫ ።
፮ የቀና ነገርን የሚፈልጉ ሰዎች ፍቅር አንድነትን ያገ
ኛሉ ።
፯ የእግዚአብሔር ሥራው ሁሉ ከቸርነት ጋራ ነው ።
፰ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ለክፉ ቀን ይጠበቃል ።
፱ ጥበብ በንጉሥ አፍ አለ ፡ በፍርድም ጊዜ አፉ ተግ
ተግ አይልም ።
፲ የእግዚአብሔር ፍርድ እንደ ሚዛን አንደበት ውልብ
ልቢት ነው ፡ ሥራውም በአቍማዳ እንደ ደንጊያዎች
ነው ። ኢሳ፡ ፵ ፲፪ ።
፲፩ በእግዚአብሔር ዘንድ አባይ ሚዛን (ዳኛ) የተናቀ ነው
ክፉ ሥራንም የሚሠራ ሰው በንጉሥ ዘንድ የተናቀ ነው ፡
የአገዛዝ ዙፋን ከበጎነት ጋር ፀንቶ ይኖራል ።
፲፪ እውነት ነገርን የሚናገር ከንፈር በንጉሥ ዘንድ የተ
ወደደ ነው ፡ የቀና ነገርን እግዚአብሔር ይወዳል ።
፲፫ የንጉሥ ቍጣ እንደ መልአክ ሞት ነው ፡ ብልህ ሰው
ግን ያቈላምጠዋል ። ምሳ፡ ፲፱ ፲፪ ።
፲፬ የንጉሥ ፊት እንደ ፀሐይ ብርሃን ነው ፡ ደስ ባላሰኙት
ሰዎች ግን ጨለማ እንደ ተከተለው ደመና ነው ።
፲፭ ጥበብን ገንዘብ ማድረግ ከወርቅ ይልቅ ይወደዳል ፡
ብርን ገንዘብ ከማድረግ ዕውቀትን ገንዘብ ማድረግ ይሻላል ።
፲፮ የሕይወት ሕግጋት የሚሆኑ ዐሠርቱ ቃላት ከክፉ ነገር
ያርቃሉ ፡ የዘመንም ብዛት እውነተኛ ሕግጋቱን በመጠ
በቅ ይገኛል ።
፲፯ ትምህርትን የሚቀበል ሰው በበጎ ነገር ይኖራል ፡ ም
ክር እዝናትን የሚጠብቅ ሰው ብልህ አዋቂ ይሆናል ፡
ሰውነቱን ይጠብቃል ።
፲፰ ሕጉን የሚጠብቅ ሰው ሰውነቱን እንደ አደራ ዕቃ
ያስጠብቃታል ፡ ኑሮውን የሚወድ ሰው አፉን ክፉ ነገርን
ከመናገር ይጠብቅ ።
፲፱ ከመቀራደዱ ስድቡ ይቀድማል ፡ መከራ ከመምጣ
ቱም አስቀድሞ የሚጠፋበትን ማወቅ ይቀድማል ።
፳ ከተሳዳቢዎች ጋራ ምርኮን ከሚካፈል ሰው ፡ አንተም
ተው አንተም ተው ብሎ ቍጣን የሚያርቅ ሰው ይሻላል ።

ማእምር ዘበምግባሩ ረክቢሆን ለኄራት ፡ መዘይትዌከ ልሰ በእግዚአብሔር፤ብዑፅ ።

ለጠቢብ ማእምረ ይሰምይዎ ፡ ወለጥዑመ ቃል ፈድፋዲ ይጼውዕዎ ።

ነቅዐ ሕይወት ሕሊና ሠናይት ለእለ አጥረይዋ ፡ ወተምህርተ ዐብዳንሰ እኪት ።

ልበ ጠቢብ ይትአመር እምአፉሁ ፡ ወውስተ ከናፍሪሁ ይለብስ ተኃውቆ ።

ጸቃውዓ መኃር ነገር ሠናይ ፡ ወመኃርዒሮን ፈውሰ ነፍስ ።

በ ፍናው ዘይመስላሁ ለብእሲ ርቱዓተ ፡ ወጽንፈንኒ ይኔጽራ ማዕምቅተ ሲኦል ።

ብእሲ በሕማሙ የሐምም ለርእሱ ፡ ወይትኄየል በር እሱ ኃጕል ፡ ወበሕቱ ጠዋይ ውስተ አፉሁ ይለብስ ጎጕለ ።

ብእሲ ዓብድ ይከፊ ለርእሱ እከየ ፡ ወውስተ ከናፍሪሁ ይዘግብ እሳተ ።

ብእሲ ጠዋይ ይልእክ እከየ ፡ ወማኅቶተ ሐብል ታውዕዮሙ ለእኩያን ፡ ወትሴሊ አዕርክተ ።

ብእሲ እኩይ የሐብል አዕርክተ ፡ ወይወስዶሙ ፍናወ እለ ኢክና ኄራተ ።

ዘያወትር በአፅይንቲሁ ይሔሊ ጠዋየ ፡ ወዘያቤይድ በከናፍሪሁ ኵሎ እኩየ ዘእቶነ እከይ ውእቱ ።

አክሊለ ምክሕ ርሥዕ ሠናይ ፡ ወውስተ ፍናወ ጽድቅ ይትረከብ ።

ይኄይስ ብእሲ ፅጉሥ እምኃያል ፡ ወብእሲ ዘጥበብ ቦቱ እምወፍር ኅቢይ ።

ዘይሜለጥ በመንፈሱ እምዘይመልክ ሀገረ ፡ ወዘይትዔገሥ መኅተ ይኄይስ እምዘ ያስተጋብእ ሀገረ ።

ለብእሲ ዓግሚ ውስተ ጎፅኑ ይገብእ ኵሉ ዓመፃሁ ፡ ወእምጎበ እግዚአብሔር ኵሉ ጻድቅ ።

ምዕራፍ ፲፯ ።

ይኄይስ ፍት ጥዑም ምስለ ሰላም እምቤት ዘምሉእ ብዙኅ ሠናያተ ወእምዘ ዓመፃ ጥብሕ ምስለ ጋእዝ ።

ገብር ጠቢብ ይሜብል አጋእዝተ ዐብዳነ ፡ ወምስለ አኃው ይትካፈል ርስተ ።

በከሙ ይትፈተን ወርቅ ወብሩር ስከውር ከማሁ ጎሩ ያነ ልብ በጎበ እግዚአብሔር ።

እኩየ ያሰምዕ ልሳኖሙ ለእለ ዘእንበለ ሕግ ፡ ጻድቅሰ ኢይኔፅር ከናፍረ ሐሰት ።

በጎ የሚሆኑ ወሠርቱ ቃላትን በግብር የሚሠራቸው ብልህ ወዋቂ ነው ፡ በእግዚአብሔርም የሚያምን ሰው ንኡድ ክቡር ነው ። መዝ፡ ፪ ፲፪ ፡ ፹፩ ፪ ።

የተማረን ሰው ወዋቂ ይሉታል ፡ ነገርን የሚያውቅ ሰውን ይልቁንም ይጠሩታል ።

በጎ ፅውቀት የምትሆን ሕገ እግዚአብሔር ገንዘብ ላደረጓት ሰዎች የሕይወት መገኛ ናት ፡ ያላዋቂዎች ትምህርት ግን ክፋት ናት ። ምሳ፡ ፲ ፲፩ ።

የብልህ ሰው ፅውቀቱ በአፉ ይታወቃል በከንፈሩም ፅውቀትን ይናገራል ። መዝ፡ ፴፮ ፴ ። ማቴ፡ ፲፪ ፴፬ ።

መልካም ነገር እንደ ማር ወለላ ነው ፡ ጣዕግቸው ደግሞ እውነትን የሚያድስ መድኃኒት ነው ።

ለሰው የቀና የሚመስሉ ሥራዎች አሉ ፍጻሜያቸው ግን ወደ መቃብር ያደርሳሉ (ዓለም ሹመት ሴት) ።

ሰው በደከማ ባሕርዩ ራሱን ለመጥቀም መከራን ይቀበላል ፡ ችጋርም በራሱ ይሰለጥንበታል ፡ ነገር ግን ጠግግ ሰው በአፉ ጥፋትን ይናገራል ። ኢዮ፡ ፭ ፭፪ ።

አላዋቂ ሰው ራሱን ለመጕዳት ክፋት ይሠራል ፡ በከንፈሩ በተናገረው ነገር መቅሠፍትን ይደልባል ።

ጠግግ ሰው ክፋትን ከሁሉ ያደርሰል ፡ ሐሰትን መርምረው መሥራታቸው ኃጢአተኞችን ታጠፋቸዋለች ፡ ይህችም ሐሰት ወዳጅ ከወዳጅ ትለያለች ።

ክፉ ሰው ነገር ሠርቶ ወዳጅንና ወዳጅን ያለያያል ፡ በጎ ወዳይደሉ ሥራዎችም ይወስዳቸዋል ።

በዓይኖቹ ክፉ የሚመለከት ሰው ጠግግ ነገርን ያስባል ፡ ክፉውን ሰው ሁሉ በከንፈሩ ወዳጅ የሚያደርግ ይህ ሰው የክፋት ምድኃ ነው ።

በጎ እርጅና የሚያስመካ ዘውድ ነው ፡ ይኸውም እውነተኛ ሥራዎችን በመጠበቅ ይገኛል ።

ከኃይለኛ ሰው የታገሠ ሰው ይሻላል ፡ ብዙ ርስተ ጉልት ካለው ጥበብ ያለው ሰው ይሻላል ።

አገርን ከሚገዛ ሰው በሰውነቱ የሠለጠነ ሰው ይሻላል አገርን ከሚሰበስብ ሰው ቍጣን የሚታገሥ ሰው ይሻላል ። ምሳ፡ ፲፱ ፲፩ ፡ ፹፫ ፹፭ ።

በደለኛ ሰው ፍዳው ሁሉ ወደ ሰውነቱ ይመለሳል ፡ ደግ ሰው ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋውን ያገኛል ።

ምዕራፍ ፲፯ ።

ብዙ ተድላ ደስታን ከተመላ ጠብ ክርክር ከለበት ጮማ ፍሬዳም ፡ ከፍቅር ጋራ ያለ ጥቂት ቍራሽ ይሻላል ።

ብልህ ባርያ ሰነፍች ጌቶችን ይገዛል ፡ ከወንድማማቾችም ጋራ ርስትን ይከፈላል ።

ወርቅ ብር በከውር እንዲፈተን ፡ በዕውቀት የተመረጡም ሰዎች በእግዚአብሔር ዘንድ እንደዚሁ በመከራ ይፈተናሉ ። ምሳ፡ ፹፯ ፹፩ ። መዝ፡ ፹፮ ፪ ።

ያልተማሩ ሰዎች አንደበት ክፉ ምስክርነትን ይመሰክራል ፡ ደግ ሰው ግን በከንፈሩ ሐሰትን አይመሰክርም ።

ለምእመን ኵሉ ዘበዓለም ንዋዩ ወለዘኢምእመንሰ ኢፀሪቅ ሎቱ ።
ዘይስሕቆ ለነዳይ ይዌህኮ ለፈጣሪሁ፡ ወዘይትፌሣሕ ላዕለ ዘይትኀጐል ኢይድኅን ወዘይምሕርሰ ይትሜሐር ።

አክሊሎሙ ለአእሩግ ውሉደ ውሉድ፡ መምክሖሙ ለውሉድ አበዊሆሙ ።
ኢይትዋደዶ ለዐብድ ከናፍረ መሃይምንት፡ ወኢ ጻድቅ ከናፍረ ሐሰት ።
ዓስበ ሞገስ ትምህርት ለእለ አጥረይዋ ኀበ ተመይጠ ታሤኒ ፍኖቶ ።
ዘየኀብእ አበሳሁ ይፈቅድ ዕርቀ፡ ወዘይጸልእሰ ኀቢአ ይሌሊ አዕርክተ ወሰብአ ቤት ።
የኃዝን ትምክሕት ልበ ጠቢብ፡ ወዐብድሰ ተቀሢፎ ኢይትዓወቆ ቅሥፈቱ ።
ቅስተ ያነሥእ ኵሉ እኩይ፡ ወእግዚአብሔር ይፌኑ መልአኮ ዘእንበለ ምሕረት ቦቱ ።
ይወድቅ ብእሲ ማእምር ውስተ ትካዝ፡ ወዐብዳንሰ ይሔልዩ እኩየ ።
ዘየዓሢ እኩየ ህየንተ ሠናይ፡ ኢያንቀለቅል እኩይ እምነ ቤቱ ።
ዐፂወ ማይ ቀዳሜ ጽልእ፡ ወመኰንና ለንዴት ጋእዝ ወባእስ ሥልጣነ ነገር ይሁብ ቀዳሜ ጽድቅ ።

ዘከመ ጻድቅ ይኰንኖ ለኃጥእ ወዘከመ ኃጥእ ለጻድቅ ርኩስ ምኑን በኀበ እግዚአብሔር ።

ለምንት ጥሬት ለዐብድ አጥርዮታ ለጥበብ ዘእንበለ ልብ ኢይትከሀል ።
ዘያነውኅ ቤቶ የኃሥሥ ቅጥቃጤ ለርእሱ ወዘያስተ ዓፅብ ለተምህሮ ይወድቅ ውስተ እኪት ።

በኵሉ ጊዜ አጥሬ ዓርከ ወአኃወ፡ በምንዳቤ በቋዕያነ ይከውኑ እስመ በእንተዝ ይትወለዱ ።
ብእሲ ዓብድ ይጠፍሕ እዴሁ ወይትኀሠይ በርእሱ ከመ ዘይትሀበይ ህቢተ ለዐርኩ ።

መፍቀሬ ጋእዝ ይትፌሣሕ በባእስ ወጽኑዐ ልብሰ ኢይዳደቅ ሠናየ ።

ብእሲ መያጤ ልሳን ይወድቅ ውስተ እኪት፡ ወልበ ዐብድሰ ኃዝን ለዘአጥረያ ።
ኢይትፌሣሕ አብ በወልድ፡ ዘእንበለ ትምህርት ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ እሞ ።
ልብ ፍሥሕት ሠናየ ትገብር፡ ብእሲ ኃዛኒ ያየብስ አፅፅምቲሁ ።
ዘይነሥእ ሕልያነ ውስተ ኀፅኑ በዓመፃ ኢያረትፅ ፍትሐ ወረሲዕሰ ይትገኀሥ እምፍናወ ጻድቃን ።

የሚያምን ሰው በዓለም ያለው ሁሉ ገንዘቡ ነው፡ ለማያምን ሰው ግን ሻሚ መሐልቅ ስንኳ የለውም ።
በድኻው የሚስቅ ሰው ፈጣሪውን ያሳዝነዋል፡ በቀጠና ተይዞ በሚሞት ሰው ደስ የሚለው ከፍዳ አይድንም የሚመጻውት ሰው ግን ይቅር ይበላል ።
የሽማግሎች ዘውዳቸው የልጅ ልጅ ማየት ነው፡ የልጆችም መመኪያቸው አበቶቻቸው ናቸው ።
የታመነች ከንፈር ላላዋቂ ሰው አትስማማውም፡ ለሰ ውነተኛ ሰውም የሐሰት ከንፈር አትስማማውም ።
ትምህርት ገንዘብ ላደረጋት ሰው መወደድ ያለው ዕንቍ ናት፡ ወደሷ ከተመለሰ ዘንድ መንገዱን ታቃናለታለች ።
በደሉን የሚሠውር ሰው እርቅን ይወዳል፡ በደሉን መሠወር የሚጠላ ሰው ግን ቤተ ሰብንና ወዳጅን ይለያል ።
ትምክሕት የብልህ ሰው ልቡናን ያሳዝናል፡ ሰነፍ አላዋቂ ግን ከተገረፈ በኋላ ግርፋቱ አያሳዝነውም ።
ክፉ ሰው ሁሉ ክርክርን ያነሣል፡ እግዚአብሔርም ርኅራኄ የሌለው መልአኩን ይልክበታል ።
አዋቂ ሰው በኃዘን ይኖራል፡ አላዋቆች ሰዎች ን ክፋትን ያስባሉ ። ፪ኛ ሳሙ፡ ፲፯ ፰ ።
ስለ በጎ ሥራ ክፉ ሥራን የሚመልስ ሰው፡ ከቤ. ከወገኑ ክፉ ነገር አይርቅም ። ማቴ፡ ፭ ፴፱ ።
ውኃን መድፈን የጠብ መጀመርያ ነው፡ የዘጠኙ ሕግ ጋት አበጋዝ ኢታምልክ በነገር መሠልጠንን ይሰጣል፡ የችግርም አበጋዝ ፀብ ክርክር ነው ።
ይሙት በቃውን ይድን በቃ፡ ይድን በቃውን ይሙት በቃ ብሎ መፍረድ በእግዚአብሔር ዘንድ የሚያስጸይፍ ነው የተናቀም ነው ። ኢዮብ ፴፬ ፲፯ ።
ላላዋቂ ሰው (ሹመት) ገንዘብ ለምኑ ነው፡ ያለ ዕውቀት ጥበብን ገንዘብ ማድረግ አይቻልም ።
ቤቱን ከፍ ካለ ቦታ ላይ የሚሠራ ሰው ለራሱ ጥፋትን ይፈልጋል፡ ተማር ሲሉት ፅፁብ ፅፁብ የሚል ሰው በመከራ ይወድቃል ።
በየጊዜው ወዳጅን ወንድሞችንም አብጅ፡ ስለዚህ ይወለዳሉና በመከራ ጊዜ የሚረቡ የሚጠቅሙ ይሆናሉ ።
አላዋቂ ሰው ወዳጁን የሚዋስ ሰው ደስ እንዲለው፡ ራሱን ለመጕዳት ለጠላቱ የሚዋስ ሰውም ደስ ብሎት እጁን ያጨበጭባል ።
ጸብ ክርክርን የሚወድ ሰው በፀቡ በክርክሩ ደስ ይለዋል፡ ልቡናው በኃጢአት የጸና ሰው ግን በጎ ነገርን አይሠራም ።
አንደበቱን የሚለዋውጥ ሰው በመከራ ይወድቃል፡ የሰነፍ ሰው ልቡናም ገንዘብ ላደረጋት ኃዘን ናት ።
ባልተማረ ልጅ አባቱ ደስ አይለውም፡ የተማረም ልጅ እናቱን ደስ ያሰኛል ። ምሳ፡ ፲፯ ፳፭ ።
ደስ የምታሰኝ ልቡና በጎ ትሠራለች፡ የብስጭት ኀዘን የሚያዝን ሰው ሰውነቱን ይጐዳል ።
በዓመፅ በእጁ መማለጃን የሚቀበል ሰው ፍርድን አያቀናም፡ እግዚአብሔርንም የዘነጋ ሰው ከደጋጎች ሥራ ይርቃል ።

ገጹ ማእምር ለብእሲ ጠቢብ ፡ ወአዕይንቲሁ ለዓብድ ውስተ ከተማ ምድር አዕይንቲሁሰ ለጠቢብ ዲበ ርእሱ ።

፳፮

የብልህ ሰው ገጸ ልቡናው አዋቂ ነው ፡ ያላዋቂ ሰው ዓይኖቹ ወደ ምድር ይመለከታሉ ፡ (ምድራዊ ነገርን ይመለከታሉ) ፡ የብልህ ሰው ዓይነ ልቡናዎቹ ግን በራሱ ላይ ናቸው ፡ (ሰማያዊ ነገርን ያስባሉ) ። ምሳ፡ ፲፬ ፯ ።

መዓት ለአብ ዐብድ ውሉድ ወኃዘን ለእንተ ወለደቶ ።

፳፯

ያልተማረ ልጅ ለአባቱ መዓት ነው ፡ ለወለደችው ለናቱም ኃዘን ነው ።

አኅሥሮቱ ለጻድቅ ብእሲ አኮ ሠናይ ወአኮ ሠናይ ለመኳንንተ ጽድቅ ሐቢል ።

፳፰

ደግን ሰው ማዋረድ በጎ አይደለም ፡ እውነት ነገርን ለሚፈርዱ መኳንንትም ሐሰት ነገርን መናገር በጎ አይደለም ።

ዘይምህክ አውፅአ ቃለ ንቁጸ ማእምር ውእቱ ወመስ ተዓግሥ ብእሲ ጠቢብ ።

፳፱

ሸካራ ነገርን አውጥቶ መናገር የሚሸልግ ሰው ብልህ ነው ፡ የሚታገሥ ሰው ግን ብልህ ዐዋቂ ነው ።

ዓብድ ለእመ ተሰአለ ጥበበ ይከውኖ ፡ በአርምሞሰ ወበተሐክሞ ይመስል ጠቢበ ።

፴

አላዋቂ ሰው ቢጠይቅ ዕውቀት ይሆነው ነበር ፡ ዝምክም በማለቱ ግን ብልህ ይመስላል ። ኢዮብ፡ ፲፫ ፭ ።

ምዕራፍ ፲፰ ።

ምዕራፍ ፲፰ ።

ምክንያተ የኃሥሥ ብእሲ ዘይፈቅድ ይትፈለጥ እም አዕርክቲሁ ፡ ወበኵሉ ጊዜ ዝንጓጌ ይከውን ።

፩

ከወዳጆቹ ሊለይ የሚወድ ሰው ምክንያት ይፈልጋል ፡ በየጊዜውም ሁሉ አሽሟጣጭ ይሆናል ።

ኢይፈቅድ ጥበበ ነዳየ አእምሮ ፡ ወባሕቱ ይመልኮ ፅበድ ።

፪

ከእውቀት የተቸገረ ሰው ጥበብን አይወድም ፡ ነገር ግን ስንፍና ይሠለጥንበታል ።

ሶበ መጽአ ረሲዕ ውስተ ዕመቀ እከያት ይትኄየይ ፡ ወያመጽእ ኃሣረ ወዝንጓጌ ።

፫

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ወደ ጥልቅ ክፋት በመጣ ጊዜ ቸል ይበላል ፡ ተዋርዶን ሽሙጥን ያመጣል ።

ማይ ዕሙቅ ውስተ ልበ ብእሲ ጠቢብ ፡ ወፈለግ ዘይ ፈለፍል ነቅዐ ሕይወት ።

፬

በብልህ ሰው ልቡና ጥልቅ ውኃ (ትምህርት) አለ ፡ የሕይወት መገኛ (ዐሠርቱ ቃላት) ፈሳሽ ውኃ ነው ።

አንክሮ ገጸ ረሲዓን አኮ ሠናይ ፡ ወአኮ አዳም አግኅሦ ጽድቅ በፍትሕ ።

፭

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ፊት ማድነቅ በጎ አይደለም ፡ በፍርድ ጊዜም እውነት ነገርን ማራቅ በጎ አይደለም ። መዝ፡ ፹፪ ፪ ።

ከናፍሪሁ ለዐብድ ያበጽሐ ውስተ እከይ ፡ ወአፉሁ ለጕጕፅ ይጼውፅ ሞተ ለርእሱ ።

፮

ያላዋቂ ሰው ከንፈሩ ወደ ክፉ ነገር ያደርሰዋል ፡ የችኩልም ሰው አፍ ራሱን ሊጐዳ ሞትን ይጠራል ።

አፉሁ ለዐብድ ቅጥቃጤሁ ፡ ወከናፍሪሁ መሥገርተ ነፍሱ ።

፯

ያላዋቂ ሰው አፉ የራሱ መጥፊያ ነው ፡ ከንፈሩም የሰውነቱ መሰናክል ነው ። ምሳ፡ ፲ ፲፬ ።

ሀካይያን ያበዝኁ ፍርሃተ ፡ ወመንፈሰ ሰብእሰ ፅኑሳን ይርኅብ ።

፰

ሀኬተኞች ሰዎች ፍርሃትን ያበዛሉ ፡ የችግረኞች ሰዎችም ሰውነት ይራባል ። ምሳ፡ ፳፯ ፳፪ ።

ዘኢይፌውስ ርእሶ በምግባሪሁ ፡ እኁሁ ውእቱ ለዘርእሶ ይበልዕ ።

፱

ሠርቶ ራሱን የማይረዳ ሰው ፡ ራሱን የሚበላ (የጅብ) ወንድም ነው ። ምሳ፡ ፳፰ ፳፱ ።

ዓቢይ ኃይል ስመ እግዚአብሔር ፡ ወኪያሁ በዴግኖ ጻድቃን ይትሌዓሉ ።

፲

የእግዚአብሔር ስም ደገኛ ኃይል ነው ፡ እሱንም በመከተል ደጋግ ሰዎች ከፍ ከፍ ይላሉ ። ኢሳ፡ ፪ ፲፩ ።

ጥሬቱ ለብእሲ ባዕል ሀገር ጽንዕት ፡ ወበክብራ ዓቢየ ትጼልል ።

፲፩

የባለጸጋ ገንዘቡ የጸናች አገር ናት ፡ በክብረቷም ደገኛ መኰንን ታሳድራለች ። ምሳ፡ ፲ ፲፭ ።

ዘእንበለ ቅጥቃጤ ይትዔበይ ልበ ብእሲ ፡ ወዘእንበለ ክብር ይቴሐት ።

፲፪

የሰው ልቡና ጥፋት ሳይመጣበት ይታበያል ፡ ሳይከብርም ይዋረዳል ። ምሳ፡ ፳፱ ፳፫ ።

ዘይነብብ ቃለ ዘእንበለ ይስማዕ ዐብድ ውእቱ ፡ ወሎቱ ይደሉ ምናኔ ።

፲፫

ሳይሰማ ነገርን የሚናገር አላዋቂ ነው ፡ ለሱም መናቅ ይገባዋል ። ፩ ሳሙ፡ ፲፯ ፴ ።

መዓተ ንጉሥ ያኃሥዕ ገብር ጠቢብ ፡ ለሕፁፀ ነፍስሰ ብእሲ መኑ ይክሎ ።

፲፬

ብልህ ባርያ የንጉሡን ቍጣ ጸጥ ያደርጋል ፡ አእምሮ የጐደለውን ሰው ግን ማን ይችለዋል ።

ልበ ብእሲ ጠቢብ ያጠሬ አእምሮ ፡ ወፅዝነ ጠቢባን የኃሥሥ ቃለ ተግሣፅ ።

፲፭

የብልህ ሰው ልቡና ዕውቀትን ገንዘብ ያደርጋል ፡ የብልሆች ሰዎች ጆሮም ምክር እዝናትን ለመስማት ይፈልጋል ።

ሀብት ብእሴ ያሌፅል ፡ ወምስለ መኳንንት ያነብሮ ።

፲፮

ስጦታ ሰውን ከፍ ከፍ ያደርጋል ፡ ከመኳንንትም ጋራ ያስቀምጠዋል ። ዘፍ፡ ፴፪ ፳ ።

ጻድቅ መስተዋድየ ርእሱ እምቅድመ ነገር፡ ወበዘአ ምጽአ እድው ይዘልፍ ።

ጋእዝ ያኅድግ ዕፃ ወማእከለ ፅኑዓን ይፈልጥ ።

ወካሕደ ያኅድግ አርማሚ ወበኀበ መኳንንት ይሠርዕ ።

እኁ ምስለ እኁ ዘይትራዳእ ከመ ሀገር ጽንዕት፡ ወልዕልት ወጽኑዕ ከመ መሠረት ሡርርት ።

እምፍሬ አፉሁ ይመልእ ብእሲ ከርሦ፡ ወእምፍሬ ከናፍሪሁ ይጸግብ ።

ሞት ወሕይወት ውስተ እደ ልሳን፡ ወእለሰ ያጸንፅዋ ይበልዑ ፍሬሃ ።

ዘረከበ ብእሲተ ኄርተ ረከበ ሞገሰ፡ ወነሥአ እምኀበ እግዚአብሔር ውኅዋኄ ።

ዘያወፅአ ብእሲተ ኄርተ አውፅአ ሠናያተ፡ ወዘያነብርሰ ብእሲተ ዘማዊተ ዐብድ ወረሲፅ ውእቱ ።

ዕበዱ ለብእሲ ያጠፍእ ፍናዊሁ፡ ወለእግዚአብሔር ያስተጋፍዖ በልቡ ።

ባፅል ይዌስክ አዕርክተ ብዙኀነ፡ ወነዳይሰ ኪያሁኒ ዘዩ የኃጥእ ።

ሰማዕተ ሐሰት ርኩስ ውእቱ፡ ወዘየኃሥሥ በግፍዕ ኢያመስጥ ።

ወብዙኃን ይትለአኩ በቅድመ ነገሥት፡ ወባሕቱ ጽድቁ ወሀብቱ ለብእሲ እምኀበ እግዚአብሔር ።

ወኵሉ እኩይ ይከውን ዝንጓጌ፡ ብእሲ ኵሉ ዘአኃወ ነዳያነ ይጸልእ እምታአኅኃሁ ርኁቅ ውእቱ ።

ሕሊና ሠናይት ለእለ አጥረይዋ ትቀርብ፡ ወብእሲ ጠቢብ ይረክባ ።

ዘብዙኅ እከዩ ይፌጽም እከየ፡ ወዘያስዖዝዝ ነገረ ኢይድኅን ።

ዘአጥረያ ለጥበብ ያፈቅር ነፍሶ፡ ወዘያፈቅር አእምሮ ይረክብ ኄረ ።

ሰማዕተ ሐሰት ኢይድኅን እምሑነኔ፡ ወዘያስተውዕያ ለእከይ ይተኃጕል ባቲ ።

ኢይደልዎ ለዐብድ ተድላ፡ ወለእመ ገብረ ኵነኔ ዘምስለ ጽእለት ይትኄየል ።

መሐሪ ብእሲ ይትዔገሥ ወትምክሕተ ምሕረቱ ይትቃወሞሙ ለኃጥአን ።

መዓተ ንጉሥ ከመ ጣሕረ አንበሳ፡ ወከመ ጠል ዘይወርድ ዲበ ሣዕር፡ ከማሁ ውእቱ ውኅዋኄሁ ።

ኃፍረት ለአብ ዐብድ ወልድ፡ ወኢኮነ ንጹሐ ጸሎት ምስለ ዐስበ ክልአት ።

ዳኛ ከሚፈረድበት ፍርድ አስቀድሞ በደለኛ ነኝ ብሎ ራሱን የሚያጣላ ሰው ደግ ነው፡ ባለጋራው ባመጣውም ነገር ራሱን ይዘልፋል ።

ፅጣ ጸብ ክርክርን ያስተዋል፡ በኃይለኞች መካከልም ይለያል ።

ሚዛን ክሕደትን፡ (ዳኛ አሉታን) ያስተዋል፡ በመኳንንትም ዘንድ ይሠራራል ።

ወንድም ከወንድም ጋራ የሚራዳዳ እንደ ፀናች ከፍያለች እንደሆነች ሀገር ነው፡ መሠረቷም በጽኑዕ መሠረት እንደታነፀ ሕንፃ የፀና ነው ።

ሰው ባፉ በጸለየው ጸሎት ሰውነቱን ጸጋ ክብርን ይመላል፡ በከንፈሩም በጸለየው ጸሎት ይጸግባል ።

ሰው ባንደበቱ በተናገረው ቃል ሕይወት ሞት ይገኛሉ፡ ክፋትዋን ያጸኗት ሰዎች ግን ፍሬዋ ሞትን ይበላሉ ።

ልባም ሴትን ያገኘ ሰው ባለሟልነትን አገኘ፡ ከእግዚአብሔርም ዘንድ በረድኤት መጐብኘትን አገኘ ።

ልባም ሴትን ፈቶ የሰደደ ሰው ተድላ ደስታውን አጣ፡ አመንዝራን የሚያኖር ሰው ግን አላዋቂ ነው፡ እግዚአብሔርንም የዘነጋ ነው ። ምሳ፡ ፲፪ ፬

ምዕራፍ ፲፱ ።

የሰው ስንፍናው ሥራውን ያጠፋበታል፡ በልቡናውም እግዚአብሔርን ገፋዒ ይለዋል ። መዝ፡ ፴፯ ፯ ።

ባለ ጸጋ ሰው ብዙ ወዳጆችን ይጨምራል፡ ድኻ ግን ያለውን አንዱን ያጣል ። ምሳ፡ ፲፬ ፳ ።

ሐሰተኛ ምስክር ርኩስ ነው፡ በግፍ የሰው ከብት (የጐልማሳ ሚስት) የሚፈልግ ሰው ከፍዳ አያመልጥም ።

ብዙ ሰዎች በነገሥታት ፊት ያገለግላሉ፡ ነገር ግን የሰው ሹመቱ ሽልማቱ በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ።

ክፉ ሰው ሁሉ ሰውን የሚያሽሟጥጥ ይሆናል፡ ድኾች ወንድሞችን የሚጠላ ሰው ሁሉ ወንድሜ ወንድሜ ከመባባል የራቀ ነው ። ምሳ፡ ፲፯ ፰ ።

በጎ ሐሳብ (ዐሠርቱ ቃላት) ገንዘብ ላደረጓት ሰዎች ትቀርባለች፡ ብልህ ሰውም ያገኛታል ።

ክፋቱ ብዙ የሆነ ሰው ክፋትን ይፈጽማል፡ ሰውነትን ሰቅጠጥ ሰቅጠጥ የሚያደርግ ነገርን የሚናገር ሰው ከፍዳ አይድንም ። ምሳ፡ ፳፮ ፲ ።

ጥበብን ገንዘብ ያደረጋት ሰው ሰውነቱን ይወዳል፡ ፅውቀትንም የወደደ ሰው በጎ ነገርን ያገኛል ።

የሐሰት ምስክር ከፍርድ አይድንም፡ ክፋትንም ከሁሉ የሚያደርሳት ሰው በሷ ይጠፋል ።

መፍረድ መተቸት ለማያውቅ ሰው ሹመት አይገባውም፡ ባርያም ከስድብ ጋራ ቢገዛ ይበረታል ።

የሚመጸውት ሰው ይታገሣል፡ የሚያስመካ ምፅዋቱም ኃጢተኞችን ይቃወማቸዋል ።

የንጉሥ ቍጣ እንደ አንበሳ ጩኸት ነው፡ መጐብኘቱም እንዲሁ በሣር ላይ እንደ ወረደ ጠል ነው ።

ያልተማረ ልጅ ለአባቱ ኀፍረት ነው፡ ገንዘብን ከመንሣት ጋራ ያለ ስእለትን (መባ) ንጹሕ አይደለም ።

የቅዱስ ሚካኤል ካቴድራል ንብረት
Property of Saint Michael Cathedral

አብያተ ወንዋየ ይከፍሉ አበው ለውሉዶሙ ፡ ወባ ሕቱ በጎበ እግዚአብሔር ትትዋደዶ ብእሲት ለብእሲሃ ። ፲፬

ምግባ ይእኅዝ ለብእሲ ፅኑስ ፡ ወነፍስ ዘኢይትቀነይ ይርኅብ ። ፲፭

ዘየንቅብ ተግሣፀ ወትእዛዘ ይትመኀፀን ነፍሶ ፡ ወዘያ ሰትትሰ ፍናዊሁ ይትኃጕል ። ፲፮

ይሌቅሖ ለእግዚአብሔር ዘይምሕር ነዳየ ፡ ወበከመ ሀብቱ ይፈድዮ ። ፲፯

ዝብጥ ወልደከ ከመ ይኩንከ ለተስፋ ፡ ወለተጽእሎሰ ኢታልፅል እዴከ ። ፲፰

ብእሲ አኩይ ብዙኀ ያኃጕል ፡ ወእመሰ ኀቢይ ሕሙል ነፍሶሂ ይዌስክ ። ፲፱

ስግፅ ወልድየ ተግሣፀ አቡከ ፡ ከመ ትኩን ጠቢፀ በደኃሬትከ ። ፳

ብዙኀ ሕሊና ውስተ ልበ ብእሲ መምክር ፡ ወ ኮነሰ ለእግዚአብሔር ይሄሉ ለዓለም ። ፳፩

ፍሬሁ ለብእሲ ምጽዋት ፡ ይኄይስ ነዳይ ጻድቅ እምበ ፅል ሐሳዊ ። ፳፪

ፈሪሀ እግዚአብሔር ሕይወተ ብእሲ ፡ ዘኢይፈርሀሰ የኃድር ውስተ መካን ኀበ ኢያስተርኢ አእምሮ ። ፳፫

የኀብእ ሀካይ እዴሁ ውስተ ኀፅኑ ፡ ወኀበ አፉሁ ኢያ ቀርብ ። ፳፬

ሕቡል እንዘ ይትቀሠፍ ዐብድ ጠቢበ ይከውን ፡ ወእ መሰ ዘለፍከ ለብእሲ ጠቢብ ይሔሊ አእምሮ ። ፳፭

ዘያኀሥር አቦሁ ወእሞ ይትከላእ ፡ ወይትኀፈር ወም ኑነ ይከውን ። ፳፮

ወልድ ዘይትከላእ እምዓቂበ ትምህርተ አብ ፡ ይትሜ ሀር ቃለ እኩየ ። ፳፯

ዘይትሄበይ ዐብደ ወልደ ይጼእል ፍትሐ ፡ ወለአፈ ረሲዐን ይውኅጦ እኩይ ዙነኔ ። ፳፰

ወይጸንሕ ሎሙ መቅሠፍት ለእኩያን ፡ ወዙነኔ ከማሁ ለዐብዳን ። ፳፱

ምዕራፍ ፳ ።

እኩይ ወይን ለጸአሊ ወለሰካሪ ፡ ወኩሉ ዘያስተፋ ንም ለጽዋዕ ኢኮነ ጠቢበ ወኩሉ ዐብድ ዘከመዝ ይጼመር ። ፩

ኢየሐፅፅ መዓተ ንጉሥ አመዓተ አንበሳ ፡ ወዘየሀው ከሰ ይኤብስ ላዕለ ነፍሱ ። ፪

ክብሩ ለብእሲ ተከልኦ እምጽእለት ፡ ወኩሉ ዐብድ ዘከመዝ ይጸመር ። ፫

እንዘ ይዘነጉግም ሀካይ ኢየኃፍር ፡ ይስእል በግእረር ወአልበ ዘይሁበ ፡ ከማሁ ዘይትሌቃሕ ሥርናየ እንዘ በ ውስተ ክምሩ ። ፬

አባቶች ለልጆቻቸው ገንዘብ ከፍለው ሰጥተው ይድ ራሉ ፡ ነገር ግን ሴት በሷን መውደዷ በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ። ፪ ቆሮ ፡ ፲፪ ፲፬ ።

ችጋረኛን ሰው ሽብር ይይዘዋል ፡ የማያርስ የማይቄ ፍር ሰውነት ይራባል ። ምሳ ፡ ፮ ፲፩ ።

ያዘዘውን ትእዛዝና ምክር እዝናትን የሚጠብቅ ሰው ሰውነቱን ይጠብቃታል ፡ ሕጉን ትእዛዙን የሚያቃልል ሰው ግን ይጠፋል ። ሉቃስ ፲ ፳ ።

ለድኻ የሚመጸውት ሰው ለእግዚአብሔር ያበድረ ዋል ፤ እንደ መስጠቱም ዋጋውን ይሰጠዋል ።

አለኝታ ይሆንህ ዘንድ ልጅህን ሥራ ቅጣ ፡ ነገር ግን ይህን አለኝ ብለህ ለማሰደብ እጅህን አታንሣበት ።

ክፉ ሰው ብዙን ያጠፋል ፡ ጽኑ ደፋር ቢሆን ግን ነፍሱንም ያጠፋል ።

ልጄ ፡ በፍጻሜህ አዋቂ ትሆን ዘንድ ፡ የአባትህን ምክር ስማ ። መዝ ፡ ፴፯ ፴፯ ።

በሚመክር ሰው ልቡና ብዙ ምክር አለ ፡ (ይህ ፈራሽ ነው) የእግዚአብሔር ምክር ግን ለዘለዓለም ይኖራል ።

የሰው ፍሬ ነገሩ ምጽዋት መመጽወት ነው ፡ ከሐሰ ተኛ ባለጸጋ እውነተኛ ድኻ ይሻላል ።

የሰው ሕይወቱ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ፡ እግዚ አብሔርን የማይፈራ ሰው ግን እግዚአብሔር በማይታወ ቅበት በታ ይኖራል ። ምሳ ፡ ፲ ፲፯ ።

ሰነፍ ሰው እጁን ከብብቱ አግብቶ ይቀመጣል ፡ ወደ አፉም አያቀርብም ። ምሳ ፡ ፳፮ ፲፭ ።

ደፋር መከራ ሲቀበል አይቶ አላዋቂ ሰው ብልህ ይሆናል ፡ ብልህ ሰው ግን ብትቈጣው ዕውቀትን ያስባል ።

እናት አባቱን የሚያዋርድ ሰው (ከመንግሥተ ሰማ ያት) ተከልክሎ ያፍራል ፡ የተናቀም ይሆናል ።

የአባቱን ትምህርት ከመስማት የሚከለከል ልጅ ፡ ክፉ ነገርን ይማራል ።

አላዋቂን ልጅ የሚዋስ ሰው ፍርድን ያስነቅፋል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አፍን ክፉ ፍርድ ይዘጋዋል ።

ክፉ ሰዎችን መቅሠፍት ይጠብቃቸዋል ፡ እንደዚሁም አላዋቆችን ፍርድ ይጠብቃቸዋል ።

ምዕራፍ ፳ ።

ለሰካርና ለተሳዳቢ ሰው ወይን ክፉ ነው ፡ ጽዋውን ጭልጥ ጭልጥ አድርጎ የሚመልስ ሰው ሁሉ ብልህ አይ ደለም ፡ እንደዚህ ያለው አላዋቂ ሁሉ ከሰካራም ሰው ጋራ አንድ ይሆናል ። ዘፍ ፡ ፱ ፳፩ ። ኤፌ ፡ ፭ ፲፰ ።

የንጉሥ ቍጣ ከአንበሳ ቍጣ አያንስም ፡ ንጉሡን የሚ ያውከው ሰው ግን ሰውነቱን ይበድላል ።

የሰው መከበሩ ከስድብ መከልከል ነው ፡ አላዋቂ ሰው ሁሉ ግን ከተሳዳቢ ሰው ጋራ አንድ ይሆናል ።

ሰነፍ ሰው ሲያሸሚጥጡት አያፍርም ፡ በመከር ጊዜ ይለምናል የሚሰጠውም የለም ፡ እንደዚሁም በክፉ ሳለ ሥንዴን የሚበደር ሰው የሚሰጠው የለም ።

ማይ ዕሙቅ ውስተ ልበ ብእሲ መዮክር ፡ ወብእሲ ጠቢብ ይዘልሖ ።
ፍ

ዓቢይ ወክቡር ብእሲ መሐሬ ፡ ወለብእሲ ምእመን በሥራሕ ተረክበቱ ።
፯

ዘየሐውር ንጹሐ ውስተ ሕገ እግዚአብሔር ፡ ብፁዓን ይሬስዮሙ ለውሉዱ ።
፯

ወሶበ ጻድቅ ንጉሥ ይነብር ዲበ መንበሩ ቅድመ አዕይንቲሁ ኢይትቃወሞ ምንትኒ እኩያ ።
፰

ሙኑ ዘይትሜካሕ ልብ ንጹሕ ዘበ ፡ ወሙኑ ያስተርኢ ንጹሐ ከዊኖ እምኃጢአት ።
፱

ዘየሐሚ አባሁ ወእሞ ይጠፍእ ብርሃኑ ፡ ወበእንተ አዕይንቲሁ ይኔጽር ጽልመተ ።
፲

መክፈልተ ዘይጌጕእ አቅዲሞ በደኃሪቱ ኢይትባረክ ።
፲፩

ኢትበል እትቤቀሎ ለጸላእትየ ፡ አላ ተሰፈዎ ለእግዚአብሔር ከመ ይርዳእከ ።
፲፪

መዳልው ዓቢይ ወንኡስ ወመሣፍርት ክልኤቱ ርኩሳን በኀበ እግዚአብሔር ሁሉሙ ፡ ወዘይገብሮሙ በምግባሪሁ ይትዓቀፍ ።
፲፫

ለወሬዛ ጻድቅ ርቱዕ ፍኖቱ ።
፲፬

ዕዝን ዘይሰምዕ ፡ ወዓይን ዘይሬኢ ግብረ እግዚአብሔር ሁሉሙ ።
፲፭

ኢታፍቅር ሐምየ ከመ ኢትትአተት ፡ ወኢትኑም ከመ ኢትንዲ ፡ ክሥት አዕይንቲከ ወጽግብ ኅብስተ ።
፲፮

ምኑናን በኀበ እግዚአብሔር ክልኤቱ መዳልው ፡ መዳልው ሰራቂ እከ ወናይ በቅድሚሁ ።
፲፯

እምኀበ እግዚአብሔር ይረትዕ አሠሩ ለብእሲ ፡ ወመ ዋቲሰ እፎ የአምር ፍናዊሁ ።
፲፰

መሥገርቱ ለብእሲ ጕጉዕ ዘእምዚአሁ ይቄድሶ ፡ እስመ እምድኅረ በዕዐ ንስሐ ይከውኖ ።
፲፱

መሥኤሆሙ ለረሲዓን ንጉሥ ጠቢብ ፡ ወይወዲ ሎሙ መንኰራኵረ ።
፳

ብርሃነ እግዚአብሔር እስትንፋሰ ብእሲ ።
፳፩

ዘከመ ማኅቶት ይፈትን መዛግብተ ፡ ከማሁ ጠቢብ ንጉሥ ይፈትን መዛግብተ ከርሥ ።
፳፪

ምጽዋተ ወጽድቀ ይዕቀብ ንጉሥ ፡ ወይሜግቡ በጽድቅ መንበሮ ።
፳፫

ሠርጕሆሙ ለወራዙት ጥበብ ፡ ወክብሮሙ ለልሂቃን ሲበት ።
፳፬

ምጣቴ ወግኅሠት ይዳደቆሙ ለእኩያን ፡ ወዝብጠት ውስተ መዛግብተ ከርሥ ።
፳፭

ምዕራፍ ፳፩ ።

ከመ ውኂዘ ማይ ከማሁ ልበ ንጉሥ ውስተ እደ እግዚአብሔር ኅበ ፈቀደ ይመይጣ ፡ ወሀየ ትመሲ ።
፩

በመካር ሰው ልቡና ጥልቅ ምክር አለ ፡ ብልህ ሰው ይቀዳዋል (ይማረዋል) ።
፪

የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው ገናና ነው ፡ የከበረም ነው ፡ የደግ ሰው መገኘቱ በሥራ ነው ።
፫

በሕገ እግዚአብሔር ንጹሕ ሆኖ የሚኖር ሰው ልጆቹን የተመሰገኑ ያደርጋቸዋል ። መዝ፡ ፴፯ ፩ ።
፬

እውነተኛ ንጉሥ በዙፋኑ በተቀመጠ ጊዜ ፡ ምንምን ክፉ ነገር በፊቱ አይታወመውም ።
፭

ንጹሕ ልቡና አለኝ ብሎ የሚመካ ሰው ማን ነው ፡ ከኃጢአት ንጹሕ ሆኖ የሚታይ ሰውስ ማነው ፡ ።
፮

እናት አባቱን የሚያማ ልጅ ተድላ ደስታው ይጠፋል ፡ የዓይኖቹም ብለኔ ጨለማን ይመለከታል (ይጠፋል) ።
፯

አስቀድሞ ሰርቆ ቀምቶ ለመከበር የሚቸኩል ሰው ፡ ገንዘቡ በፍጻሜ አይባረክለትም ።
፰

ይረዳህ ዘንድ እግዚአብሔርን ተስፋ አድርገው እንጂ ፡ ጠላቶቹን እበቀላቸዋለሁ አትበል ።
፱

ታናሽ ሚዛንና ታላቅ ሚዛን ፡ ታናሽ ላዳንና ታላቅ ላዳን ሁለቱ ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩሳን ናቸው ፡ የሚሠራቸውም ሰው በሥራው ይሰነካከላል ።
፲

የደግ ጕልማሳ ሥራው የቀና ነው ። ግቴ፡ ፯ ፲፯ ።
፲፩

የሚሰማ ጆሮ የሚያይ ዐይን ሁሉ ፡ የእግዚአብሔር ሥራዎች ናቸው ። ምሳ፡ ፳፩ ፲፪ ።
፲፪

በሞት እንዳትርቅ ማማትን አትውደድ ፡ እንዳትቸገርም አትተኛ (እረስ ቁፍር) ፡ ዐይንህን ገልጠህ ሥራህን ሠርተህ እንጀራህን ጥገብ ።
፲፫

ሁለት ሚዛኖች በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቁ ናቸው ፡ አባይ ሚዛን በእግዚአብሔር ፊት በጎ አይደለም ።
፲፬

የሰው ሥራው በእግዚአብሔር ዘንድ ይቀናለታል ፡ የሚሞት ሰው ግን የእግዚአብሔርን ሥራ እንዴት ያውቃል ፡ ።
፲፭

ከተሣለ በኋላ ፀፀት ይሆንበታልና ፡ የሰው ጥፋት ቸኩሎ ከገንዘቡ ለይቶ የተሣለው ስእለት ነው ።
፲፮

እግዚአብሔርን የሠነጉ ሰዎች መንሻቸው ብልህ ንጉሥ ነው ፡ ግብርንም ይዋልባቸዋል ።
፲፯

የሰው ዕውቀት ከእግዚአብሔር የተገኘ ዕውቀት ነው ።
፲፰

መብራት የተሠወረውን ሣጥን እንዲመረምር ፡ እንደዚሁም ብልህ ንጉሥ በሆድ የተሠወረውን ይመረምራል ።
፲፱

ንጉሥ ምግባር ሃይማኖትን ይጠብቅ ፡ በእውነትም መንበረ መንግሥቱን ይጠብቁለታል ።
፳

የጕልማሶች ጌጣቸው ጥበብ ነው ፡ የሽማግሌችም ክብራቸው ሽበት ነው ። ምሳ፡ ፲፮ ፴፩ ።
፳፩

ሽብር ስደት ክፉ ሰዎችን ይገናኛቸዋል ፡ በሆዳቸው ክፉ ነገር ፀሚያስቡ ሰዎች መቀራደድ ይመጣል ።
፳፪

ምዕራፍ ፳፩ ።

በእግዚአብሔር እጅ የተያዘ የንጉሥ ልቡና በገበሬ እጅ እንደ ተያዘ መስኖ ውኃ ነው ፡ ወደ ወደደው ይመልሳታል ፡ በዚህም ትዘገያለች ።

ሁሉ ብእሲ ያስተርኢ ለርእሱ ጻድቀ ፡ ወያረትዕ እግዚአብሔር አልባበ ።

ገቢረ ጽድቅ ህልው መሥሙር በጎበ እግዚአብሔር ፪
ፈድፋደ እምዘቢሐ መሥዋዕት ።

ዓቢይ ሕሊና ኢጐጕየ ልብ ለጽእለት ፡ ወብርሃኖሙ ፬
ለረሲዓን ኃጢአት ።

ዘይትቀነይ መዝገበ ልሳነ ሐሰት ፡ ከንቶ ይዴግን ፡ ፭
ወያበጽሐ ውስተ መሥገርተ ሞት ።

ሥራዊ ረሲዓን ይትነገድ እምርኁቅ ፡ እስመ ኢይፈ ፮
ቅዱ ይግበሩ ጽድቀ ።

ለዕልዋን ዕልወ ፍኖተ ይፈኑ ሎሙ እግዚአብሔር ፯
እስመ ርቱዕ ወንጹሕ ምግባሩ ።

ይኔይስ ነቢር ውስተ ማዕዘንት ዘኢከነ ጥዑረ ፡ እምነ ፰
ቢር ምስላ ብእሲት መግዝእት ውስተ ቤት ምሩግ ።

ነፍሰ ረሲዓን ኢትትመሐር ወኢ በጎበ አሐዱሂ ሰብእ ። ፱

እንዘ የኃሥር ጸዋግ ግእምረ ይከውን የዋህ ፡ ወዘይ ፲
ጤቅሰ ጥበበ ይትዌከፍ አእምሮ ።

ኢየእምር ጥበበ ልበ ረሲዓን ፡ ወየአክዮሙ ለረሲዓን ፲፩
እከይ ።

ዘይፈዕም ፅዘኒሁ ከመ ኢይስግዕ ነዳያነ ፡ ውእቱኒ ይጼ ፲፪
ውእ ወአልቦ ዘይሰምዖ ።

ህብተ ዘበጽሚት ይገፍዕ መዓተ ፡ ወዘሰ ይምህክ ህብተ ፲፫
ያነሥእ ጽኑዐ መዓተ ።

ፍሥሐ ጻድቃን ገቢረ ፍትሕ ፡ ወጻድቅ በሕቱ ርኩስ ፲፬
በጎበ እኩያነ ምግባር ።

ብእሲ ዘይስሕት እምፍኖተ ጽድቅ ውስተ ማኅበረ ፲፭
ረሲዓን የኀርፍ ።

ብእሲ ጽኑዕ ያፈቅር ፍሥሐ ፡ ወዘያፈቅር ወይነ ወቅ ፲፮
ብዐ ኢይብዕል ።

ምኑን ኃጥአ በጎበ ጻድቅ ፡ ወቤዛሁ ለጻድቅ ይትወሀብ ፲፯
ረሲዕ ።

ይኔይስ ነቢር ውስተ ገዳም ፡ እምነቢር ምስለ ብእሲት ፲፰
መግዝእት ፡ ወነባቢት ፡ ወመዓትዮት ።

መዝገብ መፍትው ውስተ አፈ ጠቢባን ፡ ዐብዳንሰ ሰ ፲፱
ብእ የኃጥእዎ ።

ዘይዴግን ፍኖተ ጽድቅ ወሕይወት ፡ ይረክብ ክብረ ፳
ወሕይወተ ።

ለሀገር ጽንዕት በአ ጠቢብ ፡ ወነውተ ጽንዐ በዘይትዌ ፳፩
ከሉ ረሲዓን ።

ዘየዐቅብ አፉሁ ወልሳኖ ይትመኀፀና ለነፍሱ እምንዳቤ ። ፳፪

ጕጕዕ ወመግዝእ ወነባቢ ብድብድ ስሙ ፡ ወዘይዜክ ፳፫
ርሰ እከየ ኃጥእ ውእቱ ።

ፍትወት ይቀትላሁ ለሀከይ ፡ እስመ ኢይፈቅድ እደ ፳፬

ሰው ሁሉ ራሱን ለመጥቀም ጻድቅ መስሎ ይታያል ፡ ነገር ግን የልቡናን ቅንነት የሚያውቅ እግዚአብሔር ነው ። ምሳ ፲፮ ፲፩ ። ሉቃ ፲፮ ፲፩ ።

በጎ ሥራን መሥራት ኗሪ ነው ፡ መሥዋዕትን ከመሠዋትም ይልቅ በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደደ ነው ።

ሰውን ለመሳደብ በልቡና አለመቸኮል በጎ ዕውቀት ነው ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችም ተድላ ደስታቸው ኃጢአት ነው ። ምሳ ፯ ፲፯ ።

ሐሰተኛ አንደበት ለተናገረው ገንዘብ የሚገዛ ሰው ከንቱ ነገርን ይከተላል ፡ ለሞት ወደሚያበቃ መከራም ያደርሰዋል ።

በጎ ሥራ መሥራትን አይወዱምና ፡ እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ከፉቅ ጥፋት ይመጣል ። ምሳ ፲ ፪ ።

የእግዚአብሔር ሥራው የቀና ንጹሕ ነውና ፡ እግዚአብሔር በጠማሞች ሰዎች ጠማማ ሥራን ያመጣባቸዋል ።

በተመረገ ቤት ከተነዛናዥ ሴት ጋር ከመኖር ፡ አንድ ወገኑ በፈረሰ ቤት መኖር ይሻላል ። ምሳ ፳፩ ፲፱ ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሰውነት በንጹ ሰው ዘንድ ስንኳ ይቅር አትባልም ። ኢዮ ፳፫ ፲፫ ።

ጠማማ ሰው ሲዋረድ አይቶ ያልተማረ ሰው ብልህ ይሆናል ፡ ጥበብን የሚረዳ ሰው ግን ዕውቀትን ይቀበላል ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ልቡና ጥበብን አይመ ድም ክፋት እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ያከፋቸዋል ።

ድኽችን እንዳይሰማ ጆሮውን የሚዘጋ ሰው እሱም ይለምናል ነገር ግን የሚሰማው የለም ።

ሠውሮ የሰጡት ገንዘብ ቍጣን ይመልሳል ፡ መስጠትን የሚሸልግ ሰው ግን የፀና መዓትን ያመጣል ።

የጻድቃን ደስታቸው እውነትን መፍረድ ነው ፡ ጻድቅ ሰው ግን ሥራቸው በከፋ ሰዎች ዘንድ የረከሰ ነው ።

ከእውነተኛ ሕግ ወጥቶ የሚበድል ሰው ፡ ሰብእ ትከት በጠፉበት መቅሠፍት ይጠፋል ።

በኃጢአት የፀና ሰው ተድላ ደስታን ይወዳል ፡ ቅቤና ወይን የሚወድ ሰው አይከብርም ።

ኃጢአተኛ ሰው በእውነተኛው ዘንድ የተናቀ ነው ፡ እግዚአብሔርንም የዘነጋ ሰው ለእውነተኛው ሰው ቤዛ ውና ይሰጣል ።

ከተከራካሪ ከተነዛናዥ ከቍጡ ሴት ጋራ ከመኖር ፡ በምድረ በዳ መኖር ይሻላል ። ምሳ ፳፩ ፱ ።

የተወደደ ሕግ በመምህራን አፍ ሲነገር ይኖራል ፡ ያልተማሩ ሰዎች ግን ያጡታል (አያስተምሩትም) ።

የሕይወትና የእውነትን ሥራ የሚከተል ሰው ፡ ሕይወትንና ክብርን ያገኛል ። ምሳ ፲፩ ፲፰ ፲፱ ፳፪ ።

የፀናች አገርን ብልህ ሰው ገበት ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች የሚመኩበት ዕናቷንም አፈረሰ ።

አፉን አንደበቱን ከመናገር የሚጠብቅ ሰው ፡ ሰውነቱን ከመከራ ይጠብቃታል ። ምሳ ፲፫ ፳፩ ፡ ፳፪ ፫ ።

ችሎል ፡ ተነዛናዥ ፡ ቀጣጣሪ ሰው ስሙ ቸነፈር ይባላል ፡ ክፉ ነገር የሚያስብ ሰው ግን ኃጢአተኛ ነው ።

ምንም እጆቹ መሥራት አይወዱምና ፡ ሰነፉን ሰው

ዊሁ ይግበራ ምንተኒ ።

ረሲዕ ይፈቅድ ወይፈቱ ኵላ ዕለተ ፍትወተ እኪተ፡ ጻድቅሰ ይምሕር ወይመጸውት ኵሎ አእሚሮ ።

መሥዋዕተ ረሲዓን ምኑን በኀበ እግዚአብሔር፡ እስመ በእከይ ያቀርብዎ ።

ሰማዕተ ሐሰት ይትኃጐል፡ ወብእሲሰ ሰማዒ ዕቁበ ይትናገር ።

ረሲዕ ብእሲ ዘእንበለ ኃፍረት ይትቃወም ለገጽ፡ ወራ ትዕሰ ይጤይቅ ፍኖቶ ።

አልቦ ጥበብ፡ ወአልቦ እዘዝ በኀበ ዐብድ፡ ወአልቦ ምክር በኀበ ረሲዕ ።

ፈረሰ ያስተዳልዉ ለዕለተ ጸብእ፡ ረድኤትሰ እምኀበ እግዚአብሔር ይከውን ።

ምዕራፍ ፳፪ ።

ይኄይስ ስም ሠናይ እምብዙኅ ብዕል፡ ወእምብሩር ወወርቅ ሞገስ አዳም ።

ባዕል ወነዳይ ይትራከቡ ኅቡረ፡ ወክልኤሆሙ እግ ዚአብሔር ገብረ ።

ማእምር ርእዮ እንዘ ይትኬነን እኩይ ኅዩል ይትጌ ሠፅ፡ ወዐብዳንሰ እንዘ የኅልፉ ኅሥሩ ።

ትወልዳ ለጥበብ ፈሪሀ እግዚአብሔር፡ ለክብር፡ ወለብ ዕል፡ ወለሕይወት ።

አሜከላ ወመሣግር ውስተ ፍናው ጠዋያት፡ ወዘየዐ ቅብሰ ነፍሶ ያድኅን፡ ወያመስጦን ።

አብዕልት ነዳያነ ይኬንኑ፡ ወአግብርት ለአጋእዝቲ ሆሙ ይሌቅሑ ።

ወዘይዘርእ ሕብለ የአርር እከየ፡ ወመቅሠፍተ ምግባ ሪሁ ይፈጽም ።

ብእሴ ፍሡሐ ወሀቤ ያፈቅር እግዚአብሔር፡ ወከንቶ ምግባሪሁ ይጸልእ ።

ዘይምሕርሰ ነዳየ ውእቱ በልዐ፡ እስመ ኅብስቶ ወሀበ ለምስኪናን፡ ወአኮ ለባዕል ዘይፈዲ ለዘወሀበ ።

መዊዐ ወክብረ ይረክብ ዘወሀበ ሕልያነ፡ ወባሕቱ ነፍ ሶ ያአትት ዘነሥአ ።

አውጽአ እምእንግልጋ ቀታሌ፡ ወይትልዎ ሞት እስመ ሶበ ይነብር ውስተ እንግልጋ ኵሎ ያኅሠርሥር ።

ያፈቅር እግዚአብሔር የዋሃተ ልብ፡ ወኅሩያን በኀ ቤሁ ኵሎሙ ንጹሐን ወበከናፍሪሁ ይሬኢ ንጉሥ ።

አዕይንተ እግዚአብሔር የዓቅባ አእምሮ፡ ወይሜንን ቃለ ጥበብ ኃጥእ ።

ምኞት ይገድለዋል ። ምሳ፡ ፲፫ ፬ ።

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ሁል ጊዜ ክፉ ፈቃድን ይወዳል፡ ደግ ሰው ግን ሞቱን አውቆ ሁለ ጊዜ ራርቶ ይመጸውታል ።

ሰርቀው ቀምተው ያቀርቡታልና፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕታቸው በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ ነው ።

ሐሰተኛ ምስክር ይጠፋል፡ የለማውን የሚመሰክር ሰው ግን ከሐሰት ነገር ተጠብቆ ይናገራል ።

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው የሰውን ፊት ሳያፍር ይቃ ወማል፡ ቀና ሰው ግን ሕጉን ይረዳል ።

ባልተማረ ሰው ዘንድ ጥበብ ጽናት የለም፡ እግዚአ ብሔርንም በዘነጋ ሰው ዘንድ በጎ ምክር የለም ።

ለሰልፍ ቀን ፈረስን ያዘጋጃሉ፡ ድል መንሣት ግን በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ። መዝ፡ ፫ ፫ ።

ምዕራፍ ፳፪ ።

ከብዙ ባለጠግነት በጎ ስም ይሻላል፡ ከወርቅና ከብ ርም የእግዚአብሔር ባለሟል መሆን ያማረ ነው ።

ድኻና ባለጸጋ በአንድነት ይገናኛሉ፡ (ድኻ በጸ ሎት፡ ባለጸጋ በምጽዋት) ሁለቱንም የፈጠረ እግዚአብ ሔር ነው ።

አዋቂ ሰው ክፉ ሰው ሲጠፋ አይቶ ደፋር ሰው ይገ ሠፃል፡ አላዋቂዎችም ሲሄዱ ጠፉ ።

እግዚአብሔርን መፍራት ጥበብን ታስገኛለች፡ ክብ ርንም ባለጠግነትም ደኅንነትንም ታስገኛለች ።

ወጥመዶችና አሜከላ በጠማማ ጐዳናዎች አሉ፡ አንደበቱን ከክፉ ነገር የሚጠብቅ ሰው ግን፡ ሰውነቱን ያድናል፡ ጠማማ ሥራዎችንም ያመልጣቸዋል ።

ባለጸጎች ድኾችን ይገዛሉ ባሮችም ለጌቶቻቸው ያበ ድራሉ ።

ሐሰትን የሚናገር ሰው ክፋት ፍሬውን ይለቅማል፡ (መቅሠፍት ይቀበላል) በሥራው የመጣበትን መቅሠፍት ፈጽሞ ይቀበላል ።

ደስ ብሎት የሚሰጠው ሰው እግዚአብሔር ይወደ ዋል፡ ከንቱ ሥራውን ንፍገቱን ግን ይጠላል ።

እንጀራውን ለጦም አዳሮች ሰጥቷልና ለድኻ የሚመ ጸውት ሰው ግን እሱ መብላቱ ነው፡ የሰጠውን ለሚሰጥ ባለጸጋ የሰጠው አይደለምና ።

መማለጃ የሰጠ ሰው ድል መንሣትን ክብርን ያገኛል ነገር ግን የተቀበለውን ሰውነት ያጠፋል ።

ነፍሰ ገዳይን ከሸንጎ አውጣ፡ ሞትም ይከተለው በሸ ንጎ በተቀመጠ ጊዜ ሁሉን ይቀባልና ።

እግዚአብሔር የልቡናን ቅንነት ይወዳል፡ ንጹሐን የሆኑ ሰዎች ሁሉ በሱ ዘንድ የተመረጡ ናቸው፡ ንጉ ሥም በከንፈሩ ያያል ። መዝ፡ ፻፩ ፮ ።

የእግዚአብሔር ዓይኖች (ካህናት) ዕውቀትን ይጠብ ቃሉ፡ ኃጢአተኛ ሰው ግን የጥበብን ነገር ይንቃል ።

ያመከኒ ሀካይ ሶበ ይልእከዎ ወይብል ፡ ሀሎ አንበሳ ውስተ ፍኖት ፡ ወውስተ መራኅብት ቀትል ።

ግብ ዕሙቅ አፈ ዐማዊ ፡ ወዘተጸልአ በኀበ እግዚአብሔር ይወድቅ ውስቴቱ ።

በፍናው እኩያት ቅድሜሁ ለብእሲ ፡ ወኢያፈቅር ይትገኀሥ እምኔሆን ፡ ወተግኀሦሰ መፍትው እምፍኖት ጸዋግ ወእኪት ።

ኢያእምሮ አልዓለቶ ለልበ ወሬዛ ፡ እስመ በትር ወመቅሠፍት ርኅቀ እምኔሁ ።

ዘይትዔገሎ ለነዳይ ብዙኀ ይሬሲ ጥሬቶ ፡ ወይሁብ ለባዕል በተጽናሱ ወአኮ ለነዳይ ።

ኀበ ቃለ ጠቢባን አቅርብ ዕዝነከ ለአፅምአ ፡ ወስማዕ ቃለ ዚአየ ፡ ወልበከ አቅርብ ከመ ሠናየ ታእምር ።

ወእመ ወደይከሙ ውስተ ልብከ ያስተፌሥሑከ ኅቡረ በከናፍሬከ ፡ ከመ ይኩን በኀበ እግዚአብሔር ተስፋከ ፈድፋደ ወያኤምረከ ፍኖቶ ።

ናሁ ጸሐፍኩ ለከ ትሥልስቲ ለምክር ፡ ወለአእምሮ ፡ ወአንተ ጸሐፎን ለርእስከ ውስተ ራኅበ ልብከ ።

እሜህረከ ሀልወ ቃለ አእምሮ ኄረ ፡ ከመ ትስማዕ ወ ከመ ታውሥእ ቃለ ጽድቅ ለአለ ይሴአሉከ ።

ኢትትዓገሎ ለነዳይ እስመ ምስኪን ውእቱ ፡ ወኢትመንን ድውየ በአናቅጽ ።

እስመ እግዚአብሔር ይፈትሕ ኵነኔሁ ወይባልሖ እምእንቲአከ ነፍስ እንተ ኢትሰረቅ ወይትቤቀል ሎቱ ።

ኢትኩን መጽመሮ ለብእሲ መዓትም ፡ ወምስለ ዐርክ መግዝእ ኢትኅድር ፡ ከመ ኢትትመሀር ፍኖቶ ።

ወትነሥአ መሥገርተ ለነፍስከ ፡ ወኢተሀብ እዴከ ለሀቢት በኀፈረ ገጽ እመ አልብከ ዘትፈዲ ፡ ወይነሥአከ ክዳነከ ዘታሕተ ገቦከ ።

ወኢትንሥት ሥርዐተ ዘለዓለም ዘአንበሩ አበዊከ ።

ጥዩቅ በእሲ ወበሊኅ በምግባሩ ለነገሥት ፡ ሀለዎ ይቅርብ ወኢይቀውም ለሰብእ ፅኑሳን ።

ምዕራፍ ፳፫ ።

ለእመ ነበርከ ትደረር ውስተ ማእደ መኳንንት አእምሮ አእምር ዘአቅረቡ ለከ ።

ወተመጠው በእዴከ ፡ ወአእምር ከመ ዘከማሁ ሀለወከ ታለተዳሉ ።

ወእመሰ ነዳይ አንተ ኢትፍቱ መባልዕቲሁ ወዝ ውእቱ ኅብስተ ሐሰት ።

ወኢትትአከል ምስለ ባዕል እንዘ ነዳይ አንተ ፡ ወበሕሊናከ ረኃቅ ።

፲፱ ሰነፍ ሰው በላኩት ጊዜ ያመካኛል ፡ በመንገድ አንበሳ በአደባባይም ጦር አለ ይላል ። ምሳ፡ ፳፮ ፲፫ ።

፲፭ የበደለኛ ሰው አፍ ጥልቅ ጕድጓድ ነው ፡ በእግዚአብሔርም ዘንድ የተጠላ ሰው በዚያ ይወድቃል ።

፲፮ በሰው ፊት ክፉዎች የሆኑ ሥራዎች አሉ (ዓለም ቤት) ከክፋትና ከጠማማ ሥራ መራቅ ይገባ ነበር ፡ ነገር ግን ሰው ከነዚያ ይርቅ ዘንድ አይወድም ።

፲፯ ብትር ግርፋት ከሱ ርቋልና የጕልማሳን ልቡና አለማወቅ ከፍ ከፍ አደረገችው ።

፲፰ ድኻውን የሚቀማ ሰው ገንዘቡን ብዙ ያደርጋል ፡ ለድኻ ያይደለ በችጋር ላለ ባለጸጋ ይሰጣል ።

፲፱ ከመምህራን ቃል ትምህርትን ለመስማት ጆሮህን አቅርብ ፡ የኔንም ነገር ስማ በጎ ፅውቀትን ታውቅ ዘንድ ልቡናህንም አቅርብ ። ምሳ፡ ፬ ፳፣ ፳፬ ፴፪ ።

፳ በእግዚአብሔር ዘንድ አለኝታህ ፈጽሞ ይደረግልህ ዘንድ በልቡናህ አንድነት ብታሳድራቸው በከንፈርህ ስታስተምራቸው ደስ ያሰኙኻል ሥራውንም ይገልጥልኻል ።

፳፩ ምክር ፅውቀትን ሊሆኑህ እነሆ ሦስት ነገሮችን ጻፍኩልህ ፡ አንተም በልቡናህ ሰሌዳነት ለራስህ ብለህ ጻፋቸው ። ምሳ፡ ፰ ፯ ። መክ፡ ፩ ፲፪ ።

፳፪ በጎ ነገርን ትሰማ ዘንድ ለሚጠይቁህም ሰዎች እውነት ነገርን ትመልስላቸው ዘንድ ነዋሪ የሚሆን የፅውቀት ነገርን አስተምርኻለሁ ።

፳፫ ጦም አዳሪ ነውና ድኻውን አትቀማው ፡ በሽተኛውንም በአደባባይ አትናቀው ። ዘፀ፡ ፳፫ ፮ ።

፳፬ እግዚአብሔር ፍርዱን ይፈርድለታልና ኃጢአት ሠርታ ከእግዚአብሔር ከማትሳሳት ካንተም ሰውነት ያድነዋልና ይበቀልለታልምና ድኻውን አትናቅ ።

፳፭ ከቍጡ ሰው ጋራ ተባባሪ አትሁን ፡ ሥራውንም እንዳትማር ከተነዛናዥ ባልንጀራ ጋራ አትኑር ።

፳፮ እምቢ ብትል ግን በሰውነትህ መከራ ትቀበላለህ ፡ የምትከፍለው ከሌለህ ፊት በማፈር ቃልህን ለውስና አትስጥ ብትዋስ ግን ከጐድንህ በታች ያለ ምንጣፍህን ይወስድ ብኻል ። ምሳ፡ ፯ ፩ ።

፳፯ አባቶችህ ያኖሩት የዘለዓለም ሥርዓትን አታፍርስ ።

፳፰ ነገር የሚረዳ በሥራው አዋቂ የሆነ ሰው ወደ ነገሥታት ይቀርብ ዘንድ አለው ፡ ለድኾች ዘመዶቹም አይጸናላቸውም ። ምሳ፡ ፳ ፭ - ፮ ። ፩ኛ ነገ፡ ፲ ፰ ።

ምዕራፍ ፳፫ ።

፩ በመኳንንቱ ማእድ ትመገብ ዘንድ ብትቀመጥ ያቀረቡልህን ፈጽመህ ዕወቅ ።

፪ አውቀህ በእጅህ ተቀበለው እንደዚህ ታዘጋጅ ዘንድ እንዳለህም ዕወቅ ።

፫ ድኻ ከሆንከ ግን የዚህን የባለጸጋን ምግብ አትውደድ የሕልም እንጀራ ይሉኻል ፡ ይህ ነው ።

፬ ድኻ ሳለህ ከባለጸጋው ጋራ አትተካከል በልቡናህም ፈጽመህ ራቅ ። ምሳ፡ ፲፭ ፳፯ ።

ለእመ አውተርከ ዓይነከ ኀቤሁ ኢትረክበ፡ ወእደ ያስ
ተርኢ አልቦ፡ እስመ ተደለወ ሎቱ ክንፈ ንስር ወያገብእ
ውስተ ቤት ዘይቀውም ።

ኢትደረር ምስለ ብእሲ መታሒ፡ ወኢትፍቱ መባልዕ
ቲሁ ከመ ዘይውኅጥ ሣዕረ ከማሁ ይበልዕ ወይሰቲ ።

ወኀቤከኒ ኢታብአ ወኢትብላዕ ኅብስተ ምስሌሁ፡ ብላዕ
ወስተይ ይብለከ ወልቡሰ ኢሀሎ ምስሌከ ።

ይቀይዕ ወያቅያዓይዕ ወያማስን ነገረከ ሠናየ ።

ውስተ ዕዝነ ዐብድ አልቦ ዘትነግር፡ ከመ ኢይመንን
ነገረከ ሠናየ ጠቢበ ።

ወኢታፍልስ ደወለ ገራህት ዘአንበሩ አበዊከ ።

ወውስተ ጥሪተ እጓለ ማውታ ኢትባእ እስመ ዘይባል
ሖሙ እግዚአብሔር አዚዝ ውእቱ ወይትኳነን ኵነኔሆሙ
ምስሌከ ።

ሀብ ለተግሣፅ ልበከ፡ ወዕዝነከ አስተዳሉ ለቃለ አእ
ምሮ ።

ኢትትኀየይ ገሥፆ ደቂቅከ፡ እስመ እመ ዘበጥኮሙ
በበትር ኢይመውቱ ።

አንተ ትዘብጦሙ በበትር፡ ወነፍሶሙ ትባልሕ እሞት ።

ወልድየ እመ ጠቢበ ኮነ ልብከ ያስተፌሥሕ እንቲ
አየ ልበ ።

ወእመ ነበረት ቃልየ በከናፍሪከ፡ ለከናፍረ ዚአየ ርቱ
ዓተ ይከውና ።

ኢትቅናእ ልብከ ላዕለ ኃጥአን፡ አላ በፍርሃተ እግዚአ
ብሔር ሀሉ በኵሉ ጊዜ ።

ወለእመ ዐቀብኮን ይከውናከ ትዝምደ ወተስፋከ ኢይ
ትአተት ።

ስማዕ ወልድየ ወጠቢበ ኩን ወአርትዕ ሕሊና ልብከ ።

ወኢትኩን ሰታዬ ወይን፡ ወኢትኩን ተሣያጤ ሥጋ
ሐኖት ።

ወኵሉ ሰታዬ ወዘማዊ ይነድድ ወይለብስ ስጡጠ አጽ
ርቅተ ወኵሉ ነዋሚ ።

ስማዕ ወልድየ ነገረ አቡከ ዘወለደከ፡ ወኢታስተአክያ
ለእምከ ለእመ ረስዓት ።

ሠናየ ያልህቅ አብ ጻድቅ፡ ወበወልድ ጠቢብ ትትፌ
ሣሕ ነፍሱ ።

ወይትፌሥሑ ብከ አቡከ ወእምከ ወትትኃሠይ እንተ
ወለደተከ ።

ሀበኒ ወልድየ ልበከ፡ ወአዕይንቲከኒ ፍናወ ዚአየ
ይዕቀባ ።

ፅዕድ ስቍርት ዘማዊት፡ ወኃዘቅት ፀባብ ነኪርት ።

ዘሖረ ኀቤሃ ፍጡነ ይትኃጐል፡ ወኵሉ ጸዋግ የኃልቅ ።

ወልድየ ለመኑ ወይሌ፡ ወለመኑ ሀከክ፡ ወለመኑ ባእ
ስ፡ ወለመኑ ጋእዝ፡ ወለመኑ ኵነኔ ወለመኑ ቅጥቃጤ

አጋፋሪ ቁሞበታልና ዓይንህን አራምደህ ብትመለከት
አታገኘውም፡ የቆመው አጋፋሪውም አንተን አዳፍቶ
ወደ ቤቱ ይመለሳል ።

ከስሱ ሰው ጋራ አትመገብ፡ ምግቡንም አትውደድ፡
በሬ ሣርን እየሳሳ እንዲበላ እየሳሳ ይበላል ይጠጣል ።

ወደ አንተም አታግባው ከሱም ጋራ እንጀራ አትብላ
ብላ ጠጣ ይልኻል ልቡናው ግን ካንተ ጋራ የለም ።

ይተፋል ይተፋፋል በጎ ነገርህንም ያበላሽብኻል ።

ብልህ መስሎ በጎ ነገርህን እንዳይንቅብህ ባላዋቂ ሰው
ዘንድ የምትናገረው ነገር አይኑርህ ።

አባቶችህ ያኖሩትን ድንበር አታፍርስ ።

የሚያድናቸው እግዚአብሔር ፅኑዕ ነውና ከአንዱም
ጋራ ፍርዳቸውን ይፋረድላቸዋልና፡ ወደ ድኻ አደጉ
ገንዘብ አትግባ ። ኢዮ፡ ፲፱ ፳፭ ። ምሳ፡ ፳፪ ፳፫ ።

ልቡናህን ለምክር ለእዝናት ስጥ፡ ጆሮህንም የዕው
ቀት ነገርን ለመስማት አዘጋጅ ። ምሳ፡ ፲፭ ፲ ።

በብትር ብትመታቸው አይሞቱምና ልጆችህን መሥ
ራት መቅጣት ቸል አትበል ።

አንተ በብትር ትመታቸዋለህ ሰውነታቸውን ከሞት
ታድናለህ ።

ልጄ! ልቡናህ አዋቂ ቢሆን የኔን ልቡና ደስ ያሰኛል ።

የነገርኩህ ነገር በከንፈርህ ብትኖር (ብትነገር) ለከን
ፈሮቼ የቀኑ ይሆናሉ ።

በየጊዜው እግዚአብሔርን በመፍራት ኑር እንጂ በኃ
ጢአተኞች ላይ ልቡናህ አትቅና ።

ሕግጋቱን ብትጠብቃቸው ከእግዚአብሔር ጋራ የሚ
ያዘምዱህ ይሆናሉ፡ አለኝታህም አይርቅም ።

ልጄ! የምነግርህን ስማ ብልህ አዋቂም ሁን፡ የልቡ
ናህንም አሳብ አቅና ።

መሸታ ጠጭ አትሁን፡ የበጋማች (የሉካንዳ) ሥጋንም
የምትገዛ አትሁን ። ምሳ፡ ፳፫ ፳፬ - ፴ ።

አመንዝራ መሸታ ጠጭ ሁሉ ይቸገራል፡ የተቀደደ
ጨርቅንም ይለብሳል፡ ሥራ ትቶ የሚተኛም ሰው ሁሉ
ይቸገራል ። ዘዳ፡ ፳፩ ፩ ። ምሳ፡ ፮ ፲፩ ።

ልጄ! የወለደህ የአባትህን ነገር ስማ፡ ብታረጅም
እናትህን አታክፋፋት ። ምሳ፡ ፴ ፲፯ ።

በጎ አባት ሠርቶ ቀጥቶ ያሳድጋል፡ በተማረ ልጅም
ልቡናውን ደስ ይላታል ። ምሳ፡ ፳፫ ፲፭ - ፳፭ ።

እናትና አባትህ በአንተ ደስ ይላቸዋል፡ ይልቁንም
የወለደችህ እናትህ ደስ ይላታል ።

ልጄ! ልብህን ስጠኝ፡ ዓይነ ልቡናዎችህም የኔን ሕግ
ይጠብቁ ።

አመንዝራ ሴት የተነደለች ማድጋ ናት፡ ልዩ የሆነች
ጸባብ ጕድጓድም ናት ።

ወደሷ የሄደ ሰው ፈጥኖ ይጠፋል፡ ጠማማ ሰውም
ሁሉ በሷ ይጐዳል ። ምሳ፡ ፯ ፲፪ ።

ልጄ! ልቅሶ ለማነው፤ ክርክርስ ለማነው፤ ጠብስ
ለማነው፤ ፍርድስ ለማነው፤ መቀራደድስ ለማነው፤ በከ

በከንቱ ፡ ወለመኑ ስጉዳት አዕይንቲሁ ።

አከኑ ለአለ ይጐነድዩ ውስተ ስታየ ወይን ፡ ወአከኑ ለ ፳፱
አለ ይተልዉ አሠረ ወይን ።
ወአደ ይከውን ሰንቢል ኢትስክሩ ወይን ፡ አላ ተናገሩ ፴
ምስለ ሰብአ ጻድቃን ፡ ወተናገሩ በነሰሳው ።

እመ ውስተ ፍያላት ወጽዋዓት ወሀብከ ዓይነከ ተሐ ፴፩
ውር ድኅረ ዕራቀከ ከመ ናሕስ ።
ወደኃሪተከ ከመ ንስከተ አርዌ ምድር ትሰፍሕ ፡ ወከ ፴፪
መ ዘአምቃግሥት ይስሕበ ጎምዙ ።

ወአዕይንቲከ ይኔጽራ ነኪራተ ፡ ወውእተ ጊዜ ይነብብ ፴፫
እፉከ ጠዋየ ።
ወትሰክብ ከመ ዘውስተ ልበ ባሕር ወከመ ዘየኃድፍ ፴፬
ውስተ ብዙኅ ሞገድ ።
ወትብል ዘበጡኒ ወኢሐመምኩ ፡ ወዓዲ ትብል ተሣ ፴፭
ለቁ ላዕሌየ ወአንሰ ኢያእመርኩ ማእዜ ነግሀ ይከውን
ከመ እምጻእ ወእኅሥሥ ምስለ አለ አሐውር ።

ምዕራፍ ፳፬ ።

ወልድየ ኢትትቀሐው ምስለ ሰብአ እኩያን ፡ ወኢት ፩
ፍቱ ሀልዎ ምስሌሆሙ ።
እስመ ሐሰተ ይትሜሀር ልቦሙ ፡ ወሕመሚ ይትናገር ፪
አፉሆሙ ።
ምስለ ጥበብ ይትሐነጽ ቤት ፡ ወምስለ አእምሮ ይት ፫
ነሣእ ።
ወምስለ ጠይቆ ይመልእ መዛግብተ ፡ ኵሉ ክብር ወብ ፬
ዕል ሠናይ ።
ይኔይስ ጠቢብ እምጽኑዕ ፡ ወብእሲ ዘበ አእምሮ እም ፭
ወፍር ኀቢይ ።
በሕዳፈ ይከውን ጸብአ ፡ ወረድኤትሰ ዘምስለ ልብ ፮
መካሬት ።
ጥበብ ወአእምሮ ሠናይ ውስተ አንቀጸ ጠበብት ይት ፯
ረከብ ፡ ወጠበብት ኢይትገኅሡ እምቃለ እግዚአብሔር
አላ ይሄልዉ በግኅበር ።
ለዐብዳን ይዳደቆሙ ሞት ። ፰
ይመውት ዐብድ በኃጣውእ ። ፱

ርኩሱ ለብእሲ ቀታሊ ያጠልቆ በዕለተ እኪት ። ፲

ወበዕለተ ምንዳቤ እስከ የኃልቅ አድኅን አለ ይሰሐቡ ፲፩
ውስተ ሞት ፡ ወተሣይጠ ዘይትቀተል ኢትምሃክ ።

ወአመሰ ትቤ ኢየአምሮ ለዝ ፡ አእምር ከመ አግዚአ ፲፪
ብሔር የአምር ልበ ኵሉ ፡ ወዘገብረ እስትንፋሰ ለኵሉ
ውእቱ የአምር ኵሉ ፡ ወይፈድዮ ለኵሉ በከመ ምግባሩ ።

ንቱ ጥፋትስ ለማነው ፡ ዓይኖችን ግልብጥብጥ አድርጎ ግየት ለማን ነው ፡ ዘፍ፡ ፵፱ ፲፪ ። ምሳ፡ ፳፫ ፳፩ - ፴፭ ።

ወይን ወደሚጠጣበት ገብተው ለሚቄዩ ሰዎች አይ ደለምን ፡ የወይንንስ ፍለጋ ለሚከተሉ አይደለምን ፡ ።

ከደጋጎች ሰዎች ጋራ በመደግመጥ በመስማማት ተነ ጋገሩ እንጂ ግኅበር (ጋሬዳ) ከተደረገ ዘንድ ወይን ጠጥ ታችሁ አትስከሩ ። መዝ፡ ፻፭፮ ፪ ።

ወደ ፍንጃሎች ወደ ጽዋዎች ብትመለከት ኋላ እንደ ግንብ ራቁትህን ትሄዳለህ ።

በፍጻሜህ የምድር አባብ እንደነከሰው ሰው ትዘረጋ ለህ ፡ ከፉኝት አባብ ወገንም መርዙ እንደተሠራጨበት ሰው ትዘረጋለህ ። ምሳ፡ ፳፫ ፲፰ ።

ዓይኖችህ ልዩ ልዩን ያያሉ ፡ ያን ጊዜ አፍህ ጠማማ ነገርን ይናገራል ።

በባሕር ውስጥ እንዳለ አዘ ትተኛለህ ፡ በብዙ ማዕበል መከከልም ሲቀዝፍ እንደዋለ ሰው ትተኛለህ ።

መቱኝ አላመመኝም ትላለህ ፡ ዳግመኛም ሳቁኝ (ዘበቱብኝ)፡ እኔ ግን አላወቅሁትም ትላለህ ፡ አብሪያቸው ከኔ ጋራ የሚሄዱትን ሰዎች እፈልግ ዘንድ መቼ ይነጋል ፡ ትላለህ ። ምሳ፡ ፳፯ ፳፪ ። ኤር፡ ፭ ፫ ።

ምዕራፍ ፳፬ ።

ልጄ ፡ ከክፉ ሰዎች ጋራ አትከራከር ፡ ከነሱ ጋራ መኖ ርንም አትውደድ ። መዝ፡ ፴፯ ፩ ።

ልቡናቸው ሐሰትን ይግራልና ፡ አፋቸውም ምቀኝነ ትን ይናገራልና ።

ቤት ከጥበብ ጋራ ይታነጻል ፡ ከዕውቀትም ጋራ ይነ ሣል ።

ሕገ እግዚአብሔርን ከመረዳት ጋራ ፊቁ ጐተራው ይመላል ፡ ክብርም ሰለጸግነትም ሁሉ በጎ ነው ።

(በኃጢአት) ከጸና ሰው ብልህ ሰው ይሻላል ፡ ብዙ ርስት ጉልት ካለው ሰውም ዕውቀት ያለው ይሻላል ።

በምክር ጦርነት ይደረጋል ፡ ድል መንሣት ግን ሕገ እግዚአብሔርን ለመጠበቅ ከምትመክር ልቡና ጋራ ነው ።

ጥበብ በጎ ዕውቀት በመምህራን አደባባይ (ጉባኤ) ይገኛል ፡ መምህራንም ዐመርቱ ቃላትን በማስተማር ይኖ ራሉ እንጂ ፡ ዐመርቱ ቃላትን ከማስተማር አይርቁም ።

አላዋቆች ሰዎችን ሞት ይገናኛቸዋል ።

አላዋቂ ሰው ንስሓ ሳይገባ በኃጢአቱ እንደተያዘ ይሞታል ።

ነፍሰ ገዳይ ሰው በተፈረደበት ቀን ኃጢአቱ ጥል ቅልቅ ያደርገዋል ።

ችግር በጸናበትም ቀን ገንዘብህ እስኪያልቅ ድረስ በቀጠና ተይዘው ወደ ሞት የሚሄዱትን አድን ፡ በቀጠና የሚሞትንም ሰው ማዳን አትሸልግ ። መዝ፡ ፹፪ ፬ ።

ይህን አላውቀውም ብትል ግን ፡ እግዚአብሔር የሰ ውን ሁሉ ልቡና እንዲያውቅ ዕወቅ ፡ ለሰውም ሁሉ ነፍ ስን የፈጠረ እሱ ሁሉን እንዲያውቅ አውቆም እንደ ሥራው ለሰው ሁሉ ይከፍለዋል ። ምሳ፡ ፳፬ ፭ ።

ብላዕ መዓረ ወልድየ እስመ ሠናይ ፀቃውዕ ፡ ከመ ያምዓርዕሮ ለጕርዔከ ።
ከማሁ ተመሀር ጥበበ ወአእምሮ ለእመ ረከብከ ወይነ ሠናየ ይከውን ሞትከ ወተስፋከ ኢየኀድገከ ።

ወኢታብእ ረሲዓነ ውስተ መካነ ጻድቃን ፡ ወኢትስሐት በጽጋበ ከርሥከ ።
ስብዐ ይወድቅ ጻድቅ ፡ ወስብዐ ይትነሣእ ፡ ወረሲዓንሰ ይደውዩ በእኩይ ።

ለእመ ወድቀ ጸላኢከ ኢትትፈሣሕ ቦቱ ፡ ወበተዓቅፎቱ ኢትትዓበይ ።
እስመ ይሬኢ እግዚአብሔር ወኢይኤድሞ ፡ ወይመይጥ መዓቶ እምኔሁ ።
ኢትትፈሣሕ በገበርተ እከይ ፡ ወኢትቅናእ ላዕለ እኩያን ።
እስመ ኢይከውን ዘመን ለእኩያን ፡ ወብርሃነ ረሲዓን ይጠፍእ ።
ወልድየ ፍርሆ ለእግዚአብሔር ፡ ወለንጉሥኒ ፡ ወኢበአሐዱ እምኔሆሙ ኢትትዓበይ ።
እስመ እሙንቱ ግብተ ይትቤቀልዎሙ ለረሲዓን ፡ ወኵነኔ ክልኤሆሙ መኑ የአምር ።
ቃለ ዘየዓቅብ ወልድ ርኁቅ ውእቱ እምተኀጕሎ ወዘሰ ይትዌከፎ ሎቱኒ ይትዌከፎ ።

ምንትኒ ሐሰት እምልሳን ንጉሥ ኢይትበሀል ፡ ወአልቦ ሐሰት እምልሳኑ ዘይወፅእ ።
መጥባሕት ቃለ ንጉሥ ወአኮ እንተ አባል ለዘተውህበት ትቀጥቅጦ ።

ወእመሰ ተስሕለት ሰይፈ መዓቱ ምስለ ሥረዊሁ ሰብአ ታኅልቅ ፡ ወአዕፅምተ ሰብእ ታኀቂ ፡ ወታውዒ ከመ ነበልባል እስከ አመ ኢይትበላዕ እምእጕለ አንስርት ።

ወልድየ ፡ ዘዚአየ ነገረ ፍራህ ወተወከፎ ወነስሕ ፡ ዘንተ እቤ ለእለ ፡ አምኑ በእግዚአብሔር ወፈጸምኩ ።
እስመ አነ ዐብድ እምኵሉ ፡ ወጥበበ ሰብእኒ ኢሀሎ ኀቤየ ።
ወእግዚአብሔር ወሀበኒ ጥበበ ወአእምሮ ቅዱሳን አአመርኩ ።

ምዕራፍ ፳፭ ።

መኑ ዘዐርገ ውስተ ሰማይ ወወረደ ፡ ወመኑ አስተጋብአ ነፋሳተ ውስተ ኀፅኑ ፡ ወመኑ ዓቈረ ማያተ በልብሱ ።

ወመኑ አኀዘ ኵሎ አጽናፈ ምድር ፡ መኑ ስሙ ፡ ወመኑ ስመ አቡሁ ፡ ከመ ታእምሩ ኵሎ ።
ነገረ እግዚአብሔር ርሱን ወይትቃወም ሎሙ ለእለ ይፈርሀዎ ።

፲፫ ጕሮሮሀን ያጣፍጠው ዘንድ ማር ወለላ መልካም ነውና ፡ ልጄ ! ማር ብላ ። መኃ ፡ ፬ ፲፩ ።
፲፬ እንደዚሁም ዕውቀትን ጥበብን ብታገኝ ተማር ፡ ወይንንም ብታገኝ ሞትህ ያማረ ይሆናል ፡ አለኝታህም አይለይህም ። መዝ ፡ ፲፱ ፲ ፡ ፻፲፱ ፪ - ፫ ።
፲፭ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን በደጋጎች ቦታ አታግባ ፡ ሰውነትህም በጽጋብ አትሳሳት ።
፲፮ ደግ ሰው ሰባት ጊዜ (በኃጢአት) ይሰነካከላል ፡ ሰባት ጊዜም (በንስሓ) ይነሣል ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን በክፉ ኃጢአት ይያዛሉ ። መዝ ፡ ፴፯ ፳፬ ።
፲፯ ጠላትህ በመከራ ቢሰነካከል ደስ አይበልህ ፡ በመሰነካከሉም አትታበይ ። ምሳ ፡ ፲፯ ፭ ።
፲፰ እግዚአብሔር ይህን አይቶ ደስ አይለውምና ፡ መዓቱንም ወደ አንተ ይመልሰዋልና ። ዘኍ ፡ ፲፩ ፲ ።
፲፱ ክፋትን በሚሠሩ ሰዎች ደስ አይበልህ ፡ በክፉ ሰዎችም አትቅና ።
፳ ለክፉ ሰዎች ዘመን አይሰጥምና ፡ እግዚአብሔርን የዘነጉም ሰዎች ተድላ ደስታቸው ይጠፋል ።
፳፩ ልጄ ! እግዚአብሔርን ፍራው ንጉሥንም አክብረው ከነዚሁም በአንዱ አትታበይ ። ምሳ ፡ ፴፩ ፭ ።
፳፪ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን እነዚህ ድንገት ይበቀላቸዋልና ፡ የሁለቱንም ፍርድ ማን ያውቃል ፤ ።
፳፫ የነገሩትን ቃል የሚጠብቅ ልጅ ከጥፋት የራቀ ነው ፡ የነገሩትንም የሚቀበል ሰው እሱንም እግዚአብሔር ይቀበለዋል ።
፳፬ ከንጉሥ አንደበት ምንም ሐሰት ይነገራል አይባልም ከአንደበቱም የሚወጣ ሐሰት የለም ።
፳፭ የንጉሥ ቃል ሾተል ናት ለጥፋት የተሰጠችውን ሰው ሰውነት ታጠፋዋለች እንጂ አንድ አካል ብቻ የምታጠፋ አይደለም ።
፳፮ ሰይፈ መዓቱ ብትሳል ግን ከወገኑ ጋራ ሰውን ታጠፋለች ፡ የሰውንም ወገኖች ታጠፋለች ፡ ከአሞሮች ግልገል ወገን የማይበላ እስኪሆን ድረስ እንደ እሳት ነበልባል ታቃጥላለች ።
፳፯ ልጄ ! የኔን ነገር ፈርተህ ተቀበለው ንስሓም ግባ ፡ በእግዚአብሔር ለሚያምኑ ሰዎች ይህን ተናግሬ ጨረስኩ ።
፳፰ እኔ ከሰው ሁሉ ተለይቼ ሰነፍ ነበርኩ ፡ የሰውም ጥበብ በኔ ላይ አልነበረምና ።
፳፱ እግዚአብሔር ጥበብን አስተማረኝ ደጋግ ሰዎች የሚያውቁትንም ዕውቀት አወቅሁ ።

ምዕራፍ ፳፭ ።

፩ ወደ ሰማይ የወጣ ከሰማይ የወረደ ማን ነው ፤ ነፋሳትን በክንዱ የሰበሰበ (በሥልጣኑ የፈጠረ) ማን ነው ፤ ውኃዎችንስ በልብሱ የቋጠረ ማን ነው ፤
፪ የምድርን ዳርቻ ሁሉ የያዘ ማን ነው ፤ ይህን ሁሉ ታውቁ ዘንድ ስሙ ማን ነው ፤ የአባቱስ ስም ማን ነው ፤
፫ የእግዚአብሔር ነገሩ የጋለ ነው ፡ ለሚፈሩትም ሰዎች ዋስ ጠበቃ ሁኖ ይቆምላቸዋል ።

ወኢትወስክ ውስተ ነገሩ ከመ ኢይዝልፍከ ፡ ወሐሳዌ ኢትኩን ።
ክልኤተ ነገረ እስእል እምኀቤከ እግዚእየ ፡ ወኢትክ ልአኒ ጸጋከ ዘእንበለ እሙት ።
ከንቶ ነገረ ወሐሰተ አርኅቅ እምኔየ ፡ ብዕለ ወንዴተ ኢተሀበኒ ፡ አላ ሥራዕ ሊተ ዘይትፈቀድ ወዘየአክለኒ ።

ከመ አእኪልየ ሐሳዌ ኢይኩን ወኢይበል መኑ እግዚአብሔር ፡ ወእመ አኮ ነዲይየ ኢይስርቅ ፡ ወኢይምሐል በስመ እግዚአብሔር በሐሰት ።

ወኢታግብእ ገብረ ውስተ እደ እግዚኡ ፡ ከመ እመቦ ዘረገመከ ኢትማስን ።
ወልድ እኩይ ይረግም አባሁ ፡ ወእሞሂ ይባርክ ።
ወልድ እኩይ ጽድቀ ርእሱ ይፈትሕ ፡ ወፀአቶሂ ኢይጤይቅ ።
ለወልድ እኩይ አዕይንተ ዕበይ ቦቱ ፡ ወቀራንብቲሁኒ ያሌዕል ።
ወልድ እኩይ ስነነ መጥባሕት ቦቱ ፡ ወጥረሲሁ መከርክር ከመ ያኅልቅ ነዳያነ አምድር ፡ ወምሰኪናኒሆሙ እምሰብእ ።
ዘንተ አየድዓክሙ ለጠቢባን ከመ ታእምሩ ኀፈረገጽ ፡ ለፍትሕ አኮ ሠናይ ።
ዘይብሎ ለረሲዕ ጻድቅ ውእቱ ፡ ርጉመ ይከውን በሕዝብ ፡ ወጽሉአ በአሕዛብ ።
ወእለሰ ይዘልፉ በጽድቅ ያሤንዩ አስተርእዮ ፡ ወላዕሌሆሙ ትመጽእ በረከት ሠናይት ።
ከናፍር ያወሥአ እለ ያፈቅራ ነገረ ጥበብ ።

አስተዳሉ ለመንገድከ ምግባሪከ ፡ ወተደለው ውስተ ወፍር ወትሉ ድኅሬየ ወታነሥእ ቤተከ ።
ወኢትኩን ስምዐ በሐሰት ላዕለ ሰብአ ብሔርከ ፡ ወኢትጌጊ በከናፍሪከ ።
ወኢትበል በከመ ረሰየኒ እሬስዮ ፡ ወእፈድዮ በከመ ገፍዐኒ ።
ውስተ ገራህተ ብእሲ ዐብድ ኀለፍኩ ፡ ወውስተ ዐፀደ ወይነ ብእሲ ነዳየ አእምሮ ሖርኩ ።
ናሁ በቈለ ላዕሌሁ ሦክ ወየዐብር ሣዕሩ ፍጹመ ወይከውን በድወ ወፀቈነ እበኒሁ ይንኅል ።

ድኅረ አነ ነሳሕኩ ፡ ወነጸርኩ እኅረይ ተግሣፀ ።

ሕቀ ድቃስ ፡ ወሕቀ ንዋም ፡ ወሕቀ አስተጋብኦ እድዲበ እንግድዓ ።

ወእመ ዘንተ ትገብር ትመጽእ እንዘ ትትቄደም ከመ እኩይ ሐዋርያ ንዴት ፡ ወተጽናስ ከመ ኄር ረዋጺ ።

፬ እንዳይዘልፍህ ሐሰተኛም እንዳትሆን በነገሩ ላይ አትጨምር ።
፭ ጌታየ ! ከንተ ዘንድ ሁለት ነገርን እለምናለሁ ፡ ሳልሞት የሰጠኸኝንም አትንሣኝ ።
፮ ሐሰትንና ከንቱ ነገርን ከኔ አርቅ የሚወደደውን የሚበቃኝን ስጠኝ እንጂ ፍጹም ባለጸግነትን ፍጹም ድኽነትን አትስጠኝ ።
፯ ብዕልን አብቅቼ ሐሰተኛ እንዳልሆን ፡ እግዚአብሔርም ማን ነው ! እንዳልል ፡ ይህም ባይሆን ተቸግሬ እንዳልሰርቅ ! በሐሰትም በእግዚአብሔር ስም እንዳልምል የሚበቃኝን ስጠኝ እንጂ ።
፰ የረገመህ መርገም ቢኖር ራስህን እንዳታጠፋ ስታስታርቅ ባርያን በጌታው እጅ አሳልፈህ አትስጥ ።
፱ ክፉ ልጅ አባቱን ይረግማል ፡ እናቱንም ይረግማል ።
፲ ክፉ ልጅ የራሱን በጎነት ይናገራል ፡ ከዚህ ዓለም በሞት መውጣቱን (መለየቱን) አያውቅም ።
፲፩ ለክፉ ልጅ ከፍና ዝቅ አድርጎ የሚያይባቸው የትዕቢት ዓይኖች አሉት ፡ ቅንድቦቹንም ስቅል ስቅል ያደርጋል ።
፲፪ ለክፉ ልጅ የሾተል ጥርስ አለው ፡ ድኾችን ከዚህ ዓለም ጦም አዳሪዎችንም ከሰው ለይቶ ያጠፋ ዘንድ መንጋጋው መጋዝ ነው ።
፲፫ ታውቁ ዘንድ አዋቆች ለምትሆኑ ለናንተ ይህን እነግራችኋለሁ ፡ በፍርድ ጊዜ የሰው ፊት ማፈር ደግ አይደለም ።
፲፬ ይሙት በቃውን ይድን በቃ ብሎ የሚፈርድ ሰው በሕዝቡ ዘንድ የተረገመ በአሕዛብም ዘንድ የተጠላ ይሆናል ።
፲፭ በእውነት የሚቈጡ ሰዎች ግን በባለሟልነት ይገለጻሉ ፡ በጎ በረከትም ለነሱ ትመጣላቸዋለች ።
፲፮ የጥበብ ነገር የሚወዱ ከንፈሮች የጥበብን ነገር ያስተምራሉ ።
፲፯ ለመንገድህ ሥራህን አዘጋጅ ፡ ወደምትሠማራበትም ተዘጋጅ እኔንም ተከተለኝ ቤትህን ታነሣለህ ።
፲፰ በአገርህ ሰዎች ላይ በሐሰት አትመስክር ፡ በከንፈሮችህም አትሳት ። ምሳ፡ ፳፭ ፲፰ ።
፲፱ እንዳደረገኝ አደርጋዋለሁ እንደ በደለኝም እበድለዋለሁ አትበል ። ምሳ፡ ፩ ፳፪ ።
፳ ወደ ሰነፍ ሰው እርሻ ሄድኩ ፡ ከዕውቀት ወደ ተቸገረ ሰው ወይን በታም ሄድኩ ። ኢዮ፡ ፭ ፫ ።
፳፩ እነሆ እሾኽ በላዩ በቅሎበታል ፡ ሣሩም ፈጽሞ ደርቆበታል ፡ ምድረ በዳም ሆኖአል የደንጊያውም ቅጥር ፈርሷል ።
፳፪ ከዚህ በኋላ እኔ አዘንኩ ፡ ምክር እዝናትን እመርጥ ዘንድ ወደድኩ ።
፳፫ አንድ ጊዜ ምኝታ ፡ አንድ ጊዜ እንጕልችት ፡ አንድ ጊዜ እጅን ከብብት አግብቶ እንደ መቀመጥ ነው ብየ አዘንኩ ።
፳፬ ይህን ብታደርግ እንደ ክፉ ቀላጤ ችጋር አስቀድማ ትመጣብኻለች ፡ ጦም አደርም እንደ በጎ ቀላጤ ትመጣብኻለች ። ምሳ፡ ፮ ፲፩ ።

ምዕራፍ ፳፯ ።

ለዓለቅት ሠላስ አዋልድ ላቲ፡ ተፋቅሮ እለ ይትፋቀራ፡ ወሠለስቲሆን እለ ኢይጸግባ፡ መራብዕቶንሰ ስእነት ብሂለ ኮንየ ።

ሲኦል፡ ወፍቅረ ብእሲት፡ ወገሃነም፡ ምድር እንተ ኢተመልአ ማየ፡ ወግይ፡ ወእሳት ኢይብል ኮንየ ።

ዓይን ዘይስሕቅ አበሁ ወዘያስተአኪ ርስዓ እሙ ይመ ልሕዎ ቋዓት እምግቡ፡ ወይበልዕዎን አጕለ አንስርት ለአ ዕይንቲሁ ።

ሠለስቱ እሙንቱ ዘኢይክል አእምሮሙ ፡ መራብያ ሙሰ ኢይጠየቅ ።

አሠረ ንስር ዘይሠርር፡ ወፍናተ አርዌ ምድር ዲበ ኰኵሕ ወአሠረ ሐመር ዲበ ሞገድ እንዘ ተሐውር ወፍ ናወ ብእሲ በውርዙቱ ።

ወከመዝ ውእቱ ፍኖታ ለብእሲት እንተ መሐዝ እንተ ገቢራ ትትሐጸብ፡ ወአልቦ እንከሰ፡ዘገብረት እኩየ ።

በእንተ ሠለስቱ ነገር ታድለቀልቅ ምድር፡ መራብያ ሙሰ ኢትክል ፀዊረ ።

ገብር እመ ነግሠ፡ ወዐብድ ለእመ ጸግበ እክለ ።

ወአመት እመ አውዕለት እግዝእታ፡ ወጽእልት ብእ እሲት እመ አድምዐት ብእሲ ጌረ ።

ወአርባዕቱ ሕውያን ውስተ ምድር፡ ወእሉ እሙንቱ ጠቢባነ ጠበብት ።

ሰኳዕት አለ አልቦሙ ኃይል ወያስተዳልዉ በግእረር ሲሳዮሙ ።

ወግሔያት ሕዝብ ዘኢኮኑ ፅኑዓን፡ እለ ረሰዩ ውስተ ግበበ ኰኵሕ አብያቲሆሙ ።

ወዘእንበለ መንግሥት ውእቱ አንበጣ፡ ዘየሐውር በአሐዱ ትእዛዝ ኀቡረ ።

ወላጽቂት ዘበእደዊሁ የሐውር እንዘ ጽቡስ ውእቱ የጎድር ውስተ አብያተ ነገሥት ።

ሠለስቱ እሙንቱ ዘአዳመ የሐውሩ፡ ወራቢዕሰ ዘሠ ናይ ፍናዊሁ ።

እግለ አንበሳ ዘይፀንዕ እምእንስሳ ኢይትመየጥ ወኢ ደነግፅ እምእንስሳ ።

ዶርሆ ተባዕት ዘየሐውር ኀበ አንስት እንዘ ያስተናፍስ ከነፊሁ፡ ወበሐኑ እንዘ ይሚብል ላዕለ መርዔት፡ ወንጉሥ እንዘ ይጌሥፅ ሕዝቦ ።

ለእመ መጠውከ ርእሰከ ለተፈርንሶ፡ ወሰፋሕከ እዴ

ምዕራፍ ፳፯ ።

ለዓለቅት (ዓለም) ሦስት ልጆች አሏት፡ እነዚሁም የሚ ዋደዱ ናቸው፡ ሦስቱ ሁሉ ቢወዱ ቢወዱ የማይጠግቡ ናቸው፡ አራተኛቸው ግን በቃኝ ፡ግለትን ተሰናት ።

መቃብር፡ ብትቀበል ብትቀበል ሴትም ብትወድ ብት ወድ በቃኝ፡አትልም፡ ገሃነም የምትሆን፡ውቅያኖስም ው ኃን ብትቀበል ብትቀበል በቃኝ አትልም፡ ውኃም ቢወ ስድ ቢወስድ፡ እሳትም ቢያቃጥል ቢያቃጥል በቃን አይ ሉም ።

በአባቱ የሚስቅ የናቱን አርጅና የሚያከፋፋውን ዓይን ቊራዎች ከጕድጓዳቸው ወጥተው ያወልቁታል፡ የአ ንስርትም ልጆች ዓይኖቹን ከመቃዳቸው ያወልቁዋቸዋል ።

ፍለጋቸውን ማወቅ የማይቻለኝ ሦስት ናቸው፡ አራ ተኛቸው ግን አይመረመርም (አይታወቅም) ።

በአየር የሚበር፡የንስር ፍለጋ፡ በአለት ላይ የሚሄድ የምድር እባብ መንገድ፡ በባሕር ሞገድ ላይ ስትሄድ የመ ርከብ ፍለጋ አይታይም አይታወቅም፡ ሰውም በሕፃንነቱ የሚሠራው ሥራ አይታወቅም ።

ሥራዋን ሠርታ የምትታጠብ፡ ከሠራችም በኋላ ክፉ ሥራን የሠራች የማትመስል የአመንዝራ ሴትም ሥራ አይታወቅም ።

ስለ ሦስት ነገር ምድር ትነዋወጣለች፡ አራተኛውን ግን መታገሥ አትችልም ።

ባርያ ቢነግሥ፡ አላዋቂ ሰው እኽል ቢጠግብ ።

ሴት ባርያ እመቤቷን ብታስወጣ፡ ተጠቅታ ተንቃ ትኖር የነበረች ሴትም ደግ ሰውን ብታገኝ ምድር ትነዋ ወጣለች ።

በምድር ጥቃቅን የሚሆኑ አራት ፍጥረታት አሉ፡ እነዚሁም የጠለፀ ብልሆች ናቸው ።

እነዚሁም ኃይል የሌላቸው በመከር ጊዜ ምግባቸውን የሚሰበስቡ ግብረ ጕንዳኖች ናቸው ።

(ሁለተኛዎችም) ሕዝቡ አይተው የሚያደንቁዋቸው የፀኑ ያይደሉ ቤቶቻቸውን በደንጊያ ዋሻ ያደረጉ አሽክ ከሞች ናቸው ። መዝ፡ ፺፩ ፲፰ ።

(ሦስተኛው) ንጉሥ የሌለው በአንድ ትእዛዝ (እንዱ በአፏጨበት) የሚሄድ አንበጣ ነው ።

(አራተኛው) በደረቱ የሚሄድ ደካማ ሲሆን፡ በነገሥ ታቱ ቤት የሚኖር እንሽላሊት ነው ።

አካሄዳቸው ያማሩ ሦስት ናቸው፡ አራተኛው ግን አካሄዱ ያማረ ነው ።

(አንደኛ) ከእንስሳት የሚበረታ ከእንስሳ የተነሣ ደን ገጦ የማይመለስ የአንበሳ ግልገል ነው ።

(ሁለተኛው) ከንፉን ስብርብር እያደረገ ወደ ሴት ዶሮ ዎች የሚሄድ አውራ ዶሮ ነው፡ (ሦስተኛው) በመንጋዎች ላይ ሲያገር የሚታይ የበግ አውራ ነው፡ (አራተኛውም) ንጉሥ ሠራዊቱን ሲመራ ሲቀጣ ያማረ ነው ።

ራስህን ለመፈርዘዝ (ለቦዘን) ብትሰጥ፡ እጅህን ወደ

ከ ለጋእዝ ተጎሥር ።

ሕልብ ሐሊበ ወይከውነከ ለስደ፡ ወለእመ አጸርከ አን ፈከ ይወፅአ ደም፡ ወለእመ ሰሐብከ ነገረ ይመጽእ ጋእዝ ወሙነኔ ።

ቃለ ዚአየ ተየድአ በጎበ እግዚአብሔር ንጉሥ ፈማ ውእቱ ዘመሀረቶ እሙ ።

አ ወልድየ ተዐቀብ ምንት ቃለ እግዚአብሔር ።

በሙርየ ለከ እብለከ ወልድየ ሚ ወልደ ከርሥየ፡ ወሚ ወልደ ጸሎተ ዚአየ ።

ኢተሃብ ለብእሲት ብዕለ ዚአከ፡ ወልበከ ከመ ኢትነ ስሕ ድኅረ፡ ወኢትግበር ዘኢይደሉ ለንጉሥ ወለእግዚአ ብሔር ።

ወኩንን ሙሎ ሰብአ በጽድቅ፡ ወምስለ ምክር ሙሎ ግበር፡ ወምስለ ምክር ወይነ ስቶይ ።

ወበሕቱ መኳንንት መዓትማን ወይነ ኢይስተዩ ከመ በስታይ ኢይርስዕዋ ለጥበብ፡ ወኢይክሉ አርትዖ ፍትሕ ለድኩማን ።

ሀብሙ ወይነ ለኀዙናን፡ ወይስተዩ ወይነ ትኩዛን፡ ከመ ይርስዕዎ ለኀዘን፡ ወሕማመኒ ኢይዝክሩ እንከ ።

ክሥት አፉከ በቃለ እግዚአብሔር፡ ወኩንን ሙሎ ሕያዋን ።

ክሥት አፉከ ወኩንን በጽድቅ፡ ፍታሕ ለነዳይ ወለ ሕሙም ።

፲፱

፳

፳፩

፳፪

፳፫

፳፬

፳፭

፳፮

ፀብ ወደ ከርከር ቀትዘረጋ ትዋረዳለህ ።

ወተቱን እለብ ለስታ ቅቤ ይሆንልኻል፡ አፍንጫህን ብትጠምቀው ደም ይወጣዋል፡ ነገርንም ብተፈልግ ፀብ ከርከር ቅጣት ይመጣብኻል ።

እናቱ ያስተግረችው ብልህ የምሆን የኔ ነገር በእግዚ አብሔር ዘንድ ተወደደ ። ምሳ፡ ፲፩ ፳፱ ።

ልጄ፡ የእግዚአብሔር ቃል ምን እንደሆነ አውቀህ ተጠበቅ ።

የበኽር ልጄ አለኻለሁ፡ ከበሕርዬ የተከፈልክ ልጄ በብዕንት የወለድኩህ ልጄ፡ ቃለ እግዚአብሔር ምን እን ደሆነ አውቀህ ተጠበቅ ።

ኃላ እንዳታዝን ለሴት ገንዘብህን ልብህን አትስጣት፡ በእግዚአብሔርም በንጉሥም የማይገባ ሥራ አትሥራ ።

ለሰዎች በእውነት ፍረድላቸው፡ ከምክር ጋር ሁሉን አድርግ፡ ከምክር ጋራ ወይንን ጠጣ ። ምሳ፡ ፳ ፱ ።

ነገር ግን ጠጥተው ፍርድን እንዳይዘነጉዋት ቀጭ የሆኑ መኳንንት ወይንን አይጠጡ፡ ለድኾች ፍርድን ማቅናት አይችሉምና ።

ላዘኑ ሰዎች ወይንን ስጡዋቸው፡ ኃዘንን ይረሱዋት ዘንድ፡ መከራንም ከእንግዲህ ወዲህ እንዳያስቡ ያዘኑ ሰዎች ወይንን ይጠጡ ።

በነፍስ ሕያዋን የሆኑትን ሰዎች ሁሉ አስተምራቸው ።

አፍህን ገልጠህ እውነት ፍርድን ፍረድ፡ ለድኻውም ላዘነውም ፍረድለት ።

ተፈጸመ ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት፡
ወለእግዚአብሔር ስብሐት ወአኰቴት
አሜን ።

አንሣሥቶ ላስጀመረን አስጀምሮ ላስፈጸመን ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና
የዳዊት ልጅ ሰሎሞን የተናገረው ነገር ደረሰ፡
ተፈጸመ ።

መኃልየ ሰሎሞን

መኃልየ መኃልይ ዝ ውእቱ ዘሰሎሞን ።

ምዕራፍ ፩ ።

፩ ይስዕመኒ በስዕመተ አፉሁ ፡ አዳም አጥበትኪ እምወ
ይን ወመዓዛ ዕፍረትኪ እምሁሉ አፈው ።

፪ ዕፍረት ዘተሠሙጠ ስምከ ፡ ወበእንተዝ ደናግል አፍ
ቀሩከ ፡. ወሰሐባከ ድኅሬከ ።

፫ በመዓዛ ዕፍረትከ ንረውፅ ፡ አብአኒ ንጉሥ ውስተ ጽ
ርሑ ፡ ንትፌሣሕ ወንትኃሠይ ብኪ ፡ ናፍቅር አጥበተኪ
እምወይን ፡ ወርቱዕ አፍቅሮትኪ ።

፬ ጸላም አነ ወሠናይት እምአዋልደ ኢየሩሳሌም ፡ ከመ
ምጽላላተ ቄዳር ወሐይመታተ ሰሎሞን ።

፭ ኢትርስያኒ እስመ አነ ጸላም ፡ እስመ ኢርእየኒ ፀሐይ ።

፮ ደቂቀ እምየ ተባእሱ በእንቲአየ ፡ አንበሩኒ ዓቃቢተ
ዓፀደ ወይን ፡ ዓፀደ ወይን ዘዚአየ ኢዓቀብኩ ።

፯ ንግረኒ ዘአፍቀረት ነፍስየ ፡ አይቴ ትሬኢ ወአይቴ
ትሰክብ ጊዜ ቀትር ፡ ከመ ኢይኩን እንዘ አንጌጊ ውስተ
መራዕየ ካልአኒከ ።

፰ እመ ኢያአ ርኪ ርእሰኪ ሠናይት እምአንስት ፡ ፃኢ
አንቲ ውስተ ሰኰናሆሙ ለመርዔት ፡ ወረዐዩ መሐስአ
አጣሊኪ ውስተ አዕፃዳቲሆሙ ለኖሎት ።

፱ ለፈረስየ ወለሠረገላተ ፈርዖን ፡ አስተማሰልኩኪ እንተ
ኀቤየ ።

፲ ጥቀ አዳም መላትሕኪ ከመ ማዕነቅ ፡ ወክሳድኪ ከመ
አርማስቆስ ።

፲፩ አምሳለ ጠርቅ ይግበሩ ለኪ ኰሰኰሰ ዘብሩር ፡ እስከ
ሶበ ንጉሥ ያሰምክ ቦቱ ።

፲፪ ናርዶስ ወሀበ መዓዛሁ ።

፲፫ ዕቀረ ማየ ልብን ዘወልድ እጉየ ሊተ ማእከለ አጥባ
ትየ የኀርፍ ።

ሰሎሞን የተናገረው የምስጋና ምስጋና ይህ ነው ።

ምዕራፍ ፩ ።

፩ በአፉ አሳሳም ይስመኝል ከወይን ይልቅ ጡትሽ ያማ
ረ ነው ፡ (ሁለቱ ጽላቶችሽ) የሽቱሽም መዓዛ ከሽቱ ሁሉ
መዓዛ ይልቅ ያማረ ነው ። ምሳ፡ ሽኂ ፮ ።

፪ ስምህ ከስሜ ጋራ የተቀላቀለው ነው ፡ ስለዚህም
ነገር ቆነጃጅቶች ወደዱህ ፡ እንተንም ከወደ ኋላህ (በሃ
ይማኖት) ሳቡሕ ።

፫ በሕግህ ጸንተን እንኖራለን ፡ ንጉሡም ወደ አዳራሹ
(ቤተ መቅደስ) አገባኝም በእንቺ ፈጽሞ ደስ ይለናል ፡
ከወይን ይልቅ ጡትሽን እንወዳለን ፡ አንቺንም መው
ደድ የተገባ ነው ። ዮሐ፡ ፫ ፳፱ ። መዝ፡ ፻፲፬ ፴፪ ።

፬ ከኢየሩሳሌም ልጆች ይልቅ እንደ ሰሎሞን ድንኳን
እንደ ዘላን ጉጀ አምሬ የነበረ እኔ በመከራ ጠቁሬ አለሁ ።

፭ ፀሐይ (ረድኤቱ) ስላላየኝ በመከራ ጠቁሬ አለሁና
አትዩኝ ።

፮ የናቴ ልጆች ስለኔ ተጣሉ ፡ የወይን ቦታ ጠብቂ ብለው
አኖሩኝ ፡ እኔ ግን የወይኔን ቦታ አልጠበቅሁም ።

፯ ሰውነቴ የወደደችውን ንገረኝ በባልንጀሮችህ መንጋ
ዎች መካከል ስቅበዘበዝ እንዳልገኝ ወዴት ትሠማራለህ ፡
በቀትር ጊዜስ ቢየት ትተኛለህ ፡ አለች ።

፰ ከሴቶች ይልቅ አምረሽ ተወደሽ ትናሬ የነበረ (ቤተ
እስራኤል) ራስሽ እግዚአብሔርን ካላወቅሽ የአሕዛብን
(የናቡከደነፆር) ፍለጋ ተከትለሽ ውጪ በሞግዚቶች ቦታ
ተተክተሽ ልጆቻቸውን አሳድጊ ። ሉቃ፡ ፩ ፸፪ ።

፱ የግብጽ ፈረስ ፈረሴን የግብፅ ሠረገላ ሠረገላዬን ልታ
ጠፊ የኔ ሆይ (ቤተ እስራኤል) በኔ መሰልኩሽ ።

፲ ፊትሽ እንደ ዋኖስ ፊት እጅግ ያማረ ነው ፡ አንገት
ሽም እንደ ብር ዘንግ ነው ። ሕዝ፡ ፲፮ ፲፩ - ፲፫ ።

፲፩ ንጉሥ እስኪጠጋበት ድረስ በወርቅ አምሳል የብር
ዝንጕርጕር ይሥሩልሽ ።

፲፪ ናርዶስ የሚበል ሽቱ መዓዛውን ሰጠ ።

፲፫ የተቋጠረ የልጅ ወንድሜ ልባንጃ ሽቱ የኔ ገንዘብ
ነው ፡ በጡቶቼ (በሁለት ጽላቶቼ) መካከል ያርፋል ።

አስካል ዘጸገየ ዘወልድ እኁየ ሊተ ውስተ ዐፀደ ወይ ን ዘበጋዲ ።	፲፬	ጋዲ በሚባል በወይን ቦታ ያበበ የልጅ ወንድሜ የሆነ የወይን ዘለላ ለኔ ነው ። ፩ ሳሙ፡ ፳፫ ፳፱ ።
ነያ ሠናይት እንተ ኀቤየ ነያ ሠናይት ፡ አፅይንትኪ ዘርግብ ።	፲፭	እነሆ በኔ ዘንድ ያማርሽ ነሽ ያማርሽ ነሽ ፡ ዓይኖችሽ የርግብ ዓይኖች ይመስላሉ ።
ናሁ ሠናይ አንተ ወልድ እኁየ አዳም በውስተ ምስ ካቢነ ዘበሕቍ ።	፲፮	እነሆ አንተ ልጅ ወንድሜ ያማርህ ነህ ዞጲ በሚሆን መኝታችን ያማርን የተወደድን ነበርን ፡ (በሀገራችን በረ ድኤቱ ተጠብቀን) ሳለን ።
ወመዋጽፍተ ቤትነ ዘአርዝ ፡ ወመሥዕርቲነ ዘሕቍ ።	፲፯	የዋንዛ የዝግባ በሆነ ቤታችን መዋቅር ዞጲ በሆነ ትራሳችንም እነሆ ያማርን የተወደድን ነበርን ።
ምዕራፍ ፪ ።		ምዕራፍ ፪ ።
አነ ጽጌ ገዳም ፡ ጽጌ ደንጐላት ዘውስተ ቈላት ።	፩	እኔ የምድረ በዳ አበባ ነኝ ፡ ከአበባም አበባ በቈላ ያለ የሱፍ አበባ ነኝ ። ኢሳ፡ ፴፭ ፩ ።
ወከመ ጽጌ ደንጐላት በማእከለ አሥዋክ ፡ ከማሁ አን ቲኒ እንተ ኀቤየ በማእከለ አዋልድ ።	፪	በእሾኽ መካከል ያለ የሱፍ አበባ እንዲወደድ ፡ አን ቺም በቈነጃጅት መካከል ያለሽ አንችም በኔ ዘንድ እንደ ዚያ የተወደድሽ ነሽ ።
ወከመ ኮል ዘውስተ ዕፀወ ገዳም ከማሁ ዘአፈቅር በማ እከለ አኃው ታሕተ ጽላሎቱ ፈተውኩ ወነበርኩ ፡ ወፍሬ ሁኒ ጥዑም ለጕርዔየ ።	፫	በምድረ በዳ ያለ እንኮይ የተወደደ እንደሆነ በወንድ ሞቹ መካከል ያለ የምወደው (አብርሃም) እንደዚያ የተወ ደደ ነው ፡ (በአብርሃም) ድንኳን አድር ዘንድ ወደድሁ ፡ ፍሬውም ለጕሮሮየ የጣፈጠ ነው ።
አብኡኒ ቤተ ወይን ገብሩ ላዕሌየ ፍቅረ ።	፬	ወደ ወይኑ ቤት አገቡኝ እኔንም ወደዱኝ ።
አጽንዑኒ በፅፍረት ፡ ሰደቁኒ በአክዋል እስመ ተነደ ፍኩ በፍቅሩ ።	፭	ሽቱን ቀቡኝ ፡ በእንኮይ ኰሉኝ በፍቅሩ ፍላፃ ተወግ ቻለሁና ።
የማኑ ተሐቅፈኒ ወጸጋሙ ታሕተ ርእስየ ።	፮	ቀኙ ታቅፈኛለች ፡ ግራው ታንተርሰኛለች ፡ ረድኤቱ ታጸናኛለች ። ዘዳ፡ ፴፫ ፳፯ ።
አምሐልኩክን አዋልደ ኢየሩሳሌም ፡ በኃይሉ ወበ ጽንዑ ለገዳም ፡ አመ ተንሥአ ወአንሥአ ኵሉ ሙታነ አፈቅሮ እስከ አመ ፈቀደ ።	፯	የኢየሩሳሌም ልጆች በከሃሊነቱ በምድረ በዳ ባደረ ገው ተአምራቱ አማጽኛችኋለሁ በመዓት በተነሣብን ጊዜ ሙታነ ልብ አሕዛብንም ባስነሣብን ጊዜ ፡ ጠልቶ እስኪወ ደን ድረስ እንወደዋለን እንድትሉ አማጽኛችኋለሁ ።
ቃል ወልድ እኁየ ናሁ ውእቱ መጽአ እንዘ ይቀንጽ ማእከለ አድባር ወያንበሰብስ ዲበ አውግር ።	፰	እነሆ ልጅ ወንድሜ እግዚአብሔር (በሙሴ በአሮን) በሰብዐ ሊቃናትም አድሮ መጣ ኢሳ፡ ፶፪ ፯ ።
ይመስል ወልድ እኁየ ከመ ወይጠል ፡ ወከመ ወፊዛ ኃየል ውስተ አድባረ ቤቴል ፡ ናሁ ውእቱ ይቀውም ድኅ ረ አረፍት ፡ ወይሔውፅ እንተ መሳክው ወይደንን እንተ ተድባብ ።	፱	ልጅ ወንድሜ እግዚአብሔር ፈጥኖ ሲረዳኝ ፌቆ ይመስላል በቤቴል ተራራ የተሠማራ የዋልያ ወይፈን ንም ይመስላል ፡ አረፍት በይምን ፡ ወአረፍት በጽግም ፡ ካለው በኋላ ይቆማል ፡ ወደ መስኮቱም ይመለከታል ፡ እን ደ ቀስተ ደመና ወደ ሆነውም ውኃ ያዘነብላል ።
ያወሥእ ወልድ እኁየ ወይብለኒ ተንሥኢ ወንዒ ቅር ብትየ እንቲአየ ሠናይት ርግብየ ።	፲	ልጅ ወንድሜ እግዚአብሔር ይመልስልኛል እንዲህም ይለኛል ፡ መልካሟ ርግቤ የኔ ሆይ (ቤተእስራኤል) ተነ ሥተሽ ነዪ ይለኛል ።
እስመ ናሁ ክረምት ኃለፈ ፡ ወዝናም ገብአ ለሊሁ ፡ ጽጌ አስተርአየ በውስተ ምድርነ ።	፲፩	ክረምት አልፍልና ዝናሙም ወደ ኋላው ተመልሷ ልና ፡ በአገራችን አበባ ታዩ ። መሳ፡ ፲፰ ፲፬ ።
ጊዜ ገሚድ በጽሐ ፡ ቃለ ማዕነቅ ተሰምዐ በምድርነ ፡ በለስ አውጽአ ሠርፀ አውያን ጸገዩ ወወሀቡ መዓዛ ።	፲፪	የወይኑን ዘለላ የምንቈርጥበት ጊዜ ደረሰ ፡ የዋኖስም ድምፅ በአገራችን ተሰማ ፡ በለስም ሰብልን አወጣ ፡ ወይ ኖች አበቡ ፡ መዓዛቸውንም ሰጡ ።
ተንሥኢ ወንዒ ቅርብትየ እንቲአየ ሠናይት ርግብየ ውስተ ጽላሎተ ኰኵሕ ቅሩበ ጥቅም ።	፲፫	አቅራቢያዬ መልካሟም ርግቤ የኔ ሆይ! በቅጥሩ አጠገብ ወደ አለው ዋሻ ጥላ ነዪ ።
አርእየኒ ገጸከ ወአስምዐኒ ቃለከ እስመ ቃልከ አዳም ወገጽከ ላህይ ።	፲፬	ፊትህ ያማረ ነውና ፊትህን አሳየኝ ፡ ቃልህ ያማረ ነውና ቃልህን አሰማኝ ። ሕዝ፡ ፴፰ ፳ ።

አሥግሩ ለነ ቈናጽለ ንኡሳነ እለ ያማስኑ ዓፀደ ወይንነ ዓፀደ ወይንነ ይጽጊ ።

ወልድ እኁየ ሊተ ወአነ ሎቱ መኑ ይትዓደዎ ለወልድ እኁየ እስመ ልዑል መዝራዕተ የማኑ ።

ዘይትረአይ ውስተ ጽጌያት ፡ እስከ ሶበ ያስተናፍስ ፅለት ወያንቀለቅል ጽላሎት ።

ተመየጥ አንተ ወልድ እኁየ ፡ ወተመሰላ ለወይጠል ፡ ወይርአያከ አዋልደ ኢየሩሳሌም ወንበር ዲበ ሳሬል ወዲበ አርባዕቱ አርባብ ።

ምዕራፍ ፫ ።

ወከመ ወሬዛ ኃየል ውስተ አድባረ ድኁኃን ቅንጽ አንተ ወልድ እኁየ ከመ ወይጠል በዐራትየ ወበለያልይየ ኃሠሥክዎ ወኢረከብክዎ ጸዋዕክዎ ወኢተሠጥወኒ ።

እትነሣእ ወአዐውድ ሀገረ ውስተ ምሥያጣት ወውስተ መራኅብት ፡ እኅሥሥ ዘአፍቀረት ነፍስየ ፡ ኃሠሥክዎ ወኢረከብክዎ ጸዋዕክዎ ወኢተሠጥወኒ ።

ረከቡኒ መዓቅብት እለ የዓቅቡ ሀገረ ፡ ርኢክሙኑ ዘአፍቀረት ነፍስየ ።

ንስቲተ ኃሊፍየ እምኔሆሙ ይእተ ጊዜ ረከብኩ ዘአፍቀረት ነፍስየ አኅዝክዎ ወኢየኃድጎ እስከ ሶበ አባእክዎ ውስተ ቤተ እምየ ወውስተ ውሣጥያቲሃ ለእንተ ሐፀነተኒ ።

አምሐልኩክን አዋልደ ኢየሩሳሌም በኃይሉ ወበጽንዑ ለገዳም ፡ አመ ተንሥአ ወአንሥአ ኵሎ ሙታነ አፈቅሮ እስከ አመ ፈቀደ ።

መኑ ይእቲ ዛቲ እንተ ተዓርግ እምገዳም ከመ ደመና ዘጠፈረ ሰማይ ወከመ ሠርፀ ጢስ ዕጥነታ ።

ከልኤ አጥባትኪ ያውኅዛ ሐሊበ ፡ ከርቤ ወስኂን እምኵሉ ጸበለ ኤፌኔዎስ ።

ናሁ ዓራቱ ለሰሎሞን ስሳ ኃያላን ዓውዳ እምኃያላነ እስራኤል ።

ኵሎሙ እኁዛነ አስይፍት ወምሁራነ ቀትል ፡ ብእሲ ብእሲ ሰይፉ ዲበ መንቅዕቱ ፡ ይትሜሰሉ በድንጋፄ ሌሊት ።

መፆረ ገብረ ለርእሱ ንጉሥ ሰሎሞን እምዕፀወ ሊባኖስ ።

አፅማዲሁ ገብረ ዘብሩር ፡ ሰርዲኖስ ዘምስለ ተርሴስ ኢዮጶሎግዮስ ዘምስለ ሶፎር ።

ምስማኩ ዘወርቅ አቍላፊሁ ወአቍፋሊሁ ኢያሴሜር ፡ መንበሩ ዘሜላት ኅንብርቱ ዘቢረሌ ዘምስላ ኢያሰጲድ

የወይን ቦታችንን የሚያጠፉ ታናናሽ ቀበሮችን አጥፉልን ፡ ወይናችንም ያብብ ያፍራ ።

ልጅ ወንድሜ የኔ ነው ፡ እኔም የሱ ነኝ ፡ ሥልጣኑ ገናና ነውና ፡ ፍርዱን የሚተላለፈው ማን ነው ፤

ቀኑ እስኪመሽ ጥላው እስኪመለስ ድረስ ወደ አበባዎች የሚሠማራ እሱ ነው ።

አንተ ልጅ ወንድሜ እግዚአብሔር ከመዓት ወደ ምሕረት ተመለስ ፡ ፌቆንም ምሰላት እኔንም ስትራዳ የኢየሩሳሌም ልጆች ይዩህ በሱራፌል ላይ ተቀምጠህ ተራዳኝ ።

ምዕራፍ ፫ ።

ልጅ ወንድሜ (እግዚአብሔር በሌሊተ መከራ ተይዤ ሳለሁ ፅኑዓን በሚሆኑ ተራሮች (አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ) እንደተሠማራ የዋልያ ወይፈን መር ብለህ ከባቢሎን አውጣኝ ፡ ሰውነቴ የወደደችውን ሚጠትን ፈለግሁት አላገኘሁትም ፡ ጠራሁት አልሰማኝም ።

ሰውነቴ የወደደችውን ሚጠትን እፈልግ ዘንድ ተነሥቼ አገር ለአገር ወደ ገበያ ወደ አደባባይ እዘራለሁ ፡ ፈለግሁት አላገኘሁትም ፡ ለመንሁት ልመናዬን አልሰማኝም ።

አገርን የሚጠብቁ ዘበኞች አግኝተውኝ ሰውነቴ የወደደችውን ሚጠተ ሥጋ አያችሁን ፤ አልኳቸው ።

ከነሳቸው ጥቂት እልፍ ብዬ ያን ጊዜ ሰውነቴ የወደደችው ሚጠትን አገኘሁ ፡ ወደ እናቴ ቤት ወደ አሳደገችኝ ወደ ሞግዚቴ እልፍኝም እስከገባው ድረስ ያዝሁት ፡ አልለየውም ።

የኢየሩሳሌም ልጆች በከሃሊነቱ በምድረ በዳ ባደረገው ተአምራቱ ልጆች አማጽኛችኋለሁ ፡ በመዓት በተነሣብን ጊዜ ሙታነ ልብ አሕዛብንም ባስነሣብን ጊዜ ጠልቶ እስከ ወደደን ድረስ እንወደዋለን እንድትሉ አማጽኛችኋለሁ ።

ሰማይ በሚባል ጠፈር እንዳለ ደመና አቅንታ ከምድረ በዳ የምትወጣ ይች ማናት ፤ አወጣጧም እንደ ጢስ አወጣጥ የሆነ ይህች ማን ናት ፤ ።

ሁለቱ ጡቶችሽ ወተትን ያፈሳሉ ፡ (ሁለቱ ጽላቶችሽ ሕግጋትን ያስገኛሉ) ከርቤ ስሂን የሚባሉ ሽቱዎች ከሽቱ ቅመሞች ሁሉ ጋራ አሉሽ ። ፩ ነገ፡ ፲ ፲፭ ።

እነሆ የሰሎሞን አልጋ እንዲህ ናት ፡ ከእስራኤል ኃይለኞች የተመረጡ ስድስት ኃያላን በዙሪያዋ አሉ ።

ሁሉም ሰይፍ ሰይፍ የያዙ ሰልፍንም የተማሩ ናቸው ፡ አንዱም አንዱም ሰው ሰይፉ በብብቱ ነው ፡ በሌሊት አደጋም ይመሰላሉ ።

ንጉሡ ሰሎሞን ከደጋ ዕንጨቶች ለራሱ አልጋን ሠራ ።

ሸንኮሩን የብር አደረገው ፡ ሰርዲኖስ የሚባል ዕንቍ ተርሴስ ከሚባል ዕንቍ ጋራ ኢዮጶሎግዮስ ሶፎር ከሚባል ዕንቍ ጋራ አደረገበት ።

የአልጋው ዘንግ የወርቅ ነው ፡ ብሱ ጥምጥሙ ኢያሴሜር የሚባል ዕንቍ ነው ፡ መለበሚያው የነጭ ሐር ነው

በባሕርይ ክዱን ፡ ውስጡ ንጡፍ በእብነ ሰንፔር ፡ አፈቅሮ
ፈድፋደ እምአዋልደ ኢየሩሳሌም ።

ፃአ ትርአያ አዋልደ ጽዮን ለንጉሥ ሰሎሞን ፡ በአክ ፲፫
ሊል ዘአስተቄጸለቶ እሙ ፡ አመ ዕለተ ሕማሙ ፡ ወአመ
ዕለተ ስቅለቱ ፡ ወአመ ዕለተ ሞቱ ፡ ወአመ ዕለተ መርዓሁ ፡
ወአመ ዕለተ ፍሥሐ ልቡ ።

ምዕራፍ ፬ ።

ነያ ሠናይት እንተ እምኀቤየ ነያ ሠናይት ፡ አዕይንትኪ ፩
ዘርግብ ፡ ሥዕርትኪ ከመ መርዔተ አጣሊ እለ ተከሥታ
እምአድባረ ገለዓድ ።

ስነንኪ ከመ መራዕይ እለ ተቀርፃ ወእለ ወጽአ እም ፪
ሕፃብ ኵሎን እለ ይመነትዋ ፡ ሰብዓ ወሰብዓቱ እለ ይወ
ልዳ ፡ ወአልቦ እምኔሆን መካን ።

ከመ ፍሕሦ ቀይሕ ከናፍርኪ ንባብኪ አዳም ከመ ቅ ፫
ርፍተ ሮማን መላትሕኪ እንበለ አርምሞትኪ ።

ወከመ ማኅፈደ ዳዊት ክሳድኪ እለ ተሐንፃ ዲበ ተል ፬
ፍዮስ ፡ ዓሠርቱ ምእት ንዋየ ሐቅል ስቁል ውስቴቱ ፡ ኀበ
ኢይሬእዮ ሰብእ ወኢይበጽሖ ፀሐይ ፡ ወኵሉ መዋጽፍተ
ቤቱ ኃያላን ወጽኑዓን እለ የዓቅብዎ ሠለስቱ እደው ።

ክልኤ አጥባትኪ ከመ ክልኤ እጕለ መንታ ዘወይጠል ፭
ዘይትረዓይ ውስተ ጽጌያት ፡ እስከ ሶበ ያስተናፍስ ፅለት
ወይትሐወስ ጽላሎት ።

አሐውር ለልየ ኀበ ደብረ ከርቤ ወውስተ አውግረ ፮
ስኂን ምዑዝ ወይትቀባዕ እመዓዛሁ አውልዐ ገዳም ፡
ወይበልዓሁ አዕዋፈ ቈላት ፡ ወኢይመውታ እስመ ይሔ
ድሳ ውርዙቶን ።

ኵለንታኪ ሠናይት እንተ ኀቤየ ፡ አልብኪ ነውር ወኢ ፯
ምንትኒ ላዕሌኪ ።

ንዒ እምሊባኖስ መርዓት ንዒ እምሊባኖስ ፡ ንዒ ወት ፰
ወጽኢ እምቅድመ ሃይማኖት ወታስተርእዩ ውስተ አድ
ባረ ጽባሕ ።

እምርእሰ ሳኔር ወኤርሞን እንዘ ትሠቀዩ ጠለ ፡ እም ፱
ግበበ አናብስት ወእምአድባረ አናምርት (ወጻእኪ) ።

አራኅራኅክኒ እኅትየ መርዓት አራኅራኅክኒ ምዕረ በአ ፲
ዕይንትኪ በአሐቲ ንብረተ ክሳድኪ ።

ሚ አዳም አጥባትኪ እኅትየ መርዓት ፡ ወሐሊቦን ይጥ ፲፩
ዕም እመዓር ወሦከር ወእምተምር ዘውስተ ገነት ፡ ጥቀ
አዳም አጥባትኪ እምወይን ፡ ወመዓዛ ዕፍረትኪ እምኵሉ
አፈው ።

ጸቃውዕ ይውኅዝ እምከናፍርኪ ፡ ሐሊብ ወመዓር እም ፲፪
ታሕተ ልሳንኪ ፡ ወዜና አልባስኪ ከመ ዜና ስሂን ።

ቢረሌ የሚባል መገናኛው ኢያሰጲድ ከሚባል ዕንቍ ጋራ
ባሕርይ በሚባል ዕንቍ የተለበጠ ነው ፡ ውስጡም ሰንፔር
በሚባል ዕንቍ ተለብጧል ፡ ከኢየሩሳሌም ልጆች ይልቅ
እወደዋለሁ (ሰሎሞንን) ።

መከራ በተቀበለበት ቀን ፡ በተሰቀለበት ቀን ፡ በሞተ
በት ቀን ፡ በነገሠበት ቀን ፡ ነግሦ ልቡናውን ደስ ባለው
ቀን ፡ እናቱ (ቤርሳቤህ) ያቀዳጀችውን ዘውድ ደፍቶ ንጉ
ሥ ሰሎሞንን ታዩ ዘንድ የጽዮን ልጆች ኑ ውጡ ።

ምዕራፍ ፬ ።

ቤተ እስራኤል በኔ ዘንድ ያማርሽ ነሽ ፡ ያማርሽ ነሽ ፡
ዓይኖችሽም እንደ ርግብ ዓይኖች ፡ ጠጕርሽም በገለዓድ
ተራራ እንደ ተሠማሩ ፍየሎች መንጋ ናቸው ።

ጥርሶችሽ ከመታጠቢያ ወጥተው እንደ ተሸሊቱ መን
ጋዎች ናቸው ፡ ሁሉም መንታ መንታ እንደሚወልዱ ፡
ሰባ ሰባትም እንደሚወልዱ ናቸው ፡ ከነሳቸውም መኻን
እንደሌላቸው እንደነዚያ ናቸው ።

ከንፈሮችሽ እንደ ጐሚት አበባ ቀይ ናቸው ፡ ከኵር
ፍታሽ በስተቀር ጨዋታሽ ያማረ ነው ጕንጭሽም እንደ
ሮማን ቅርፍት ያማረ ነው ።

አንገትሽ ተልፍዮስ በሚባል ተራራ እንደ ተሠራ በው
ስጡም ሺሕ የበዳ ፀብት እንደተሰቀለበት ሰው ከማያየው
ፀሐይም ከማይደርስበት ቦታ እንደ ተሠራ እንደ ዳዊት
ግንብ ነው ፡ በምድር ነጐድ የቤቱን ዙሪያ የሚጠብቁ ኃያ
ላኖች ፅኑዓን የሚሆኑ ሦስቱ አርበኞች ናቸው ።

ሁለቱ ጡቶችሽ መንታነት እንዳላቸው እንደ ሁለት
ፌቆ ገላግልት ናቸው ፡ ቀኑ እስኪመሽ ፡ ጥላው እስኪመ
ለስ ድረስ ወደ አበባዎች የሚሠማራ እሱ ነው ።

ከርቤ ወደአለበት ተራራ የሚሸት ነጭ ዕጣን ወደ
አለበት ኮረብታም እሄዳለሁ ፡ በምድረ በዳ ያለ ወይራም
መዓዛውን ይቀባል በቈላ ያሉ ወፎች ይበሉታል ፡ ሰውነ
ታቸውን ያድሳሉና አይሞቱም ።

በኔ ዘንድ ሁለንትናሽ ያማረ ነው ፡ በአንቺ ላይ ምን
ምን ነውር ነቀፋ የለብሽም ።

መርዓት ነዪ ፡ ከደጋ ነዪ ፡ ከደጋ መጥተሽ ሃይማኖት
ሽን ፊታውራሪ አድርገሽ ከፋርስ ከባቢሎን ወጥተሽ በም
ሥራቅ ተራራዎች ትታይያለሽ ።

ከሰማይ ከእግዚአብሔር ጠለ ረድኤትን አግኝተሽ ከአ
ንበሶች ጕድጓድ ከነብሮችም ጕድጓድ ወጣሽ ።

አንገትሽን ደፍተሽ በመኖርሽ አንድ ጊዜ በዓይኖችሽ
ቀና ብለሽ ባለማየትሽ እኅቴ መርዓት አሳዘንሽኝ አሳዘን
ሽኝ ። መሳ፡ ፰ ፳፮ ።

እኅቴ መርዓት ጡቶችሽ ምን ያምሩ ! ወተታቸውም
ከማርና ከሱካር በተክል መካከል ካለ ተምርም ይልቅ ይጣ
ፍጣል ፡ ጡቶችሽ ከወይን ይልቅ እጅግ ያማሩ ናቸው ፡
ሽቱሽም ከሽቱ ይልቅ መዓዛው እጅግ ያማረ ነው ።

ከከንፈሮችሽ የማር ወለላ ይፈሳል ፡ ወተት ማር ካንደ
በትሽ በታች ባለ በሆድሽ አለ ፡ የልብስሽም መዓዛ እንደ
ነጭ ዕጣን መዓዛ ነው ። ምሳ፡ ፭ ፫ ።

ገነት ዕፁት እኅትየ መርዓት ፥ ገነት ዕፁት ዓዘቅት ኅት ምት ።

ፍናወ ዚአኪ ኅበ ኢይበጽሑ ወኢይከርዮ ኬንያ ፥ ገ ነት ምስለ ፍሬ አቅማሕ ሰንድሮስ ምስለ ጽርስቅላ ፥ ቆዕ ምስለ ናርዶስ ።

ናርዶስ ዘምስለ መጽርይ ቀጸመታት ወቀናንሞስ ፥ ምስለ ሁሉ ዕፀወ ሊባኖስ ፥ ከርቤ ወዓልዉ ምስለ ሁሉ መቅድመ ዕፍረታት ።

ነቅዐ ገነት ዓዘቅተ ማየ ሕይወት ፥ ዘይውኅዝ እምሊ ባኖስ ።

ምዕራፍ ፭ ።

ተንሥእ ሰሜን ፥ ወነዓ ደቡብ ፥ ንፋሕ ገነትየ ፥ ለየኅዝ አፈዋተ ዚአየ ፥ ለይረድ ወልድ እኁየ ውስተ ገነቱ ወይ ብላዕ እምፍሬ አቅማሒሁ ።

በእኩ ውስተ ገነትየ እኅትየ መርዓት አረርኩ ከርቤ ምስለ አፈዋትየ በላዕኩ ኅብስትየ ምስለ መዓርየ ፥ ሰተ ይኩ ወይንየ ምስለ ሐሊብየ ፥ በልዑ ካልኣንየ ወጸግቡ ሰትዩ ውሉደ አኅውየ ወሰክሩ ፥ እስመ እንቡዛን እሙንቱ ።

ወትእኅዘሙ ቅንአት ከመ ሰልብልያኖስ ፥ ሐረገ ወይን ክነ መድኃኒትየ ፥ ዘእምኃሢሦን ይትገዘም ወበጎልጎታ ይተከል ።

ቃል ወልድ እኁየ መጽአ እንዘ ይጕደጕድ ኖኅተ ፥ አነ ንውም ወልብየ ንቅሕት ።

አርኅውኒ እኅትየ ካልእትየ ርግብየ ፍጽምትየ ከመ ፋፃ ቀጢን ፥ ወከመ መሰንቆ ሐዋዝ ያስተፌሥሖኒ ልብየ በሰሚየቱ ፥ እስመ ርእስየኒ ምሉእ ጠለ ፥ ወድምድማየኒ ነፍኒፈ ሌሊት ።

አውፃእኩ ልብስየ እፎኑ እለብሶን ፥ ሐፀብኩ እገርየ እፎኑ እጌምኖን ፥ እስመ ተሐጸብኩ አነ በስኒን ወበእቅራ ኅዮ ።

ወልድ እኁየ ፈነወ እዴሁ እንተ ስቍረት እስመ በ ሊሕ ልቡ እምኩናት ከርሥየ ደንገፀት ቦቱ ።

ተንሣእኩ አነ አርኅዎ ለወልድ እኁየ እደውየ ያውኅ ዝ ከርቤ ፥ ወአየብዕየ ከርቤ ምሉእት ።

ውስተ እደ መንሠግ ተንሣእኩ አነ አርኅዎ ለወልድ እኁየ ፥ ወልድ እኁየ ኀለፈ ነፍስየ ደንገፀት እምቃሉ ፥ ኃሠ ሥክዎ ወኢረከብክዎ ፥ ጸዋዕክዎ ወኢተሠጥወኒ ።

ረከቡኒ መዓቅብት አለ የኀቅቡ ሀገረ ፥ ዘበጡኒ ወፈቅ ውኒ ፥ ነሥኡ ግልባቤየ እምላዕለ ርእስየ አለ የኀቅቡ ቅጽረ ።

አምሐልኩክን አዋልደ ኢየሩሳሌም በኃይሉ ወበጽ ንው ለገዳም ፥ እመ ረከብክሙ ለወልድ እኁየ ከመ ታይድ እኅቴ መርዓት የታጠረች ተክል ናት የታጠረች ተክል የታተመች ጕድጓድ ናት ። መሳ ፫ ፳፫ ።

መነገድሽ ሰው የማይደርስበት ብልሀ የማይቈፍረው ነው ፥ ከሽቱ ቅመም ጋራ ሽቱ አለ ፥ ሰንድሮስ የሚባል ሽቱ ፥ ጽርስቅላ ከሚባል ሽቱ ጋራ ፥ ቆዕ የሚባል ሽቱ ናርዶስ ከሚባል ሽቱ ጋራ አለሽ ።

ናርዶስም የሚባል ሽቱ መጽርይ (ቀጋ) ከሚባል ሽቱ ጋራ አለሽ ፥ ቀጸመታት ፥ ቀናንሞስ የሚባሉ ሽቱዎች ከደጋ ሽቱዎች ጋራ አሉሽ ፥ ከሽቱ ሁሉ የሚበልጡ ከርቤ ዓልው የሚባሉ ሽቱዎች ከነዚህ ሁሉ ሽቱዎች ጋራ አሉሽ ።

የተክል በታ ምንጭ (የሕግ መገኛ) የሕይወት ውኃ ጕድጓድ ከሊባኖስም የሚፈስስ ወንዝ ነሽ ።

ምዕራፍ ፭ ።

ሰሜናዊ ነፋስ ተነሥ ፥ ደቡባዊ ነፋስም ና ፥ ለተክሌ በታ ንፈስ ሽቱዬ ይፍሰስ ፥ ልጅ ወንድሜ መርዓዊ ወደ ተክሉ በታ ይውረድ ፥ ከሽቱውም ቅመም ፍሬ ይብላ ።

እኅቴ መርዓት ወደ ተክሌ በታ መከከል ገብቻለሁ ፥ ከሽቱዬ ጋራ ከርቤን ለቀምሁ ፥ ከማሬም ጋራ እንጀራዬን በላሁ ፥ ከወተትም ጋራ ወይኔን ጠጣሁ ፥ ወዳጆቼ ይህን በልተው ጠገቡ ፥ የወንድሞቼ ልጆች ወይን ጠጥተው ሰከሩ ፥ እነሳቸው አእምሮአቸውን ያጡ ናቸው ።

እንደ ዲያብሉስም ቅንአት ትይዛቸዋለችና ከኃጢያን ተቈርጠ በጎልጎታ የተተከለው የወይን ሐረግ ድኅነቴ ሆነ (በፋርስ ተጀምሮ በጎልጎታ የተፈጸመ ሚጠት) መድኃኒት ሆነኝ ።

ልጅ ወንድሜ ቃል ደጃፍ እየመታ መጣ ፥ እኔ ተኝቼ ነበር ፥ ልቡናዬ ግን ነቅታ ነበር ። መዝ ፸ ።

ፍጽምት የምትሆኚ ርግቤ ወዳጂ እኅቴ ፥ ደጃፉን ክፈ ችልኝ የሚል ቃሉን በሰማሁ ጊዜ እንደ ረቂቅ ፋጨት እንደ አማረ መሰንቆ ልቡናዬን ደስ ይለዋል ፥ ራሴ ጠል ን የተመላ ነውና ፥ ጕተናየም የሌሊት ከፊያን ተመልቷ ልና ። አሞ ፭ ፲፩ ።

ልብሴን አውልቄዋለሁ እንደምን አድርጌ እለብሰዋ ለሁ ፥ እኔ አቅራኃዮና ስኒን በሚባል ሽቱ ታዋቤአለሁና እግሬን እንዴት አሳድፈዋለሁ ! ።

ልቡ ከጦር ይልቅ ፈጣን ነውና ልጅ ወንድሜ እጁን ወደ ወንዳወንዱው ሰደደ ፥ ሰውነቴ በሱ ደነገጠች ።

እኔ ለልጅ ወንድሜ ደጃፉን እከፍትለት ዘንድ ተነሣሁ እጆቼ ሽቱን ያፈሳሉ ፥ ጣቶቼም ሽቱን የተመሉ ናቸው ።

ለልጅ ወንድሜ እከፍትለት ዘንድ ወደ ወንዳወንዱው ለመሄድ ተነሣሁ ፥ ልጅ ወንድሜ ሄዶ ሰውነቱም ከቃሉ የተነሣ ደነገጠች ፥ ፈለግሁት አላገኘሁትም ፥ ለመነሁት ልመናዬን አልሰማኝም ።

ሀገሩን የሚጠብቁ ዘበኞች አግኝተው ደበደቡኝ ፥ ገመ ሱኝ አምባውን የሚጠብቁ ዘበኞችም ኩፌቴን ከራሴ ላይ አውልቀው ወሰዱብኝ ።

ልጅ ወንድሜን ብታገኙት እኔ በሐፀ ፍቅሩ የተነደ ፍሁ እንደሆንኩ ትነግሩት ዘንድ የኢየሩሳሌም ልጆች በከ

ዓሡ እስመ ንድፍት አነ በፍቅሩ ።

ምንት ውእቱ ወልድ እኁኪ ሠናይት እምአንስት ፡ ወምንት ውእቱ ወልድ እኁኪ እምውሉደ አኃው ፡ ዘከ መዝ መሐላ አምሐልከነ ፡ በፀ ሖይኑ ፡ ወበያሮስኑ ፡ ወበከ ማንዮስኑ ።

እኁየ ፀዓዳ ወቀይሕ ፡ ወየዓውድዎ አልፍ ወትእል ፈተ አእላፋት ፡ ውሉድ እምአእላፍ ።

ርእሱ ወርቀ ቁፋዝ ፡ ድምድማሁ ድሉል ወጸሊም ከመ ቋዕ ።

አዕይንቲሁ ከመ ርግብ ምሉአ ውስተ ምዕጋለ ማያት ፡ ስነኒሁ ሕፁባት በሐሊብ እለ ይነብራ ውስተ ምዕጋለ ማ ያት ምሉአ ።

መላትሒሁ ከመ ርኁ አፈው እለ ይፈርያ አፈዋተ ፡ አዕይንቲሁ ከመ ኮከበ ጽባሕ እለ ይጼድላ ፡ ከናፍሪሁ ጽጌ እለ ያውኀዝ ከርቤ ፍጹመ ፡ ወልድ እኁየ ይዜኑ ዘርቤነ ምውዘ አልባሲሁ ዘእብን ከመ ሰብአ ተርሴስ ።

እደዊሁ ፍሑቃት እለ ወርቀ ሥርግዋተ ተርሴስ ፡ ከር ሡ ሰሌዳ ከመ ቀርነ ነጌ ዲበ እብነ ሰንፔር ፡ አእጉገ ክብር ወውዕቦ ዘኢያውፀበ እደ ኬንያ ።

ቍየጺሁ አዕማደ በላቅ ሡሩራት ዲበ መንበረ ወርቅ ፡ ርእሱ ከመ ስኒን ፡ ወኅሩይ ከመ ቈድሮስ ።

ጕርጌሁ መኅርኢር ወሡሉ ፍትው ፡ ወልድ እኁየ ውእቱ ፍቁርየ ።

ምዕራፍ ፮ ።

ወትቤ መርዓት አይቴ ሖረ ወልድ እኁየ እሞልደ ኢ የሩሳሌም ፡ ወትቤ አክሲሆስ ፡ አይቴ ሖረ ወልድ እኁኪ ወንኀሥሦ ምስሌኪ ።

ወልድ እኁየ ወረደ ውስተ ገነቱ ውስተ አብያተ አፈ ው ይርአይ ገነተ ወያስተጋብእ ጽጌያተ ።

ናሁ አንቲኒ አንተ ኀቤየ ከመ ሥምረት ።

አዳም ከመ ኢየሩሳሌም መደንግፅት ከመ ሥርዓት ።

ሚጡ አዕይንተኪ እምአንፃርየ ፡ እስመ እግንቱ አፍርሃኒ ወአሥረራኒ ውስተ አየር ።

ሥዕርትኪ ከመ መርዔት አጣሊ እለ አስተርአያ እም አድባረ ገለዓድ ፡ ስነንኪ ከመ መራዕይ እለ ዓርጋ እምሕ ፃብ ፡ ሡሉን እለ ይመነትዋ ፡ ወአልበ እምኔሆን መከን ።

ከመ ፍሕሥ ቀይሕ ከናፍርኪ ፡ ንባብኪ አዳም ከመ ቅርፍተ ሮማን መላትሕኪ እንበለ አርምሞትኪ ።

ሀሊነቱ በምድረ በዳ ባደረገው ተአምራቱ አማዕኖችኋለሁ።

ከሴቶች ይልቅ ተወደሽ፡ አምሮብሽ የነበርሽ መርዓት ልጅ ወንድምሽ ማነን ይመስላል ፤ ይህን ያህል መሐላ ያግ ልሽን ልጅ ወንድምሽ ከወንድማማች ልጆች ማንን ይመ ስላል ፤ በጨረቃና በፀሐይ፡ በአስታርሰሸሽ ከከብ ትመስ ይዋለሽን ፤ ።

ልጅ ወንድሚስ ነጭ ነው ቀይ ነው ፡ እልፍ አእላፍ መላእክት ይከቡታል ፡ ከብዙ ወገኖችም የተመረጠ ነው ።

ራሱ የቁፋዝ ወርቅ ነው ፡ ጕተናውም ስርሹ ነው ፡ እንደ ቍራም የጠቁረ ነው ። መዝ፡ ፲፱ ፲ ።

ዓይኖቹ በመላ ሞሬ ውኃ እንዳሉ ርግቦች ናቸው ጥርሶቹም በወተት የታጠቡ ይመስላሉ ፡ በሞሬ ውኃ እን ደሚኖሩ ርግቦች ናቸው ።

ሽቱ ሽቱ የሚሸቱ ጕንጮቹ ርኁ እንደሚባሉ ሽቱ ዎች ናቸው ፡ ዓይኖቹም እንደ አጥቢያ ከከብ የሚያበሩ ናቸው ፡ ሽቱ ሽቱ የሚሸቱ ከንፈሮቹ እንደ አበባ ናቸው ፡ ልጅ ወንድሜ ያማረ ሽቱ ይሸታል ፡ ሽቱ ያለባቸው ልብ ሶቹ እንደ ተርሴስ ነጋዴዎች ልብስ ናቸው ።

ወርቅ የሚመስሉ በዕንቊ በጌጥ ያጌጡ እጆቹ የለዘቡ ናቸው ፡ ሆዱ ሰንፔር በሚባል ዕንቊ ላይ እንደ ተሠራ እንደ ዝሆን ጥርስ የለዘበ ነው ፡ የብልፀ እጅ ያልሠራው የተደነቀ ክብር ያለው ንፎ ነው ፡ ዘፀ፡ ፳፭ ፯ ።

ጭኖቹ በወርቅ ሰክተት ላይ የተሠሩ የዕንቊ ምሰሶ ዎች ይመስላሉ ፡ ራሱ እንደ ነጭ ዕጣን ነው ፡ እንደ ዋን ዛም የተመረጠ ነው ።

አንደበቱ ያማረ ነው ፡ ሁለንትናውም የተወደደ ነው ፡ ልጅ ወንድሚ ወዳጄ ነው ። ነሐ፡ ፭ ፩ ።

ምዕራፍ ፮ ።

መርዓተ (ቤተ እስራኤል) የኢየሩሳሌም ልጆች ፤ ልጅ ወንድሚ ወዴት ሄደ አለች ፤ የነቢያት ጉባኤም ልጅ ወን ድምሽ (እግዚአብሔር) ወዴት ሄደ፤ ከአንቺ ጋራ እንፈ ልገው አለች ።

ልጅ ወንድሚ (እግዚአብሔር) ተክል ያይ ዘንድ አበ ባንም ይሰበስብ ዘንድ ወደ ተክሉ ቦታ ወደ ሽቱው ቤቶ ች ወረደ ።

እነሆ አንቺም በኔ ዘንድ ፈቃድ እንደሚፈጽም ወዳጅ ነሽ ።

እንደ ኢየሩሳሌም ያማርሽ ነሽ ፡ እንደ ሥርዓተ መን ግሥትም የምታስደነግጪ ነሽ ።

እነሳቸው አስፈርተውኛልና ፡ ወደ ሰማይም አብርረው ኛልና ከአፍዛዣዩ (ከጣዖታቱ) ዓይኖችሽን መልሺ ።

ፀጕርሽ በገለአድ ተራራዎች እንደታዩ ፍየሎች መንጋ ናቸው ፡ ጥርሶችሽም ከመታጠብያው ወጥተው እንደ ተሸ ለቱ መንጋዎች ናቸው ፡ ሁሉም መንታ መንታ እንደሚወ ልዱ ናቸው ፡ ከነሳቸው መኻን የለም ።

ከንፈሮችሽ እንደ ጕሚት አበባ ቀይ ናቸው ፡ ከኩር ፍታሽ በቀር ጨዋታሽ ያማረ ነው ፡ ጕንጭሽም እንደ ሮማን ቅርፍት ነው ።

ስሳ እማንቱ ንግሥታት ወሰማንያ ዕቁባት ፡ አዋልድ
እለ አልቦን ኍልቍ ።
አሐቲ ይእቲ እምኔሆን ርግብየ ፍጽምትየ ፡ ክነፊሃ
ክንፈ ብሩር ወገበዋቲሃኒ በሐመልማለ ወርቅ ።

አሐቲ ይእቲ ለእማ ወኅሪት ለእንተ ወለደታ ፡ ርእያሃ
አዋልድ ወአስተብፅዓሃ ፡ ንግሥታት ወዕቁባት ወደሳሃ ።

መኑ ይእቲ ዛቲ እንተ ትሔውፅ ከመ ጎህ ፡ ሠናይት
ከመ ወርኅ ፡ ወብርህት ከመ ፀሐይ ፡ ሑረታቲሃ በምሥጢር
መደንግፅ ከመ ምጽአት ።

ውስተ ገነተ ከርካዕ ወረደ ወልድ እኁየ ወትቤ አቅሌ
ስያ ፡ ወልድ እኁየ ወረደ ውስተ ዘርአ ሙኃዝ ፡ ኀበ ፈረየ
አክያሞስ ይርአይ ለእመ ጸገየ ወይን ፡ ወለእመ ፈረየ ሮ
ማን ።
በህየ እሁበከ አጥባትየ ለከ ፡ ነፍስየ ኢያአመረት ፡ ረ
ስየኒ ሠረገላተ አሚናዳብ ።

ወይቤላ ተመየጢ ተመየጢ ሱላማጢስ ፡ ተመየጢ
ወንርአይ ብኪ ሰላመ ።

ምዕራፍ ፯ ።

ምንተኑ ትኔጽሩ በእንተ ሰላመ ሰጣዊት እንተ ትሔ
ውጽ እምርኁቅ ከመ መድበለ ማኅበር ።
ጥቀ አዳም ሑረትኪ ዘበሥን ወለተ አሚናዳብ ፡ ወን
ብረተ መናቅዕትኪ ከመ አርማስቆስ ግብረ እደ ኬንያ ።

ኅንብርትኪ ከመ ማዕከክ ፍሑቅ ዘኢየዐርቅ እምቱስ
ሕቱ ፡ ከርሥኪ ሥውጠ ሥርናይ ወሕፁር በጽጌ ።

ክልኤ አጥባትኪ ከመ ክልኤ እጕለ መንታ ዘወይጠል
እለ ያፈለፍላ ሐሊበ መንፈስ ።
ወክሳድኪ ከመ ማኅፈደ ቀርነ ነጌ ፡ አዕይንትኪ ከመ
ምሉእ ምዕቃለ ማያት በኤሴቦን በአናቅጽ ወለተ ብዙኃን
አኃው ።

ንግሥታት ይፈቅዳ ሥነኪ ወአሕዛብኒ የሐውሩ በጸዳ
ልኪ ፡ አንፍኪ ይመስል ከመ ማኅፈደ ሊባኖስ ዘይኔጽር
መንገለ ገጸ ደማስቆ ።
ሥፅርትኪ ዘድቤኪ ከመ ቀርሜሎስ ፡ ወጽፍሮ ሥፅር
ትኪ ከመ ሜላት ፍሑስ ።
ማኅፈደ ወርቅ ለሰሎሞን ፡ ወመሠረቱ ዘዕንቈ አድማ
ርስጲስ ።
አሠረ ንጉሥ ለረዊፅ ጥቀ ሠነይኪ ወጥቀ አደምኪ ።
አፈቅሮ ለፍግዕኪ ፡ ዘቆምኪ ይመስል በቀልተ ፡ ወአ
ጥባትኪ ከመ ሄላ ።

ስሳ ንግሥታቶች ናቸው ፡ ሰማንያዎቹም ዕቁባቶች
ናቸው ፡ ሥፍር ቍጥር የሌላቸው ልጃገረዶች አሉ ።
ከነሳቸው ተለይታ አንዲቱ ርግቤ የዋህ ናት ፡ በሕ
ግም ፍጽምት ናት ፡ ክንፎቿም የብር ክንፍ ናቸው ፡ ወገ
ቦቿም በጥሩ ወርቅ የተጌጡ ናቸው ።
ለእናቷ አንዲት ናት ፡ ለወለደቻት ለእናቷም የተመ
ረጠች ናት ፡ ቈነጃጅቶችም አይተው አደነቋት ፡ ንግሥታ
ቶችና ዕቁባቶችም አመሰገኗት ። ዘፍ፡ ፴ ፲፫ ።
እንደ ጎህ የምትጐበኝ ይህች ማናት ፡ እንደ ጨረቃ
ያማረች ናት ፡ እንደ ፀሐይም የበራች ናት ፡ አካሄዷም
በምሥጢር ነው ፡ እንደ ንጉሥ አመጣጥ የምታስደነግጥ
ናት ።
ልጅ ወንድሜ ወደ ተክል ቦታ (ጉባኤ ነቢያት) ወረደ
ወይን አብቦ እንደሆነ ፡ ሮማንም አፍርቶ እንደ ሆነ ፡ ያይ
ዘንድ አክያሞስ የሚባል ሽቱ ካፈራ ዘንድ ልጅ ወንድሜ
ወደ መስኖ ውኃ ወረደ አለች ።
በዚያ ሁለቱን ጡቶቼን (ዓሠርቱ ቃላት) እሰጥሃለሁ ፡
ሰውነቴ አእምሮዋን አላወቀችም ፡ ሚጠቴን የአሚናዳብን
ሠረገላዎች አድርግልኝ አለች ።
ፍቅር አንድነት የተሰጠሽ ሱላማጢስ (ምእመን)
ተመለሺ ፡ ተመለሺ ፡ በአንቺ የተደረገውን ፡ ፍቅር አን
ድነትን እንይ ።

ምዕራፍ ፯ ።

ፍቅር አንድነትን የምትሰጥ በሸንጎ የምትጐበኝ የም
እመንን ነገር ምን ትመለከታላችሁ ፡ ።
የአሚናዳብ ልጅ በምሥጢር የሚሆን አካሄድሽ እጅ
ግ ያማረ ነው የአንገትሽ ቀጥታ የብልህ ሰው እጅ እንደ
ሠራው እንደ ብር ዘንግ ነው ። መዝ፡ ፵፭ ፲፫ ።
እምብርትሽ ከመላ እንደማይጐድል እንደ ሙሴ መቅ
ለድ ነው ፡ ሆድሽም ሥንዴን የተመላ ነው ፡ በአበባ
የተከበበ ነው ። ኢሳ፡ ፳፪ ፳፬ ።
ሁለቱ ጡቶችሽም መንታነት እንዳላቸው እንደ ፌቆ
ገላግልት ናቸው ፡ ረቂቅ ወተትንም የሚያስገኙ ናቸው ።
አንገትሽም በዝሆን ጥርስ እንደ ተሠራ ግንብ ነው ፡
በኤሴቦን (በኢየሩሳሌም) የብዙ ወገን የወንድማማቾች
ልጅ (ቤተ እስራኤል) ዓይኖችሽ እንደ መላ ኩሬ ውኃ
ናቸው ።
ነገሥታቱ ደም ግባትሽን ይወዳሉ ሠራዊቶቻቸውም
በብርሃንሽ ይሄዳሉ ፡ አፍንጫሽ በደማስቆ አንፃር እንደተ
ሠራ እንደ ደጋ ግንብ ነው ። ዘኍ፡ ፳፩ ፳፯ ።
በራስሽ ላይ ያለ ጠጕርሽ እንደጓስሳ ነው ፡ የጸጕር
ሽም ሥራ እንደ ተፈተለ ሐር ነው ።
ለሰሎሞን መሠረቱ አድማርስጲስ የሚባል ዕንቍ የሆነ
የወርቅ ግንብ ነበረው ። ዘፀ፡ ፪ ፲፯ ። ኢያ፡ ፲፱ ፳፯ ።
የንጉሥ ፍለጋን ተከትለሽ ለመሄድ እጅግ ተወደድሽ ።
ቁመትሽ ዘንባባ የሚመስል ጡቶችሽም እንደ ምንጭ
የሆኑ ምእመን ተድላ ደስታሽን እወደዋለሁ ።

መጽሐፈ መኃልየ ሰሎሞን ፥ ምዕራፍ ፭ ። ፩ ፤ ፪ ። ፫ ። ፬ ። ፭ ። ፮ ። ፯ ። ፰ ። ፱ ። ፲ ። ፲፩ ። ፲፪ ። ፲፫ ። ፲፬ ። ፲፭ ። ፲፮ ። ፲፯ ። ፲፰ ። ፲፱ ። ፳ ። ፳፩ ። ፳፪ ። ፳፫ ። ፳፬ ። ፳፭ ። ፳፮ ። ፳፯ ። ፳፰ ። ፳፱ ። ፴ ። ፴፩ ። ፴፪ ። ፴፫ ። ፴፬ ። ፴፭ ። ፴፮ ። ፴፯ ። ፴፰ ። ፴፱ ። ፵ ። ፵፩ ። ፵፪ ። ፵፫ ። ፵፬ ። ፵፭ ። ፵፮ ። ፵፯ ። ፵፰ ። ፵፱ ። ፶ ። ፶፩ ። ፶፪ ። ፶፫ ። ፶፬ ። ፶፭ ። ፶፮ ። ፶፯ ። ፶፰ ። ፶፱ ። ፷ ። ፷፩ ። ፷፪ ። ፷፫ ። ፷፬ ። ፷፭ ። ፷፮ ። ፷፯ ። ፷፰ ። ፷፱ ። ፸ ። ፸፩ ። ፸፪ ። ፸፫ ። ፸፬ ። ፸፭ ። ፸፮ ። ፸፯ ። ፸፰ ። ፸፱ ። ፹ ። ፹፩ ። ፹፪ ። ፹፫ ። ፹፬ ። ፹፭ ። ፹፮ ። ፹፯ ። ፹፰ ። ፹፱ ። ፺ ። ፺፩ ። ፺፪ ። ፺፫ ። ፺፬ ። ፺፭ ። ፺፮ ። ፺፯ ። ፺፰ ። ፺፱ ። ፻ ። ፻፩ ። ፻፪ ። ፻፫ ። ፻፬ ። ፻፭ ። ፻፮ ። ፻፯ ። ፻፰ ። ፻፱ ። ፻፲ ። ፻፲፩ ። ፻፲፪ ። ፻፲፫ ። ፻፲፬ ። ፻፲፭ ። ፻፲፮ ። ፻፲፯ ። ፻፲፰ ። ፻፲፱ ። ፻፳ ። ፻፳፩ ። ፻፳፪ ። ፻፳፫ ። ፻፳፬ ። ፻፳፭ ። ፻፳፮ ። ፻፳፯ ። ፻፳፰ ። ፻፳፱ ። ፻፴ ። ፻፴፩ ። ፻፴፪ ። ፻፴፫ ። ፻፴፬ ። ፻፴፭ ። ፻፴፮ ። ፻፴፯ ። ፻፴፰ ። ፻፴፱ ። ፻፵ ። ፻፵፩ ። ፻፵፪ ። ፻፵፫ ። ፻፵፬ ። ፻፵፭ ። ፻፵፮ ። ፻፵፯ ። ፻፵፰ ። ፻፵፱ ። ፻፶ ። ፻፶፩ ። ፻፶፪ ። ፻፶፫ ። ፻፶፬ ። ፻፶፭ ። ፻፶፮ ። ፻፶፯ ። ፻፶፰ ። ፻፶፱ ። ፻፷ ። ፻፷፩ ። ፻፷፪ ። ፻፷፫ ። ፻፷፬ ። ፻፷፭ ። ፻፷፮ ። ፻፷፯ ። ፻፷፰ ። ፻፷፱ ። ፻፸ ። ፻፸፩ ። ፻፸፪ ። ፻፸፫ ። ፻፸፬ ። ፻፸፭ ። ፻፸፮ ። ፻፸፯ ። ፻፸፰ ። ፻፸፱ ። ፻፹ ። ፻፹፩ ። ፻፹፪ ። ፻፹፫ ። ፻፹፬ ። ፻፹፭ ። ፻፹፮ ። ፻፹፯ ። ፻፹፰ ። ፻፹፱ ። ፻፺ ። ፻፺፩ ። ፻፺፪ ። ፻፺፫ ። ፻፺፬ ። ፻፺፭ ። ፻፺፮ ። ፻፺፯ ። ፻፺፰ ። ፻፺፱ ። ፪፻ ። ፪፻፩ ። ፪፻፪ ። ፪፻፫ ። ፪፻፬ ። ፪፻፭ ። ፪፻፮ ። ፪፻፯ ። ፪፻፰ ። ፪፻፱ ። ፪፻፲ ። ፪፻፲፩ ። ፪፻፲፪ ። ፪፻፲፫ ። ፪፻፲፬ ። ፪፻፲፭ ። ፪፻፲፮ ። ፪፻፲፯ ። ፪፻፲፰ ። ፪፻፲፱ ። ፪፻፳ ። ፪፻፳፩ ። ፪፻፳፪ ። ፪፻፳፫ ። ፪፻፳፬ ። ፪፻፳፭ ። ፪፻፳፮ ። ፪፻፳፯ ። ፪፻፳፰ ። ፪፻፳፱ ። ፪፻፴ ። ፪፻፴፩ ። ፪፻፴፪ ። ፪፻፴፫ ። ፪፻፴፬ ። ፪፻፴፭ ። ፪፻፴፮ ። ፪፻፴፯ ። ፪፻፴፰ ። ፪፻፴፱ ። ፪፻፵ ። ፪፻፵፩ ። ፪፻፵፪ ። ፪፻፵፫ ። ፪፻፵፬ ። ፪፻፵፭ ። ፪፻፵፮ ። ፪፻፵፯ ። ፪፻፵፰ ። ፪፻፵፱ ። ፪፻፶ ። ፪፻፶፩ ። ፪፻፶፪ ። ፪፻፶፫ ። ፪፻፶፬ ። ፪፻፶፭ ። ፪፻፶፮ ። ፪፻፶፯ ። ፪፻፶፰ ። ፪፻፶፱ ። ፪፻፷ ። ፪፻፷፩ ። ፪፻፷፪ ። ፪፻፷፫ ። ፪፻፷፬ ። ፪፻፷፭ ። ፪፻፷፮ ። ፪፻፷፯ ። ፪፻፷፰ ። ፪፻፷፱ ። ፪፻፸ ። ፪፻፸፩ ። ፪፻፸፪ ። ፪፻፸፫ ። ፪፻፸፬ ። ፪፻፸፭ ። ፪፻፸፮ ። ፪፻፸፯ ። ፪፻፸፰ ። ፪፻፸፱ ። ፪፻፹ ። ፪፻፹፩ ። ፪፻፹፪ ። ፪፻፹፫ ። ፪፻፹፬ ። ፪፻፹፭ ። ፪፻፹፮ ። ፪፻፹፯ ። ፪፻፹፰ ። ፪፻፹፱ ። ፪፻፺ ። ፪፻፺፩ ። ፪፻፺፪ ። ፪፻፺፫ ። ፪፻፺፬ ። ፪፻፺፭ ። ፪፻፺፮ ። ፪፻፺፯ ። ፪፻፺፰ ። ፪፻፺፱ ። ፫፻ ። ፫፻፩ ። ፫፻፪ ። ፫፻፫ ። ፫፻፬ ። ፫፻፭ ። ፫፻፮ ። ፫፻፯ ። ፫፻፰ ። ፫፻፱ ። ፫፻፲ ። ፫፻፲፩ ። ፫፻፲፪ ። ፫፻፲፫ ። ፫፻፲፬ ። ፫፻፲፭ ። ፫፻፲፮ ። ፫፻፲፯ ። ፫፻፲፰ ። ፫፻፲፱ ። ፫፻፳ ። ፫፻፳፩ ። ፫፻፳፪ ። ፫፻፳፫ ። ፫፻፳፬ ። ፫፻፳፭ ። ፫፻፳፮ ። ፫፻፳፯ ። ፫፻፳፰ ። ፫፻፳፱ ። ፫፻፴ ። ፫፻፴፩ ። ፫፻፴፪ ። ፫፻፴፫ ። ፫፻፴፬ ። ፫፻፴፭ ። ፫፻፴፮ ። ፫፻፴፯ ። ፫፻፴፰ ። ፫፻፴፱ ። ፫፻፵ ። ፫፻፵፩ ። ፫፻፵፪ ። ፫፻፵፫ ። ፫፻፵፬ ። ፫፻፵፭ ። ፫፻፵፮ ። ፫፻፵፯ ። ፫፻፵፰ ። ፫፻፵፱ ። ፫፻፶ ። ፫፻፶፩ ። ፫፻፶፪ ። ፫፻፶፫ ። ፫፻፶፬ ። ፫፻፶፭ ። ፫፻፶፮ ። ፫፻፶፯ ። ፫፻፶፰ ። ፫፻፶፱ ። ፫፻፷ ። ፫፻፷፩ ። ፫፻፷፪ ። ፫፻፷፫ ። ፫፻፷፬ ። ፫፻፷፭ ። ፫፻፷፮ ። ፫፻፷፯ ። ፫፻፷፰ ። ፫፻፷፱ ። ፫፻፸ ። ፫፻፸፩ ። ፫፻፸፪ ። ፫፻፸፫ ። ፫፻፸፬ ። ፫፻፸፭ ። ፫፻፸፮ ። ፫፻፸፯ ። ፫፻፸፰ ። ፫፻፸፱ ። ፫፻፹ ። ፫፻፹፩ ። ፫፻፹፪ ። ፫፻፹፫ ። ፫፻፹፬ ። ፫፻፹፭ ። ፫፻፹፮ ። ፫፻፹፯ ። ፫፻፹፰ ። ፫፻፹፱ ። ፫፻፺ ። ፫፻፺፩ ። ፫፻፺፪ ። ፫፻፺፫ ። ፫፻፺፬ ። ፫፻፺፭ ። ፫፻፺፮ ። ፫፻፺፯ ። ፫፻፺፰ ። ፫፻፺፱ ። ፬፻ ። ፬፻፩ ። ፬፻፪ ። ፬፻፫ ። ፬፻፬ ። ፬፻፭ ። ፬፻፮ ። ፬፻፯ ። ፬፻፰ ። ፬፻፱ ። ፬፻፲ ። ፬፻፲፩ ። ፬፻፲፪ ። ፬፻፲፫ ። ፬፻፲፬ ። ፬፻፲፭ ። ፬፻፲፮ ። ፬፻፲፯ ። ፬፻፲፰ ። ፬፻፲፱ ። ፬፻፳ ። ፬፻፳፩ ። ፬፻፳፪ ። ፬፻፳፫ ። ፬፻፳፬ ። ፬፻፳፭ ። ፬፻፳፮ ። ፬፻፳፯ ። ፬፻፳፰ ። ፬፻፳፱ ። ፬፻፴ ። ፬፻፴፩ ። ፬፻፴፪ ። ፬፻፴፫ ። ፬፻፴፬ ። ፬፻፴፭ ። ፬፻፴፮ ። ፬፻፴፯ ። ፬፻፴፰ ። ፬፻፴፱ ። ፬፻፵ ። ፬፻፵፩ ። ፬፻፵፪ ። ፬፻፵፫ ። ፬፻፵፬ ። ፬፻፵፭ ። ፬፻፵፮ ። ፬፻፵፯ ። ፬፻፵፰ ። ፬፻፵፱ ። ፬፻፶ ። ፬፻፶፩ ። ፬፻፶፪ ። ፬፻፶፫ ። ፬፻፶፬ ። ፬፻፶፭ ። ፬፻፶፮ ። ፬፻፶፯ ። ፬፻፶፰ ። ፬፻፶፱ ። ፬፻፷ ። ፬፻፷፩ ። ፬፻፷፪ ። ፬፻፷፫ ። ፬፻፷፬ ። ፬፻፷፭ ። ፬፻፷፮ ። ፬፻፷፯ ። ፬፻፷፰ ። ፬፻፷፱ ። ፬፻፸ ። ፬፻፸፩ ። ፬፻፸፪ ። ፬፻፸፫ ። ፬፻፸፬ ። ፬፻፸፭ ። ፬፻፸፮ ። ፬፻፸፯ ። ፬፻፸፰ ። ፬፻፸፱ ። ፬፻፹ ። ፬፻፹፩ ። ፬፻፹፪ ። ፬፻፹፫ ። ፬፻፹፬ ። ፬፻፹፭ ። ፬፻፹፮ ። ፬፻፹፯ ። ፬፻፹፰ ። ፬፻፹፱ ። ፬፻፺ ። ፬፻፺፩ ። ፬፻፺፪ ። ፬፻፺፫ ። ፬፻፺፬ ። ፬፻፺፭ ። ፬፻፺፮ ። ፬፻፺፯ ። ፬፻፺፰ ። ፬፻፺፱ ። ፭፻ ። ፭፻፩ ። ፭፻፪ ። ፭፻፫ ። ፭፻፬ ። ፭፻፭ ። ፭፻፮ ። ፭፻፯ ። ፭፻፰ ። ፭፻፱ ። ፭፻፲ ። ፭፻፲፩ ። ፭፻፲፪ ። ፭፻፲፫ ። ፭፻፲፬ ። ፭፻፲፭ ። ፭፻፲፮ ። ፭፻፲፯ ። ፭፻፲፰ ። ፭፻፲፱ ። ፭፻፳ ። ፭፻፳፩ ። ፭፻፳፪ ። ፭፻፳፫ ። ፭፻፳፬ ። ፭፻፳፭ ። ፭፻፳፮ ። ፭፻፳፯ ። ፭፻፳፰ ። ፭፻፳፱ ። ፭፻፴ ። ፭፻፴፩ ። ፭፻፴፪ ። ፭፻፴፫ ። ፭፻፴፬ ። ፭፻፴፭ ። ፭፻፴፮ ። ፭፻፴፯ ። ፭፻፴፰ ። ፭፻፴፱ ። ፭፻፵ ። ፭፻፵፩ ። ፭፻፵፪ ። ፭፻፵፫ ። ፭፻፵፬ ። ፭፻፵፭ ። ፭፻፵፮ ። ፭፻፵፯ ። ፭፻፵፰ ። ፭፻፵፱ ። ፭፻፶ ። ፭፻፶፩ ። ፭፻፶፪ ። ፭፻፶፫ ። ፭፻፶፬ ። ፭፻፶፭ ። ፭፻፶፮ ። ፭፻፶፯ ። ፭፻፶፰ ። ፭፻፶፱ ። ፭፻፷ ። ፭፻፷፩ ። ፭፻፷፪ ። ፭፻፷፫ ። ፭፻፷፬ ። ፭፻፷፭ ። ፭፻፷፮ ። ፭፻፷፯ ። ፭፻፷፰ ። ፭፻፷፱ ። ፭፻፸ ። ፭፻፸፩ ። ፭፻፸፪ ። ፭፻፸፫ ። ፭፻፸፬ ። ፭፻፸፭ ። ፭፻፸፮ ። ፭፻፸፯ ። ፭፻፸፰ ። ፭፻፸፱ ። ፭፻፹ ። ፭፻፹፩ ። ፭፻፹፪ ። ፭፻፹፫ ። ፭፻፹፬ ። ፭፻፹፭ ። ፭፻፹፮ ። ፭፻፹፯ ። ፭፻፹፰ ። ፭፻፹፱ ። ፭፻፺ ። ፭፻፺፩ ። ፭፻፺፪ ። ፭፻፺፫ ። ፭፻፺፬ ። ፭፻፺፭ ። ፭፻፺፮ ። ፭፻፺፯ ። ፭፻፺፰ ። ፭፻፺፱ ። ፮፻ ። ፮፻፩ ። ፮፻፪ ። ፮፻፫ ። ፮፻፬ ። ፮፻፭ ። ፮፻፮ ። ፮፻፯ ። ፮፻፰ ። ፮፻፱ ። ፮፻፲ ። ፮፻፲፩ ። ፮፻፲፪ ። ፮፻፲፫ ። ፮፻፲፬ ። ፮፻፲፭ ። ፮፻፲፮ ። ፮፻፲፯ ። ፮፻፲፰ ። ፮፻፲፱ ። ፮፻፳ ። ፮፻፳፩ ። ፮፻፳፪ ። ፮፻፳፫ ። ፮፻፳፬ ። ፮፻፳፭ ። ፮፻፳፮ ። ፮፻፳፯ ። ፮፻፳፰ ። ፮፻፳፱ ። ፮፻፴ ። ፮፻፴፩ ። ፮፻፴፪ ። ፮፻፴፫ ። ፮፻፴፬ ። ፮፻፴፭ ። ፮፻፴፮ ። ፮፻፴፯ ። ፮፻፴፰ ። ፮፻፴፱ ። ፮፻፵ ። ፮፻፵፩ ። ፮፻፵፪ ። ፮፻፵፫ ። ፮፻፵፬ ። ፮፻፵፭ ። ፮፻፵፮ ። ፮፻፵፯ ። ፮፻፵፰ ። ፮፻፵፱ ። ፮፻፶ ። ፮፻፶፩ ። ፮፻፶፪ ። ፮፻፶፫ ። ፮፻፶፬ ። ፮፻፶፭ ። ፮፻፶፮ ። ፮፻፶፯ ። ፮፻፶፰ ። ፮፻፶፱ ። ፮፻፷ ። ፮፻፷፩ ። ፮፻፷፪ ። ፮፻፷፫ ። ፮፻፷፬ ። ፮፻፷፭ ። ፮፻፷፮ ። ፮፻፷፯ ። ፮፻፷፰ ። ፮፻፷፱ ። ፮፻፸ ። ፮፻፸፩ ። ፮፻፸፪ ። ፮፻፸፫ ። ፮፻፸፬ ። ፮፻፸፭ ። ፮፻፸፮ ። ፮፻፸፯ ። ፮፻፸፰ ። ፮፻፸፱ ። ፮፻፹ ። ፮፻፹፩ ። ፮፻፹፪ ። ፮፻፹፫ ። ፮፻፹፬ ። ፮፻፹፭ ። ፮፻፹፮ ። ፮፻፹፯ ። ፮፻፹፰ ። ፮፻፹፱ ። ፮፻፺ ። ፮፻፺፩ ። ፮፻፺፪ ። ፮፻፺፫ ። ፮፻፺፬ ። ፮፻፺፭ ። ፮፻፺፮ ። ፮፻፺፯ ። ፮፻፺፰ ። ፮፻፺፱ ። ፯፻ ። ፯፻፩ ። ፯፻፪ ። ፯፻፫ ። ፯፻፬ ። ፯፻፭ ። ፯፻፮ ። ፯፻፯ ። ፯፻፰ ። ፯፻፱ ። ፯፻፲ ። ፯፻፲፩ ። ፯፻፲፪ ። ፯፻፲፫ ። ፯፻፲፬ ። ፯፻፲፭ ። ፯፻፲፮ ። ፯፻፲፯ ። ፯፻፲፰ ። ፯፻፲፱ ። ፯፻፳ ። ፯፻፳፩ ። ፯፻፳፪ ። ፯፻፳፫ ። ፯፻፳፬ ። ፯፻፳፭ ። ፯፻፳፮ ። ፯፻፳፯ ። ፯፻፳፰ ። ፯፻፳፱ ። ፯፻፴ ። ፯፻፴፩ ። ፯፻፴፪ ። ፯፻፴፫ ። ፯፻፴፬ ። ፯፻፴፭ ። ፯፻፴፮ ። ፯፻፴፯ ። ፯፻፴፰ ። ፯፻፴፱ ። ፯፻፵ ። ፯፻፵፩ ። ፯፻፵፪ ። ፯፻፵፫ ። ፯፻፵፬ ። ፯፻፵፭ ። ፯፻፵፮ ። ፯፻፵፯ ። ፯፻፵፰ ። ፯፻፵፱ ። ፯፻፶ ። ፯፻፶፩ ። ፯፻፶፪ ። ፯፻፶፫ ። ፯፻፶፬ ። ፯፻፶፭ ። ፯፻፶፮ ። ፯፻፶፯ ። ፯፻፶፰ ። ፯፻፶፱ ። ፯፻፷ ። ፯፻፷፩ ። ፯፻፷፪ ። ፯፻፷፫ ። ፯፻፷፬ ። ፯፻፷፭ ። ፯፻፷፮ ። ፯፻፷፯ ። ፯፻፷፰ ። ፯፻፷፱ ። ፯፻፸ ። ፯፻፸፩ ። ፯፻፸፪ ። ፯፻፸፫ ። ፯፻፸፬ ። ፯፻፸፭ ። ፯፻፸፮ ። ፯፻፸፯ ። ፯፻፸፰ ። ፯፻፸፱ ። ፯፻፹ ። ፯፻፹፩ ። ፯፻፹፪ ። ፯፻፹፫ ። ፯፻፹፬ ። ፯፻፹፭ ። ፯፻፹፮ ። ፯፻፹፯ ። ፯፻፹፰ ። ፯፻፹፱ ። ፯፻፺ ። ፯፻፺፩ ። ፯፻፺፪ ። ፯፻፺፫ ። ፯፻፺፬ ። ፯፻፺፭ ። ፯፻፺፮ ። ፯፻፺፯ ። ፯፻፺፰ ። ፯፻፺፱ ። ፰፻ ። ፰፻፩ ። ፰፻፪ ። ፰፻፫ ። ፰፻፬ ። ፰፻፭ ። ፰፻፮ ። ፰፻፯ ። ፰፻፰ ። ፰፻፱ ። ፰፻፲ ። ፰፻፲፩ ። ፰፻፲፪ ። ፰፻፲፫ ። ፰፻፲፬ ። ፰፻፲፭ ። ፰፻፲፮ ። ፰፻፲፯ ። ፰፻፲፰ ። ፰፻፲፱ ። ፰፻፳ ። ፰፻፳፩ ። ፰፻፳፪ ። ፰፻፳፫ ። ፰፻፳፬ ። ፰፻፳፭ ። ፰፻፳፮ ። ፰፻፳፯ ። ፰፻፳፰ ። ፰፻፳፱ ። ፰፻፴ ። ፰፻፴፩ ። ፰፻፴፪ ። ፰፻፴፫ ። ፰፻፴፬ ። ፰፻፴፭ ። ፰፻፴፮ ። ፰፻፴፯ ። ፰፻፴፰ ። ፰፻፴፱ ። ፰፻፵ ። ፰፻፵፩ ። ፰፻፵፪ ። ፰፻፵፫ ። ፰፻፵፬ ። ፰፻፵፭ ። ፰፻፵፮ ። ፰፻፵፯ ። ፰፻፵፰ ። ፰፻፵፱ ። ፰፻፶ ። ፰፻፶፩ ። ፰፻፶፪ ። ፰፻፶፫ ። ፰፻፶፬ ። ፰፻፶፭ ። ፰፻፶፮ ። ፰፻፶፯ ። ፰፻፶፰ ። ፰፻፶፱ ። ፰፻፷ ። ፰፻፷፩ ። ፰፻፷፪ ። ፰፻፷፫ ። ፰፻፷፬ ። ፰፻፷፭ ። ፰፻፷፮ ። ፰፻፷፯ ። ፰፻፷፰ ። ፰፻፷፱ ። ፰፻፸ ። ፰፻፸፩ ። ፰፻፸፪ ። ፰፻፸፫ ። ፰፻፸፬ ። ፰፻፸፭ ። ፰፻፸፮ ። ፰፻፸፯ ። ፰፻፸፰ ። ፰፻፸፱ ። ፰፻፹ ። ፰፻፹፩ ። ፰፻፹፪ ። ፰፻፹፫ ። ፰፻፹፬ ። ፰፻፹፭ ። ፰፻፹፮ ። ፰፻፹፯ ። ፰፻፹፰ ። ፰፻፹፱ ። ፰፻፺ ። ፰፻፺፩ ። ፰፻፺፪ ። ፰፻፺፫ ። ፰፻፺፬ ። ፰፻፺፭ ። ፰፻፺፮ ። ፰፻፺፯ ። ፰፻፺፰ ። ፰፻፺፱ ። ፱፻ ። ፱፻፩ ። ፱፻፪ ። ፱፻፫ ። ፱፻፬ ። ፱፻፭ ። ፱፻፮ ። ፱፻፯ ። ፱፻፰ ። ፱፻፱ ። ፱፻፲ ። ፱፻፲፩ ። ፱፻፲፪ ። ፱፻፲፫ ። ፱፻፲፬ ። ፱፻፲፭ ። ፱፻፲፮ ። ፱፻፲፯ ። ፱፻፲፰ ። ፱፻፲፱ ። ፱፻፳ ። ፱፻፳፩ ። ፱፻፳፪ ። ፱፻፳፫ ። ፱፻፳፬ ። ፱፻፳፭ ። ፱፻፳፮ ። ፱፻፳፯ ። ፱፻፳፰ ። ፱፻፳፱ ። ፱፻፴ ። ፱፻፴፩ ። ፱፻፴፪ ። ፱፻፴፫ ። ፱፻፴፬ ። ፱፻፴፭ ። ፱፻፴፮ ። ፱፻፴፯ ። ፱፻፴፰ ። ፱፻፴፱ ። ፱፻፵ ። ፱፻፵፩ ። ፱፻፵፪ ። ፱፻፵፫ ። ፱፻፵፬ ። ፱፻፵፭ ። ፱፻፵፮ ። ፱፻፵፯ ። ፱፻፵፰ ። ፱፻፵፱ ። ፱፻፶ ። ፱፻፶፩ ። ፱፻፶፪ ። ፱፻፶፫ ። ፱፻፶፬ ። ፱፻፶፭ ። ፱፻፶፮ ። ፱፻፶፯ ። ፱፻፶፰ ። ፱፻፶፱ ። ፱፻፷ ። ፱፻፷፩ ። ፱፻፷፪ ። ፱፻፷፫ ። ፱፻፷፬ ። ፱፻፷፭ ። ፱፻፷፮ ። ፱፻፷፯ ። ፱፻፷፰ ። ፱፻፷፱ ። ፱፻፸ ። ፱፻፸፩ ። ፱፻፸፪ ። ፱፻፸፫ ። ፱፻፸፬ ። ፱፻፸፭ ። ፱፻፸፮ ። ፱፻፸፯ ። ፱፻፸፰ ። ፱፻፸፱ ። ፱፻፹ ። ፱፻፹፩ ። ፱፻፹፪ ። ፱፻፹፫ ። ፱፻፹፬ ። ፱፻፹፭ ። ፱፻፹፮ ። ፱፻፹፯ ። ፱፻፹፰ ። ፱፻፹፱ ። ፱፻፺ ። ፱፻፺፩ ። ፱፻፺፪ ። ፱፻፺፫ ። ፱፻፺፬ ። ፱፻፺፭ ። ፱፻፺፮ ። ፱፻፺፯ ። ፱፻፺፰ ። ፱፻፺፱ ። ፲፻ ። ፲፻፩ ። ፲፻፪ ። ፲፻፫ ። ፲፻፬ ። ፲፻፭ ። ፲፻፮ ። ፲፻፯ ። ፲፻፰ ። ፲፻፱ ። ፲፻፲ ። ፲፻፲፩ ። ፲፻፲፪ ። ፲፻፲፫ ። ፲፻፲፬ ። ፲፻፲፭ ። ፲፻፲፮ ። ፲፻፲፯ ። ፲፻፲፰ ። ፲፻፲፱ ። ፲፻፳ ። ፲፻፳፩ ። ፲፻፳፪ ። ፲፻፳፫ ። ፲፻፳፬ ። ፲፻፳፭ ። ፲፻፳፮ ። ፲፻፳፯ ። ፲፻፳፰ ። ፲፻፳፱ ። ፲፻፴ ። ፲፻፴፩ ። ፲፻፴፪ ። ፲፻፴፫ ። ፲፻፴፬ ። ፲፻፴፭ ። ፲፻፴፮ ። ፲፻፴፯ ። ፲፻፴፰ ። ፲፻፴፱ ። ፲፻፵ ። ፲፻፵፩ ። ፲፻፵፪ ። ፲፻፵፫ ። ፲፻፵፬ ። ፲፻፵፭ ። ፲፻፵፮ ። ፲፻፵፯ ። ፲፻፵፰ ። ፲፻፵፱ ። ፲፻፶ ። ፲፻፶፩ ። ፲፻፶፪ ። ፲፻፶፫ ። ፲፻፶፬ ። ፲፻፶፭ ። ፲፻፶፮ ። ፲፻፶፯ ። ፲፻፶፰ ። ፲፻፶፱ ። ፲፻፷ ። ፲፻፷፩ ። ፲፻፷፪ ። ፲፻፷፫ ። ፲፻፷፬ ። ፲፻፷፭ ። ፲፻፷፮ ። ፲፻፷፯ ። ፲፻፷፰ ። ፲፻፷፱ ። ፲፻፸ ። ፲፻፸፩ ። ፲፻፸፪ ። ፲፻፸፫ ። ፲፻፸፬ ። ፲፻፸፭ ። ፲፻፸፮ ። ፲፻፸፯ ። ፲፻፸፰ ። ፲፻፸፱ ። ፲፻፹ ። ፲፻፹፩ ። ፲፻፹፪ ። ፲፻፹፫ ። ፲፻፹፬ ። ፲፻፹፭ ። ፲፻፹፮ ። ፲፻፹፯ ። ፲፻፹፰ ። ፲፻፹፱ ። ፲፻፺ ። ፲፻፺፩ ። ፲፻፺፪ ። ፲፻፺፫ ። ፲፻፺፬ ። ፲፻፺፭ ። ፲፻፺፮ ። ፲፻፺፯ ። ፲፻፺፰ ። ፲፻፺፱ ። ፲፩፻ ። ፲፩፻፩ ። ፲፩፻፪ ። ፲፩፻፫ ። ፲፩፻፬ ። ፲፩፻፭ ። ፲፩፻፮ ። ፲፩፻፯ ። ፲፩፻፰ ። ፲፩፻፱ ። ፲፩፻፲ ። ፲፩፻፲፩ ። ፲፩፻፲፪ ። ፲፩፻፲፫ ። ፲፩፻፲፬ ። ፲፩፻፲፭ ። ፲፩፻፲፮ ። ፲፩፻፲፯ ። ፲፩፻፲፰ ። ፲፩፻፲፱ ። ፲፩፻፳ ። ፲፩፻፳፩ ። ፲፩፻፳፪ ። ፲፩፻፳፫ ። ፲፩፻፳፬ ። ፲፩፻፳፭ ። ፲፩፻፳፮ ። ፲፩፻፳፯ ። ፲፩፻፳፰ ። ፲፩፻፳፱ ። ፲፩፻፴ ። ፲፩፻፴፩ ። ፲፩፻፴፪ ። ፲፩፻፴፫ ። ፲፩፻፴፬ ። ፲፩፻፴፭ ። ፲፩፻፴፮ ። ፲፩፻፴፯ ። ፲፩፻፴፰ ። ፲፩፻፴፱ ። ፲፩፻፵ ። ፲፩፻፵፩ ። ፲፩፻፵፪ ። ፲፩፻፵፫ ። ፲፩፻፵፬ ። ፲፩፻፵፭ ። ፲፩፻፵፮ ። ፲፩፻፵፯ ። ፲፩፻፵፰ ። ፲፩፻፵፱ ። ፲፩፻፶ ። ፲፩፻፶፩ ። ፲፩፻፶፪ ። ፲፩፻፶፫ ። ፲፩፻፶፬ ። ፲፩፻፶፭ ። ፲፩፻፶፮ ። ፲፩፻፶፯ ። ፲፩፻፶፰ ። ፲፩፻፶፱ ። ፲፩፻፷ ። ፲፩፻፷፩ ። ፲፩፻፷፪ ። ፲፩፻፷፫ ። ፲፩፻፷፬ ። ፲፩፻፷፭ ። ፲፩፻፷፮ ። ፲፩፻፷፯ ። ፲፩፻፷፰ ። ፲፩፻፷፱ ። ፲፩፻፸ ። ፲፩፻፸፩ ። ፲፩፻፸፪ ። ፲፩፻፸፫ ። ፲፩፻፸፬ ። ፲፩፻፸፭ ። ፲፩፻፸፮ ። ፲፩፻፸፯ ። ፲፩፻፸፰ ። ፲፩፻፸፱ ። ፲፩፻፹ ። ፲፩፻፹፩ ። ፲፩፻፹፪ ። ፲፩፻፹፫ ። ፲፩፻፹፬ ። ፲፩፻፹፭ ። ፲፩፻፹፮ ። ፲፩፻፹፯ ። ፲፩፻፹፰ ። ፲፩፻፹፱ ። ፲፩፻፺ ። ፲፩፻፺፩ ። ፲፩፻፺፪ ። ፲፩፻፺፫ ። ፲፩፻፺፬ ። ፲፩፻፺፭ ። ፲፩፻፺፮ ። ፲፩፻፺፯ ። ፲፩፻፺፰ ። ፲፩፻፺፱ ። ፲፪፻ ። ፲፪፻፩ ። ፲፪፻፪ ። ፲፪፻፫ ። ፲፪፻፬ ። ፲፪፻፭ ። ፲፪፻፮ ። ፲፪፻፯ ። ፲፪፻፰ ። ፲፪፻፱ ። ፲፪፻፲ ። ፲፪፻፲፩ ። ፲፪፻፲፪ ። ፲፪፻፲፫ ። ፲፪፻፲፬ ። ፲፪፻፲፭ ። ፲፪፻፲፮ ። ፲፪፻፲፯ ። ፲፪፻፲፰ ። ፲፪፻፲፱ ። ፲፪፻፳ ። ፲፪፻፳፩ ። ፲፪፻፳፪ ። ፲፪፻፳፫ ። ፲፪፻፳፬ ። ፲፪፻፳፭ ። ፲፪፻፳፮ ። ፲፪፻፳፯ ። ፲፪፻፳፰ ። ፲፪፻፳፱ ። ፲፪፻፴ ። ፲፪፻፴፩ ። ፲፪፻፴፪ ። ፲፪፻፴፫ ። ፲፪፻፴፬ ። ፲፪፻፴፭ ። ፲፪፻፴፮ ። ፲፪፻፴፯ ። ፲፪፻፴፰ ። ፲፪፻፴፱ ። ፲፪፻፵ ። ፲፪፻፵፩ ። ፲፪፻፵፪ ። ፲፪፻፵፫ ። ፲፪፻፵፬ ። ፲፪፻፵፭ ። ፲፪፻፵፮ ። ፲፪፻፵፯ ። ፲፪፻፵፰ ። ፲፪፻፵፱ ። ፲፪፻፶ ። ፲፪፻፶፩ ። ፲፪፻፶፪ ። ፲፪፻፶፫ ። ፲፪፻፶፬ ። ፲፪፻፶፭ ። ፲፪፻፶፮ ። ፲፪፻፶፯ ። ፲፪፻፶፰ ። ፲፪፻፶፱ ። ፲፪፻፷ ። ፲፪፻፷፩ ። ፲፪፻፷፪ ። ፲፪፻፷፫ ። ፲፪፻፷፬ ። ፲፪፻፷፭ ። ፲፪፻፷፮ ። ፲፪፻፷፯ ። ፲፪፻፷፰ ። ፲፪፻፷፱ ። ፲፪፻፸ ። ፲፪፻፸፩ ። ፲፪፻፸፪ ። ፲፪፻፸፫ ። ፲፪፻፸፬ ። ፲፪፻፸፭ ። ፲፪፻፸፮ ። ፲፪፻፸፯ ። ፲፪፻፸፰ ። ፲፪፻፸፱ ። ፲፪፻፹ ። ፲፪፻፹፩ ። ፲፪፻፹፪ ። ፲፪፻፹፫ ። ፲፪፻፹፬ ። ፲፪፻፹፭ ። ፲፪፻፹፮ ። ፲፪፻፹፯ ። ፲፪፻፹፰ ። ፲፪፻፹፱ ። ፲፪፻፺ ። ፲፪፻፺፩ ። ፲፪፻፺፪ ። ፲፪፻፺፫ ። ፲፪፻፺፬ ። ፲፪፻፺፭ ። ፲፪፻፺፮ ። ፲፪፻፺፯ ። ፲፪፻፺፰ ። ፲፪፻፺፱ ። ፲፫፻ ። ፲፫፻፩ ። ፲፫፻፪ ። ፲፫፻፫ ። ፲፫፻፬ ። ፲፫፻፭ ። ፲፫፻፮ ። ፲፫፻፯ ። ፲፫፻፰ ። ፲፫፻፱ ። ፲፫፻፲ ። ፲፫፻፲፩ ። ፲፫፻፲፪ ። ፲፫፻፲፫ ። ፲፫፻፲፬ ። ፲፫፻፲፭ ። ፲፫፻፲፮ ። ፲፫፻፲፯ ። ፲፫፻፲፰ ። ፲፫፻፲፱ ። ፲፫፻፳ ። ፲፫፻፳፩ ። ፲፫፻፳፪ ። ፲፫፻፳፫ ። ፲፫፻፳፬ ። ፲፫፻፳፭ ። ፲፫፻፳፮ ። ፲፫፻፳፯ ። ፲፫፻፳፰ ። ፲፫፻፳፱ ። ፲፫፻፴ ። ፲፫፻፴፩ ። ፲፫፻፴፪ ። ፲፫፻፴፫ ። ፲፫፻፴፬ ። ፲፫፻፴፭ ። ፲፫፻፴፮ ። ፲፫፻፴፯ ። ፲፫፻፴፰ ። ፲፫፻፴፱ ። ፲፫፻፵ ። ፲፫፻፵፩ ። ፲፫፻፵፪ ። ፲፫፻፵፫ ። ፲፫፻፵፬ ። ፲፫፻፵፭ ። ፲፫፻፵፮ ። ፲፫፻፵፯ ። ፲፫፻፵፰ ። ፲፫፻፵፱ ። ፲፫፻፶ ። ፲፫፻፶፩ ። ፲፫፻፶፪ ። ፲፫፻፶፫ ። ፲፫፻፶፬ ። ፲፫፻፶፭ ። ፲፫፻፶፮ ። ፲፫፻፶፯ ። ፲፫፻፶፰ ። ፲፫፻፶፱ ። ፲፫፻፷ ። ፲፫፻፷፩ ። ፲፫፻፷፪ ። ፲፫፻፷፫ ። ፲፫፻፷፬ ። ፲፫፻፷፭ ። ፲፫፻፷፮ ። ፲፫፻፷፯ ። ፲፫፻፷፰ ። ፲፫፻፷፱ ። ፲፫፻፸ ። ፲፫፻፸፩ ። ፲፫፻፸፪ ። ፲፫፻፸፫ ። ፲፫፻፸፬ ። ፲፫፻፸፭ ። ፲፫፻፸፮ ። ፲፫፻፸፯

ቅንአት ትበልዖሙ ለልበ ብዙኃን በመዓት ፡ እስመ በቅንአትሰ ኢይትረከብ ጸጋ እግዚአብሔር ፡ ክነፊሃ ክንፈ እሳት ላህባ ።

ማይ ብዙኅ ኢይክል አጥፍኦታ ለፍቅር ፡ ወአፍላግኒ ኢያነቀለቅልዋ ፡ ለእመ ወሀበ ብእሲ ኵሎ ንብረቶ ለፍቅር ፡ መንኖ ኢይሜንንዎ ።

እኅትነ ንስቲት ይእቲ ወአጥባት አልባ ፡ ምንተ ንግበር ለእኅትነ በዕለት አመ ይትናገሩ ባቲ ።

ለእመ አረፍት ይእቲ ንሕንጽ ዲቤሃ ተድባበ ዘብሩር ፡ ወለእመ ኖኅት ይእቲ ንግበር ላቲ ማዕዖ ዘቄድሮስ ፡ ማኅፈድ ቀይሕ ዘያክንት ለሰሎሞን በኬብሮን ።

አነ ቅጽር ወአጥባትየ ከመ ማኅፈድ ፡ አነ እንተ በአዕ ይንቲሁ እረክብ ሰላመ ።

ዓፀደ ወይን ኮነ ለሰሎሞን በብኤላሞን ፡ ወወሀበ ዓፀደ ወይኑ ለእለ የዓቅቡ ፍሬሁ ፡ ብእሲ ብእሲ ይሁብ ፍሬሁ በበጊዜሁ ።

ዓሠርተ ወክልኤተ ምእተ ብሩረ ፡ ዓሠርቱ ምእት ለሰሎሞን ፡ ወክልኤቱ ምእት ለእለ የዓቅቡ ፍሬሁ ፡ አእላፍ ፍሬሁ በበጊዜሁ ፡ ዓሠርተ ምእተ ለጽዮን ይሁብ ።

ዓፀደ ወይን ሊተ አንፃርየ እንዘ ይነብር ውስተ ገነት ካልአን ርእይዎ ፡ ጉቡአን ወስንዕዋን እንዘ ይነብሩ በሰላም ካልአን ርእይዎሙ ።

ወእንዘ ይትረአዩ በማእከላ ፡ ወእንዘ የሐውሩ ውስተ ገነት ካልአን ርእይዎሙ ።

ቃለከ አስምዓኒ ፡ ጕይ አንተ ወልድ እኁየ ከመ ወይጠል ፡ ወእመ አኮ ወከመ ወሬዛ ኃየል ውስተ አድባረ ድኁኃን ።

፰ ቅንአት የብዙ ሰዎችን ልቡና ታጠፋለች ፡ በቅንአት ግን ጸጋ እግዚአብሔር አይገኝምና የፍቅር ላንቃዋም የእሳት ላንቃ ነው ። ኢሳ፡ ፵፱ ፲፮ ።

፱ ብዙ ውኃ ፍቅርን ማጥፋት አይችልም (ሠራዊት) ፈሳሾችም አያነዋውጧትም (ነገሥታቱ) ሰው ገንዘቡን ሁሉ ለፍቅረ እግዚአብሔር ቢሰጥ (አሕዛብ) አይንቁትም ።

፲ እኅታችን (ምእመን) ታናሽ ናት ጡቷም አላጐጠጐጠም እናጥፋት ብለው በተናገሩባት ቀን ለእኅታችን ምን እንናድርግላት ፤ ። ሕዝ፡ ፲፮ ፯ ።

፲፩ እሷ ግድግዳ ብትሆን እኛ የብር መዋቅር እንሠረላት ነበር ፡ ደጃፍም ብትሆን የዋንዛ የዝግባ መዝጊያ እንሠራላት ነበር ፡ ለሰሎሞን በኬብሮን በቀይ ዕንቍ የተሠራ ግንብ ነበረው ። መዝ፡ ፷፱ ፳፭ ። ፩ ነገ፡ ፮ ፲፭ ።

፲፪ እኔ ቅጽር ነኝ ጡቶቼም እንደ ግንብ ናቸው ፡ በፊቱ ተድላ ደስታ የማገኝ እኔ ነበርሁ ። ሮሜ ፭ ፩ ።

፲፫ ለሰሎሞን በብኤላሞን የወይን ቦታ ነበረው ፡ የወይኑንም ቦታ ፍሬውን ለሚጠብቁ ሰዎች ሰጠ ፡ አንዱም አንዱም ሰው ፍሬውን በየጊዜው ይሰጣል ።

፲፬ ሺሕ ከሁለት መቶ ብር ይሰጣል ፡ ሺሕ ብር ለሰሎሞን ሁለቱ መቶ ብር ፍሬውን ለሚጠብቁ ሰዎች ነው ፡ በየጊዜው የሚገባው ፍሬውም ብዙ ነው ፡ ሺሑውን ለጽዮን ይሰጣል ። ማቴ፡ ፳፩ ፴፫ ። መዝ፡ ፹ ፰ ።

፲፭ በአፍዛዣየ የወይን ቦታ ነበረኝ በተክል መካከል ተቀምጦ ሳለ ሌሎች ሰዎች አዩት ተሰብስበው ተስማምተው በተድላ በደስታ ተቀምጠው ሳሉ ሌሎች አዩዋቸው ።

፲፮ በመካከሏም ተሠማርተው ሳሉ ወደ ተክል መካከል ሂደው ሌሎች ሰዎች አዩዋቸው ።

፲፯ ቃልህን አሰማኝ አንተ ልጅ ወንድሜ እንደ ፌቆ ፈጥነህ ሂድ ያም ባይሆን (በአብርሃም በይስሐቅ በያዕቆብ) ተራራ እንዳለ እንደ ዋልያ ወይፈን እኔን ለመራዳት ስትመጣ መር ብለህ አውጣኝ ። ዘፍ፡ ፲፮ ፯ ፰ ።

ተፈጸመ መኃልየ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ወስብሐት ለእግዚአብሔር ፡
አሜን ።

አስጀምሮ ለአስፈጸመን ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና ፡
የዳዊት ልጅ የሰሎሞን ምስጋና ደረሰ ተፈጸመ ፡ በእውነት ያለ ሐሰት ።

መጽሐፈ መክብብ

ምዕራፍ ፩ ።

ቃለ ሰሎሞን መክብብ ወልደ ዳዊት ንጉሠ እስራ
ኤል በኢየሩሳሌም ።
ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ ኵሉ ከንቱ ።

ምንት ፍድፋዴሁ ለሰብእ በኵሉ ፃማሁ ዘይፃሙ እም
ታሕተ ፀሐይ ።
ትውልድ የኃልፍ ፡ ትውልድ ይመጽእ ወምድርስ
ለዓለም ትቀውም ።
ይሠርቅ ፀሐይ ወየዐርብ ፀሐይ ፡ ወውስተ መካኑ ይገ
ብእ ፡ እንዘ ይሠርቅ ውእቱ ህየ ይገብእ በይምን ወየዐ
ውድ መንገለ ሰሜን ።
ዓውደ የዓውድ ወየሐውር መንፈስ ፡ ወበዑደቱ ይገ
ብእ መንፈስ ።
ወኵሎሙ ውኂዛት የሐውሩ ውስተ ባሕር ፡ ወባሕርኒ
ኢኮነት እንተ ትመልእ ውስተ መካና ።
ወእደ የሐውሩ አፍላግ ህየ ካዕበ ይትመየጡ ለሐዊር ።

ኵሉ ቃል ዘበሕማም ኢይክል ብእሲ ለተናግሮ ወኢ
ይጸግብ ዓይን በርእይ ፡ ወኢይመልእ ዕዝን በአጽምአ ።

ወምንት ውእቱ ዘገብረ እምዘተገብረ ፡ ወምንት ውእ
ቱ ዘኮነ እምዘኮነ ፡ ወአልቦ ምንትኒ ዘተገብረ በመትሕተ
ፀሐይ ።
ዘይነብብ ወይብል ናሁ ዝ ሐዲስ ውእቱ ፡ ወናሁ ተገ
ብረ ዓለም እምዓለም ዘኮነ እምቅድሜነ ።
አልቦሙ ዝክር ለቀደምት ምስለ ደኃርት ፡ ወለእለ
ደኃርትኒ ምስለ ዘይትገበር በደኃርት ።

አነ መክብብ ኮንኩ ንጉሠ እስራኤል በኢየሩሳሌም ።

ወወሀብኩ ልብየ ለኃሢሥ ወለፈቲን በጥበብ በእንተ
ኵሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ፡ እስመ ሥራኀ እኩየ ወሀበ
እግዚአብሔር ለውሉደ ሰብእ ከመ ይሥርኁ ቦቱ ።

ምዕራፍ ፩ ።

በኢየሩሳሌም ለእስራኤል የነገሠ የዳዊት ልጅ መክ
ብብ ሰሎሞን የተናገረው ነገር ይህ ነው ።
መክብብ ሰሎሞን ከንቱ ነው ፡ ከንቱ ነው ፡ ሁሉ ከን
ቱ ነው አለ ።
ከፀሐይ በታች በሚደክምበት ድካሙ ሁሉ የሰው
ትርፉ ምንድር ነው ፤ አለ ።
ፊት የተወለደው ሰው ይሞታል ፡ ኋላ የተወለደው
ይተካል ፡ ምድር ግን ለዘለዓለሙ ጸንታ ትኖራለች ።
ፀሐይ ከምሥራቅ ይወጣል ፡ በምዕራብ ይገባል ፡ እሱ
ከምሥራቅ ወጥቶ ወደ ቀኝ ይመለሳል ፡ ወደ ሰሜንም
ይዞራል ።
በመዞሪያው በኩል ተመልሶ ይዞራል ፡ ነፋስም ይነፍ
ሳል ፡ ነፋስ ነፍሶ ከዞረም በኋላ ወደ ቦታው ይመለሳል ።
ውኃዎች ሁሉ ወደ ውቅያኖስ ይሄዳሉ ፡ ውቅያኖስ
ግን በቦታዋ ተጨመሩልኝ ብላ የሃ ትሞላ አይደለችም ።
ፈሳሾችም በዚያ ከሄዱ ዘንድ ዳግመኛ ወደ ውቅያኖስ
ለመሄድ ይመለሳሉ ። ኢዮ፡ ፴፯ ፳፯ - ፳፰ ።
የሰው ሁሉ ቃል በድካም ይኖራል ፡ ሰው አንድ ጊዜ
ተናግሮ ዝም ማለት አይችልም ፡ ዓይን ቢያይ ቢያይ አይ
ሰለችም ፡ ጆሮም ቢሰማ ቢሰማ አይመላም ።
ከተፈጠረው ፍጥረት የተፈጠረው ፍጥረት ፡ ምንድር
ነው ፤ ከተገኘውም ፍጥረት የተገኘው እንግዳ ፍጥረት ምን
ድር ነው ፤ ከፀሐይ በታች ምንም እንግዳ ፍጥረት የለም ።
እነሆ ይህ እንግዳ ፍጥረት ነው ብሎ የሚናገሩት የለም
እነሆ ሰው ከኛ አስቀድሞ ከተፈጠረው ሰው ተፈጠረ ።
ለቀደሙ ሰዎች ኋላ ከሚነሡ ሰዎች ጋራ ስም አጠ
ራር የላቸውም ፡ ከነሳቸውም በኋላ ለሚነሡ ሰዎች ከነ
ሳቸው በኋላ ከሚነሡ ሰዎች ጋራ ስም አጠራር የላቸውም ።
እኔ መክብብ (ሰሎሞን) በኢየሩሳሌም የእስራኤል ን
ጉሥ ሆንኩ ።
ከፀሐይ በታች ስለ ተፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ጥበብን
ፈጽሜ ለመመርመር ልቡናዬን ሰጠሁ ፡ ይደክሙበት ዘንድ
እግዚአብሔር ለአዳም ልጆች ብርቱ ድካምን ሰጥቷልና ።

ርኢኩ ኵሎ ፍጥረተ ዘተገብረ በመትሕተ ፀሐይ ወናሁ ኵሉ ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።
ጠዋይ ኢይክል ረቲዐ ፡ ወሕፁፅ ኢይክል ተኑልቆ ።

ተናገርኩ አነ በልብየ በብሂል ወናሁ አፈድፈድኩ ወአዕበይኩ ጥበበ እምእለ ኮኑ እምቅድሜየ በኢየሩሳሌም ፡ ወልብየ ርእየት ብዙኀ ጥበበ ወአእምሮ ።

ወወሀብኩ ልብየ ለአእምሮ ወለጥበብ ፡ ጥበበ ወአእምሮ ወምሳሌ ፡ ወትምህርተ አእመርኩ ፡ እስመ ዝኒ ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።
እስመ በብዝኀ ጥበብ ብዙኀ ኀዘን ፡ ወዘአፈድፈደ አእምሮ አፈድፈደ ሕማመ ።

ምዕራፍ ፪ ።

እቤ አነ በልብየ ነዓ እምክርከ በፍሥሓ ወርኢ በሠናይ ፡ ወናሁ እቤ ዝኒ ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።

ለሰሐቅ እብሎ አስፍጦ ፡ ወለፍሥሓ ምንት ውእቱ ዝ ግብር ።
ወመከርኩ እምልብየ ፡ ጥበብ ሰሐበቶ ከመ ወይን ለሥጋየ ፡ ወልብየ መሀረኒ ጥበበ ፡ ወዝኒ እኂዝ ለፍሥሓ እስከ ሶበ እሬኢ ምንት ውእቱ ሠናይ ለውሉደ ሰብእ ፡ ዘይገብሩ እምታሕተ ፀሐይ ፡ በኍልቈ መዋዕለ ሕይወቶሙ ።

አንሰ መክብብ አዕበይኩ ምግባርየ ወሐነጽኩ ሊተ አብያተ ፡ ወተከልኩ አዕፃዳተ ወይን ።
ወገበርኩ ሊተ አዕፃዳተ ሐምል ፡ ወገነታተ ወተከልኩ ውስቴቶሙ ኵሎ ዕፀወ ዘይፈርዩ በበዖታሆሙ ወኵሉ ዘኢይፈሪ ።
ወገበርኩ ሊተ ምዕቃለ ማያት ከመ እሥቂ እምኔሆሙ አመ ወዕፀ ዘይፈሪ ገራህተ ወገራውህ አጥረይኩ ።

አግብርተ ወአእማተ ወልደ ቤት አጥረይኩ ጥሬተ ወኖሎተ አልሕምት ወመራዕየ አባግዕ ብዙኀ አጥረይኩ እምኵሎሙ እለ ኮኑ እምቅድሜየ በኢየሩሳሌም ።

ወአስተጋባእኩ ብዙኀ ብሩረ ወወርቀ ወጥሬተ መንግሥት ወበሐውርተ ፡ ኀለይተ ወኃላይያነ ወፍግዐ ምስለ ውሉደ ሰብእ ።

መዘርተ ወመዛርያነ አዕበይኩ ወአፈድፈድኩ እምእለ ኮኑ እምቅድሜየ በኢየሩሳሌም ወጥበብየኒ ቆመተኒ ።

ኵሎ ዘሰአላ አዕይንትየ ኢተመቈስኩ ወኢከላእክዎ ለልብየ እምኵሉ ፍሥሓ እስመ ልብየ ተፈሥሐ በኵሉ ፃማየ ወዝንቱ ኮነ መክፈልትየ እምኵሉ ሥራኅየ ።

ከፀሐይ በታች የተፈጠረውን ፍጥረት ሁሉ መረመርኩ እነሆ ሁሉ ከንቱ ነው ፡ የልብ አምሮትም ነው ።
ጐባጣ ቀንቶ መሄድ አይችልም ፡ ድንክም ከረዥም ሰው ጋራ መቈጠር አይችልም ።
እኔ በልቡናዬ አስቤ ያለ ይሉኝታ ተናገርኩ ፡ እነሆ እኔ አስቀድመው በኢየሩሳሌም ከነገሡ ሰዎች ይልቅ ፈጽሜ ጥበብን አበዛሁ ፡ ልቤም ዕውቀትንና ብዙ ጥበብን መረመረች ።
ልቤን ለጥበብና ለዕውቀት ሰጠሁ ፡ እውቀትንና ጥበብን ፡ ትምህርትንና ምሳሌንም አወቅሁ ፡ ይህም ማወቄ ከንቱ ነው ፡ የልብ አምሮትም ነው እኮ ! ።
በጥበብ ብዛት ብዙ ኃዘን አለና ፡ እውቀትንም ያበዛ ሰው መከራን አብዝቷልና ይህንንም ማወቄ ከንቱ ነው ።

ምዕራፍ ፪ ።

እኔ በልቤ አስቤ ና በተድላ ደስታ ልምከርህ አልኩ ፡ ንስሓ ገብተህ ጸጋ ክብር እንድታገኝ ሁን ፡ እነሆ ይህም ከንቱ ነው ፡ የልብም አምሮት ነው አልኩ ።
ሳቅን ሽንገላ እለዋለሁ ፡ ተድላ ደስታንም ይህ ሥራ ምንድር ነው ፡ እለዋለሁ ። ምሳ፡ ፲፬ ፲፫ ።
ከልቡናዬ አንቅቼ ጥበብን መከርኩ ፡ ጥበብ እንደ ወይን ሰውነቴን ሳበችው ፡ ልቤም ጥበብን አስተማረኝ ፡ በሕይወት በሚኖርበት ዘመን ቍጥር ከፀሐይ በታች በሚሠሩት ሥራ ለአዳም ልጆች ያማረ የተወደደ ምን እንደ ሆነ እስከመረምር ድረስ ይህንንም ጥበብ መያዜ ለተድላ ደስታ ሆነኝ ።
እኔ መክብብ ሥራዬን አበዛሁ ፡ ቤቶችንም ሠራሁ ፡ የወይን ቦታንም አበጀሁ ። ፩ ነገ፡ ፯ ፩-፲፪ ።
የተክል ቦታን አበጀሁ ፡ ተከል ተከልኩ ፡ በየወገናቸው የሚያፈሩ ዕንጨቶችን ሁሉ የማያፈራውንም ሁሉ ተከልኩ ።
የሚያፈራውን ዕንጨትንና ዛፉን ከነሳቸው አጠጣ ዘንድ ለኔ የውኃዎችን ኩሬ አበጀሁ ፡ ሁዳዱንና እርሻውንም ገዛሁ ።
ሴቶች ባሮችንና ወንዶች ባሮችን ፡ የቤት ውላጅንም ገዛሁ ፡ ከኔ አስቀድሞ በኢሩየሳሌም ከነገሡ ነገሥታት ይልቅ ብዙ የሆኑ የበጎች መንጋዎችንና ላሞችን የሚጠብቁ ዘላኖችን ገዛሁ ።
ወርቅን ብዙ ብርን ሰበሰብኩ የመንግሥት ገንዘብ የሚሆን ዘውድንም አሠራሁ ፡ መንደርን መነደርኩ ፡ የወንድ ዘፋኞችንና የሴት ዘፋኞችን አበጀሁ ፡ ከአዳም ልጆችም ጋራ ተድላ ደስታን አደረግሁ ። ፩ ነገ፡ ፱ ፳፰ ።
የጠጅ አዛዦችንና የጠጅ አሰላፊዎችን ሾምኩ ፡ ከኔ አስቀድሞ በኢየሩሳሌም ከነበሩ ሰዎች ይልቅ ይህን ሁሉ አበዛሁ ፡ ጥበቤም ጸናችልኝ ። ፩ ዜና መ፡ ፳፱ ፳፭ ።
ዓይኖቼ ያዩትን ሁሉ አላጣሁም ፡ በድካሜ ሁሉ ልቡናዬን ደስ ብሎታልና ፡ በደከምኩበትም ገንዘቤ ሁሉ ዕድል ፈንታዬ ይህ ሆኗልና ፡ ልቡናዬን ከተድላው ከደስታው አልከለከልኩትም ።

ወነፀርኩ ዲበ ኵሉ ጥፊትየ ዘገብራ እደውየ፡ ወበሥ
ራኅየ ዘሠራዕኩ ለገቢር፡ ወናሁ ኵሉ ከንቱ ወፍትወተ
መንፈስ፡ ወአልቦ ፍድፋዴ እምታሕተ ፀሐይ ።

ወነፀርኩ አነ ከመ እርአይ ጥበበ ወተሰፍጦ ወዕበደ
መኑ ብእሲ ዘይተሉ ድኅሬሃ ለምክር፡ ወኵሉ ምሳሌ ዘገ
ብረ ላቲ ።

ወርኢኩ አነ ከመቦ ፍድፍድና ለጠቢብ እምዐብድ፡
ከመ ፍድፋዴ ብርሃን እምጽልመት ።

እስመ ለጠቢብ አዕይንቲሁ ዲበ ርእሱ፡ ወዐብድሰ ው
ስተ ጽልመት የሐውር ወአእመርኩ አነ ከመ አሐዱ ድድ
ቅ ይዳደቆሙ ለክልኤሆሙ ።

ወሶቤሃ አነ እቤ በልብየ በከመ ይዳደቆ ለዐብድ ከማ
ሁ ሊተኒ ይዳደቀኒ፡ ወለምንት ጠበብኩ አነ አሜሃ በከ
አፈድፈድኩ ነቢበ እስመ ዝኒ ከንቱ ።

እስመ አልቦ ዝክር ለጠቢብ ምስለ ዐብድ ለዓለም እስ
መ ናሁ መዋዕል ይመጽእ ወኵሉ ይትረሳዕ ወእፎ ይመ
ውት ጠቢብ ምስለ ዐብድ ።

ወጸላእኩ ኵሉ ሕይወትየ እስመ እምእኩይ ፍጥረት
ላዕሌየ ሀሎ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ፡ እስመ ኵሉ ከንቱ
ወፍትወተ መንፈስ ።

ጸላእኩ አነ ኵሉ ሥራኅየ ዘአነ እሠርኅ እምታሕተ
ፀሐይ እስመ አኀድጎ ለሰብእ ዘይትወለድ እምድኅሬየ ።

ወመኑ የአምር እመ ጠቢበ ይከውን ወእመ አኮ ዐብድ
ወእመ አኮ ይሤለጥ በኵሉ ዘሥራኅየ ዘሠራኅኩ ወተጠበ
ብኩ እምታሕተ ፀሐይ ወዝኒ ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።

ወተመየጥኩ አነ ከመ እትዋገዞ ለልብየ በኵሉ ሥራ
ኅየ ዘሠራኅኩ እምታሕተ ፀሐይ ።

እስመቦ ሰብእ ዘይሠርኅ ሎቱ በጥበብ ወአእምሮ በጽ
ኑዕ ወበምክር፡ ወለብእሲ ዘኢሠርኅ ቦቱ ይሁብ መክፈ
ልቶ፡ ወዝኒ ከንቱ ወእኩይ ዓቢይ ።

እስመ ኢይከውኖ ለብእሲ በኵሉ ፃማሁ ወፍትወተ
ልቡ ዘውእቱ ይሠርኅ እምታሕተ ፀሐይ ።

እስመ ኵሉ መዋዕሊሁ ሕማም ወመዓት ወንታፌ
ሎቱ፡ ወበሌሊትኒ ኢይነውም ልቡ፡ ወዝኒ ከንቱ ውእቱ
ወፍትወተ መንፈስ ።

ወአልቦ ሠናይ ለሰብእ ዘእንበለ ዘበልዐ ወሰትየ ወዘ
ያሬእያ ሠናየ ለነፍሱ፡ ወዝኒ ዘርኢኩ አነ ከመ እምእደ
እግዚአብሔር ውእቱ ።

ወመኑ ውእቱ ዘይበልዕ ወይሰቲ ዘእንበሌሁ ።

እስመ ለብእሲ ኄር ቅድመ ገጹ ወሀቦ ጥበበ ወአእ
ምሮ ወፍሥሐ ።

ወለዘሰ ይኤብስ ወሀቦ ሥራኅ ከመ ይወስክ ወያስተጋ
ብእ ብዕለ ከመ የሀብ ለኄር ዘሀሎ ቅድመ ገጹ ለእግዚአብ
ሔር፡ ወዝኒ ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።

እጆቼ ያጠራቀሙትን ገንዘቤን ሁሉ አየሁ፡ ተድላ
ደስታንም ለማድረግ ድካሜን ሁሉ አበዛሁ፡ እነሆ ይህ
ከንቱ ነው፡ የልብ አምሮትም ነው፡ ከፀሐይ በታች ለሰው
ትርፍ የለውም ።

ጥበብን ሽንገላን ስንፍናን አውቅ ዘንድ እኔ ተመለከ
ትኩ፡ ምክርን የሚከተላት ማን ነው፡ ምሳሌውንስ ሁሉ
የሚመስላት ማን ነው፤ ። መክ፡ ፪ ፫ ።

ከጨለማ ይልቅ ለብርሃን ብልጫ እንዳለው፡ ከሰነፍም
ለብልህ ሰው ብልጫ እንዳለው እኔ ተመለከትኩ ።

የብልህ ሰው ዓይኖቹ በራሱ ላይ ናቸውና፡ (ሰማያዊ
ነገር ያስባሉ) አላዋቂ ሰው ግን በድንቍርና ፀንቶ ይኖ
ራልና፡ አዋቂውንም አላዋቂውንም አንድ ሞት እንዳገና
ኛቸው አወቅሁ ። ምሳ፡ ፲፯ ፲፬ ።

የሊያን ጊዜ እኔ በልቡናየ አላዋቂውን ሞት እንዲያገ
ኘው እኔንም ያገኘኛል አልሁ፡ እኔ ከዚህ ሞት ሳልድን
ለምን አዋቂ ሆንሁ አልኩ፡ ያን ጊዜ በከንቱ መቀባጠርን
ለምን አበዛሁ፤ ለምን አዋቂ ሆንኩ ማለቴም ከንቱ ነው ።

ላዋቂ ሰው ካላዋቂ ሰው ጋራ ለዘለዓለሙ ስም አጠ
ራር የለውምና፡ ይህም እነሆ እንዲህ ያለ ወራት ይመጣ
ልና ሁሉም ይዘነጋልና፡ አዋቂ ሰው ካላዋቂ ሰው እንዴት
ይሞታል፤ አልሁ ።

ከፀሐይ በታች የተፈጠረ ክፉ ፍጥረት (ሞት) በኔ ላይ
አለና ኑሮዬን ሁሉ ጠላሁ፡ ሁሉ ከንቱ ነውና፡ የልብ
አምሮትም ነውና ።

እኔ ከፀሐይ በታች የምደክምበትን ድካሜን ሁሉ
ጠላሁ፡ ከኔ በኋላ ለሚወለድ ልጅ እተዋለሁና ።

ያውቅበትም እንደሆነ አያውቅበትም እንደሆነ ከፀ
ሐይ በታች በተራቀቅሁበትና በደከምኩበት ገንዘቤ ሁሉ
አይሠለጥንበትም እንደሆነ ማን ያውቃል፤ ይህም እንዲህ
ማለት ከንቱ ነው፡ የልብ አምሮትም ነው ።

ከፀሐይ በታች በደከምኩበት ድካሜ ሁሉ ልቡናዬን
እከራከረው ዘንድ ወደ መከራከር ተመለስኩ ።

በሥጋዊ ጥበብ በሥጋዊ እውቀት በሥጋዊ ኃይል በሥ
ጋዊ ምክርም የሚደክም ሰው አለና፡ ገንዘቡን ላልደከመ
በት ሰው ይሰጣል፡ ይህም ከንቱ ነው፡ ፅኑ መከራም ነው ።

ሰውን በደከመበት ገንዘብ ሁሉ ከፀሐይ በታች በሚ
ደክምበት በልቡናውም ፈቃድ ደስ አይለውም ።

ዘመኑ ሁሉ መከራ ቍጣ ነውና፡ ሌላውም ሰው እሱን
ሲቀማ ይኖራልና፡ በሌሊትም ልቡ አያርፍምና፡ ይህም
ከንቱ ነው፡ የልብ አምሮትም ነው ። ኢዮ፡ ፲፬ ፩ ።

ከመጠጣትና ከመብላት ለሰውነቱም ተድላ ደስታን
ከማሳየት በቀር ለሰው በጎ ነገር የለውም፡ ከእግዚአብሔር
የተሰጠ ሀብት እንደሆነም እኔ ያየሁት ይህ ነው ።

ያለሱ ፈቃድ የሚበላ የሚጠጣ ማነው፤ ።

በሰው ፊት ደግ (መንግሥተ ሰማይ) አለና እውቀት
ንና ጥበብን፡ ተድላ ደስታንም ሰጠው ።

በገንዘብ ላይ ገንዘብን ያጠራቅም ይሰበስብ ዘንድ በእ
ግዚአብሔር ፊት ጸንቶ ለሚኖር ለደግ ሰው ገንዘቡን ይሰ
ጥ ዘንድ፡ ለሚበድል ሰው ግን ማጠራቀምን ሰጠው ።

ምዕራፍ ፫ ።

በ ለኵሉ ዘመን ወበ ጊዜ ለኵሉ ምግባር እምታሕተ ፀሐይ ።
ጊዜ ለጸኒስ፡ ወጊዜ ለወሊድ ።
ጊዜ ለሕይወት፡ ወጊዜ ለመዊት፡ ጊዜ ለተኪል፡ ወጊ
ዜ ለመሊኅ ዘተከሉ፡ ጊዜ ለአቍስሎ ፡ ወጊዜ ለፈውሶ ፡
ጊዜ ለሐኒፅ፡ ወጊዜ ለነሢት ።

ጊዜ ለብካይ፡ ወጊዜ ለሰሐቅ፡ ጊዜ ለላህዎ፡ ወጊዜ
ለዘፈን ።
ጊዜ ለወርዎ እብን፡ ወጊዜ ለአስተጋብኦ እብን፡ ጊዜ
ለተሐቅፎ፡ ወጊዜ ለተራኅቆ እምተሐቅፎ ።

ጊዜ ለኃሢሥ፡ ወጊዜ ለኅጕል፡ ጊዜ ለአቂብ፡ ወጊዜ
ለአውፅኦ ።
ጊዜ ለሰጢጥ፡ ወጊዜ ለረፈእ፡ ጊዜ ለአርምሞ፡ ወጊዜ
ለተናግሮ ።
ጊዜ ለአፍቅሮ፡ ወጊዜ ለጽልእ፡ ጊዜ ለጸብእ፡ ወጊዜ
ለሰላም ።
ምንት ፍድፋዴሁ ለዘይገብር በዘውእቱ ይሠርኅ ።

ርኢኩ ኵሎ ሥራኅ ዘወሀበ እግዚአብሔር ለውሉደ
ሰብእ፡ ሥራኅ ከመ ይሥርኁ ቦቱ ።
ኵሉ ሠናይ ዘገብረ በጊዜሁ ወኵሎ ኅቡረ ወሀበ ለዓ
ለም ውስተ ልቡ ከመ ኢይርከብ ሰብእ ግብረ ዘገብረ እግ
ዚአብሔር እምጥንቱ እስከ ተፍጻሜቱ ።

አእመርኩ ከመ አልቦ ሠናይ እምውስቴቶሙ ዘእን
በለ ዘተፈሥሐ፡ ወገብረ ሠናየ በሕይወቱ ።

ወኵሉ ዘበልዐ ወሰትየ ወርእየ ሠናየ እምኵሉ ፃማሁ
ዝኒ ሀብተ እግዚአብሔር ውእቱ ።
አእመርኩ ከመ ኵሉ ዘገብረ እግዚአብሔር ውእቱ
ይሄሉ ለዓለም ወእምውስቴቶሙ ኢይትከሃል ወስኮ፡ ወእ
ምውስቴቶሙ ኢይትከሃል ነቲግ፡ ወእግዚአብሔር ገብረ
ከመ ይፍርሁ እምቅድመ ገጹ ።

ወዘተገብረ ናሁ ውእቱ ሀሎ፡ ወኵሉ እምዘተገብረ
ናሁ ተገብረ፡ ወእግዚአብሔር የኅሥሦ ለዘይሰድዶ ።

ወዓዲ በ ዘርኢኩ እምታሕተ ፀሐይ፡ በመካነ ጻድቅ
ህየ ረሲዕ፡ ወበመካነ ረሲዕ ህየ ጻድቅ ።

ወበህየ አነ እቤ በልብየ ኅቡረ ጻድቀ ወረሲዐ ይኬንን
እግዚአብሔር፡ እስመ በ ጊዜ ለኵሉ ምግባር ።

ወበህየ እቤ አነ በልብየ በእንተ ነገረ ውሉደ ሰብእ

ምዕራፍ ፫ ።

ለሁሉ ዘመን አለው፡ ከፀሐይ በታች ላለ ሥራ ሁሉ
ጊዜ አለው ።
ለመጽነስ ጊዜ አለው፡ ለመውለድም ጊዜ አለው ።
ለሕይወት ጊዜ አለው፡ ለሞትም ጊዜ አለው፡ ተክል
ለመትከል ጊዜ አለው፡ የተከለ ትንም ለመንቀል ጊዜ
አለው፡ ለማቍሰል ጊዜ አለው፡ ለማዳንም ጊዜ አለው፡
ቤት ለመሥራት ጊዜ አለው፡ ለማፍረስም ጊዜ አለው ።
ለልቀሶ ጊዜ አለው፡ ለሳቅም ጊዜ አለው፡ ለማልቀስ
ጊዜ አለው፡ ለመዝፈንም ጊዜ አለው ።
ደንግያን ለመወርወር ጊዜ አለው፡ ደንጊያንም ለመ
ሰብሰብ ጊዜ አለው፡ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፡ ከመተቃ
ቀፍም ለመራራቅ ጊዜ አለው ።
ለመፈለግ ጊዜ አለው፡ ለማጥፋትም ጊዜ አለው፡
ለመጠበቅ ጊዜ አለው፡ ለማውጣትም ጊዜ አለው፡
ለመቅደድ ጊዜ አለው፡ ለመስፋትም ጊዜ አለው፡ ለዝ
ምታ ጊዜ አለው፡ ለመናገርም ጊዜ አለው፡
ለመፋቀር ጊዜ አለው፡ ለመጣላትም ጊዜ አለው፡
ለጥል ጊዜ አለው፡ ለፍቅርም ጊዜ አለው ።
እሱ በሚደክምበት ድካሙ ሁሉ ሥራ ለሚሠራ ሰው
ትርፉ ምንድር ነው ፤
ይደክሙበት ዘንድ እግዚአብሔር ለአዳም ልጆች
የሰጠው ድካሙን ሁሉ አየሁ ።
በጊዜው ጊዜ የፈጠረው ሁሉ ያማረ ነው፡ ሰው ከመ
ጀመርያው ጀምሮ እስከ መጨረሻው ድረስ እግዚአብሔር
የፈጠረውን ፍጥረት መርምሮ እንዳያገኝ ሁሉን በአንድ
ነት ለሰው በልቡ አሳደረበት ።
ከኒህ ከአዳም ልጆች በልቶ ጠጥቶ ደስ ካለው በሕይ
ወቱም ሳለ ተድላ ደስታ ካደረገ ሰው በቀር በጎ ነገር እን
ደሌለ አወቅሁ ። መዝ፡ ፴፬ ፲፬ ።
የጠጣና የበላ በገንዘቡ ሁሉ ተድላ ደስታ ያደረገ ሰው
ሁሉ ይህ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው ።
እግዚአብሔር የፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ለዘለዓለም
ጸንቶ እንዲኖር አወቅሁ፡ ከነዚህም አነሰ ብሎ መጨመር
አይቻልም፡ ከነዚህም በዛ ብሎ መክፈል አይቻልም፡ እግ
ዚአብሔርም ገጸ መዓቱ ከመግለጥ የተነሣ እንዲፈሩ
አደረገ ።
እነሆ የተፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ፀንቶ አለ፡ እነሆ
ሁሉ ከፈጠረው ፍጥረት ተፈጠረ፡ ድኻውን ከደጁ አስወ
ጥቶ የሚሰደውንም እግዚአብሔር በፍዳ ይመራመረዋል ።
ዳግመኛም ከፀሐይ በታች ያየሁት አለ፡ በዚያ በደግ
ሰው ቦታ ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው አለ፡ በዚያ
ሕገ እግዚአብሔርን በዘነጋ ሰውም ቦታ ደግ ሰው አለ ።
ለሥራ ሁሉ ጊዜ አለውና እኔ በልቤ ይህን አስቤ እግ
ዚአብሔር ኃጢአተኛውንና እውነተኛውን አንድነት ይገ
ዛል አልሁ ።
እኔም በልቤ አስቤ በዚያ እግዚአብሔር እንዲፈርድባ

ከመ ይኬንኖሙ እግዚአብሔር ወከመዝ ርኢኩ ከመ እን
ስሳ እሙንቱ ።

ወሎሙኒ ድድቅ ለውሉደ ሰብእ ፡ ወድድቅ ለእንስሳ ፲፱
አሐዱ ድድቅ ሎሙ ከመ ሞት ዝ ከማሁ ሞቱ ለዝ ፡ ወአ
ሐዱ መንፈስ ለኵሎሙ ፡ ምንት ፍድፋዴሁ ለሰብእ እም
እንስሳ ወኢምንትኒ እስመ ኵሉ ከንቱ ።

ኵሉ የሐውር ውስተ አሐዱ መካን ፡ ኵሉ ኮነ እመሬት ፡ ፳
ወኵሉ ይገብእ ውስተ መሬት ።

መኑ የአምር መንፈሰ ውሉደ ሰብእ ከመ የዐርግ ላዕለ ፳፩
ወመንፈሰ እንስሳ ከመ ይወርድ ታሕተ ውስተ ምድር ።

ወርኢኩ ከመ አልቦ ሠናይ ዘእንበለ ዘተፈሥሐ ሰብእ ፳፪
በተግባሩ ፡ እስመ ውእቱ መክፈልቱ ወመኑ ያመጽአ ከመ
ይርአይ ዘይከውን እምድኅሬሁ ።

ምዕራፍ ፬ ።

ወተመየጥኩ አነ ወርኢኩ ኵሎ ኅቡረ ትዕግልተ ዘይ ፩
ትገበር እምታሕተ ሰማይ ።

ወናሁ አንብዕ ላዕለ እለ ይትዔገልዎሙ ፡ ወአልቦ ፪
ዘይናዝዞሙ እምእለ ይትዔገልዎሙ በኃይል ።

ወአስተኃየስክዎሙ አነ ለእለ ሞቱ ኅቡረ እለ ወድኡ ፫
ሞተ እምሕያዋን ፡ ወእለ እሙንቱ ሕያዋን እስከ ይእዜ ።

ወእምክልኤሆሙ ይኄይስ ዳሕፅ ፡ ወዓዲ ኢተፈጥሮ ፬
ዘኢየአምር ኵሎ ገቢረ እከዩ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ።

ወርኢኩ አነ ኵሎ ሥራኅ ኅቡረ ፡ ወኵሎ ኃይለ ምግ ፭
ባር ከመ ውእቱ ቅንእ ለብእሲ እምኅበ ቢጹ ፡ ወዝኒ ከንቱ
ወፍትወተ መንፈስ ።

ዐብድ ሐቀፈ እዴሁ ወበልዐ ሥጋሁ ። ፮

ሠናይ ምልአ እድ በጽድቅ እምነ ክልኤቱ ሕፍን ዘበ ፯
ዓመፃ ፡ ወዝኒ ከንቱ ፡ ወፍትወተ መንፈስ ።

ወተመየጥኩ አነ ወርኢኩ ከንቶ መትሕተ ፀሐይ ። ፰

ወሀሎ አሐዱ ወአልቦ ካልእ ወልድ ፡ ወአኁ አልቦ ፡ ወአ ፱
ልቦ ፍጻሜ ለኵሉ ሥራሑ ፡ ወዓይኑሂ ኢይመልእ ብዕለ
ወኢይቤ ለመኑ እሠርኅ አነ ወእቄቅያ ለነፍስየ እምብዕል
ወዝኒ ከንቱ ወሥራኅ እኩይ ውእቱ ።

ይኄይሱ ክልኤቱ እምአሐዱ ፡ እለ ቦሙ ዐስብ ሠናይ ፲
በፃማሆሙ ።

እስመ እመ ወድቀ አሐዱ ያነሥአ ካልኡ ፡ አሌ ሎቱ ፲፩
ለአሐዱ እመ ወድቀ አልቦ ካልእ ዘያነሥአ ።

እስመ እመ ኖሙ ክልኤሆሙ ይትማወቁ ፡ ወአሐዱሰ ፲፪
እፎ ይትማወቅ ።

ቸው የአዳምን ልጆች ነገር ተናገርኩ ፡ የሰዎች ሞት እንደ
እንስሳ እንደሆነ እንዲህ አድርጌ አየሁ ።

የሰዎች ሞት የእንስሳም ሞት (ከደመ ነፍስ በመለየት)
አንድ ነው ፡ የሰው ሞት አሁን እንደ ተናገርሁት እንደ
እንስሳ ሞት ነው ፡ ሁሉንም አንድ ሞት ይገድላቸዋል ፡
የሰው ከእንስሳ ብልጫው ምንድር ነው ፤ ሁሉም ከንቱ
ነውና ምንም አይበልጥም ።

ሁሉም ወደ አንድ መቃብር ይሄዳል ፡ ሁሉ ከመሬት
ተገኝቶ ሁሉም ወደ መሬት ይመለሳል ። ዘፍ፡ ፫ ፲፱ ።

የሰው ልጆች ነፍስ ወደ ላይ (ገነት) ይወጣ እንደሆነ
የእንስሳም ነፍስ ወደ ታች (ገሃነም) ይወርድ እንደሆነ
ማን ያውቃል ። ዘፍ፡ ፪ ፯ ።

ዕድሉ እሱ ነውና ፡ በልቶ ጠጥቶ ደስ ካለው ሰው በ
ቀር በጎ ነገር እንደሌለ አወቅሁ ፡ እሱም ከሞተ በኋላ የሚ
ደረገውን ያይ ዘንድ የሚያመጣው ማን ነው ፤ ።

ምዕራፍ ፬ ።

እኔ አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደ ማየት
ተመልሼ ከሰማይ በታች የሚደረገውን ቅሚያ ሁሉ አን
ድነት (ሞት እየቀማ የሚወስዳቸውን) አየሁ ።

ሞት መቃብር በሚቀሙዋቸው ሰዎች እነሆ ልቅሶ
አለ ፡ በኃይል ቀምተው ከሚወስዱዋቸው ከሞትና ከመ
ቃብር በኃይል የሚያረጋጋቸው የለም ።

እኔ እስከ ዛሬ ድረስ በሕይወት ካሉ ሰዎች የሞቱትን
ሰዎች ፈጽሜ አሻሻልኳቸው ። ኢዮ፡ ፫ ፲፩ ።

ካሉትና ከሞቱትም ከሁለቱ ሁሉ ከፀሐይ በታች የተ
ደረገውን ክፉውን ሥራ መሥራት የማያውቅ ውራጅ ይሻ
ላል ፡ ዳግመኛም አለመፈጠር ይሻላል ።

እኔ ድካሙን ሁሉ አንድነት አየሁ ፡ የሰው ሥራው
በባልንጀራው መቅናት እንደሆነ ፡ የሥራውን ሁሉ ምሥ
ጢር መረመርኩ ፡ ይህም በባልንጀራ መቅናት ከንቱ ነው ፡
የልብም አምሮት ነው ።

ሰነፍ ሰው እጁን ያዘ (ዘመዱን አማ) ሥጋውንም በላ ።

በሐሰት ከሚሆን ሁለት እፍኝ በእውነት አንድ እፍኝ
በጎ ነው ፡ ይህም ከንቱ ነው የልቡናም አምሮት ነው ።

አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደ ማየት ተመ
ልሼ ከፀሐይ በታች ያለውን ከንቱን ነገር አየሁ ።

አንድ ሰው አለ ፡ ሌላ ልጅ የለውም ፡ ወንድምም የለ
ውም ለድካሙም ሁሉ መጨረሻ የለውም ፡ ዓይኑም ባለ
ጸግነትን አይጠግብም እኔ ለማን እደክማለሁ አይልም ከባ
ለጸግነት ለምን ሰውነቴን እነፍጋታለሁ ፤ አይልም ይህም
ከንቱ ነው ፡ ፅኑ ድካምም ነው ። ምሳ፡ ፳፯ ፳ ።

ከአንድ ሰው በድካማቸው በጎ ዋጋ ያላቸው ሁለት
ሰዎች ይሻላሉ (ባልና ሚስት) ።

አንዱ ቢወድቅ አንዱ ያነሣዋልና ቢታመም የሚያስ
ታምመው ለሌለው ለአንድ ሰው ወዮለት ።

ሁለቱ ቢተኙ ይሟሟቃሉና አንድ ሰው ግን ብቻውን
ቢተኛ እንዴት ይሞቀዋል ፤

ወእመ ፀንዐ ክልኤሆሙ ይትቃወምዎ ፡ ወፈትል ሥሉ
ስ ፍጡነ ኢይትበተክ ።

ይኄይስ ቅኑይ ነዳይ ወጠቢብ ፡ እምንጉሥ ልሂቅ ወዐ
ብድ ዘኢየአምር ለነጽሮ ፡ ከመ እምቤተ ሞቅሕ ይወጽእ
ለነጊሥ እስመ በመንግሥቱ ኮነ ነዳየ ።

ወርኢኩ አነ ኵሎ ኅቡረ እለ ሕያዋን እለ ያንሶስዉ
መትሕተ ፀሐይ ምሳሌ ወሬዛ ካልእ ህየንቴሁ ይትነሣእ ።

ወአልቦ ፍጻሜ ለኵሉ ሕዝብ ለኵሎሙ እለ ኮኑ እም
ቅድሜሁ እስመ ደኃርትኒ ኢይትፌሥሑ ቦቱ ፡ እስመ ዝኒ
ከንቱ ወፍትወተ መንፈስ ።

ምዕራፍ ፭ ።

ዕቀብ እገሪከ ሶበ ተሐውር ውስተ ቤተ እግዚአብሔር
ወቅረብ ለሰሚዐ ትምህርቶሙ ለጠቢባን ፡ ዓዲ ተዓቀብ
እምነ ሀብቶሙ ለዓብዳን መሥዋዕተ ፡ እስመ ኢኮኑ ማእም
ራነ ለገቢረ ሠናይ ።

ወዓዲ ተዓቀብ ከመ ኢትጐጕዕ በአፉከ ወበልብከሂ
ኢትጐጕዕ ለአውጽአ ቃል ቅድመ ገጸ እግዚአብሔር ፡
እስመ እግዚአብሔር ውስተ ሰማይ ላዕለ ፡ ወአንተሰ ው
ስተ ምድር ታሕተ ፡ ወበእንተዝ ይኩን ነገርከ ኅዳጠ ።

እስመ ይመጽእ ሕልም በብዙኅ መከራ ወቃለ ዕበድ
በብዙኅ ነገር ።

እምከመ ጸለይከ ጸሎተ ኢታጐንዲ ውኂቦታ ፡ እስመ
ኢኮነ ፈቃዱ ፡ አንተሰ በከመ ጸለይከ ጸሎተ ሀብ ።

ይኄይስ ኢጸልዮትከ እምጸልዮትከ ዘበኢውሂብ ።

ኢተሀብ አፉከ ለአበሳ ሥጋከ ፡ ወኢትበል በቅድመ
እግዚአብሔር በኢያአምሮ ውእቱ ፡ ከመ ኢይትመዓፅ እግ
ዚአብሔር ላዕሌከ በእንተ ቃልከ ፡ ወኢያማስን ግብረ
እደዊከ ።

እስመ ብዙኅ ሕልም ከንቱ ፡ ወንባብኒ ብዙኅ ከንቱ ፡
ወኅቡረ እግዚአብሔርሃ ፍራህ ከመ ቀዳሚ ።

እመ ትዕግልተ ነዳይ ወሀይደ ርኢከ በብሔር ፍታ
ሕ ጽድቀ ፡ ወኢታንክር በምግባሩ ፡ እስመ ልዑል መልዕ
ልተ ልዑላን የዓቅበከ ወልዑል ዲቤሆሙ ፈድፋደ እም
ድር ወላዕለ ኵሉ ውእቱ ።

ወንጉሥ ዲበ ወፍረ ሐረስት ።

ዘያፈቅር ብሩረ ኢይጸግብ ብሩረ ፡ ወዘኒ አፍቀረ ብ
ዙኅ እክለ ፡ ወዝኒ ከንቱ ውእቱ ።

ቢፀና ሁለቱ ይቃወሙታል (ፈቃደ ሥጋ ቢነሣባቸው
ባልና ሚስቱ ያበርዱታል) ሦስት ሁኖ የተታታ ፈትል
ፈጥኖ አይቈረጥም ።

መልክዐ ፍትሕን ከማያውቅ ገና ለመንገሥ ከውህኒ
ቤት እንደሚወጣ ከሽማግሌ ካለዋቂ ንጉሥ ግዘተኛ የሚ
ሆን ብልህ ድኻ ይሻላል ፡ በግዛቱ ከዕውቀት የተቸገረ
ሁኖአልና ። ፩ኛ ነገ፡ ፲፩ ፳፮ ፤ ፲፪ ፪ ።

ሕያዋን የሚሆኑ ሰዎችን ሁሉ እኔ አንድነት አየሁ
የሞተው ምሳሌ የሚሆን ሁለተኛ ስለሞተው ፈንታ ይነ
ሣል ። ዘፍ፡ ፵፩ ፲፬ ። ፩ኛ ነገ፡ ፲፩ ፲፩ ።

ለወገኖች ሁሉ ከሱም በፊት ለሞቱቱ ሰዎች ሁሉ ቍ
ጥር የላቸውም ፡ ኋላ የተነሡ ሰዎች በዚህ በሞተው ሰው
ደስ አይላቸውምና ፡ የሞተው ምሳሌ የሚሆን ሁለተኛው
ስለሞተው ፈንታ ይነሣል ፡ ይህም ከንቱ ነው የልብም
አምሮት ነው ።

ምዕራፍ ፭ ።

ወደ ቤተ እግዚአብሔር በሄድክ ጊዜ እግርህን ጠብ
ቅ ፡ የመምህራንንም ትምህርት ለመስማት ቅረብ ፡ በጎ
ሥራ ለመሥራት አዋቂዎች አይደሉምና ፡ ሰነፎች ከሚሰ
ጡት ከብት ምጽዋት ከመቀበል ተጠበቅ ።

ዳግመኛም በአፍህ ቸኵለህ ይህን እሰጣለሁ ከማለት
ተጠበቅ ፡ እግዚአብሔር በሰማይ ይኖራልና አንተ ግን
በምድር ትኖራለህና በልብህም በእግዚአብሔር ፊት ስእ
ለትን ለመሳል አትቸኵል ፡ ስለዚህም መጥነህ ተሳል ።

ሐሰት በብዙ መከራ ይመጣልና ፡ የስንፍናም ነገር
በብዙ ነገር ይመጣልና ።

ከተሳልክም በኋላ ፈጥነህ ስጥ ለእግዚአብሔር የተሳ
ሉትን ማስቀረት ፈቃዱ አይደለምና ፡ አንተ ግን እንደ
ተሳልክ ስእለትህን ስጥ ። ዘኍ፡ ፴ ፪ ። መዝ፡ ፶ ፲፬ ።

ካለመስጠት ጋራ ከመሳልህ ፡ ጥንቱን አለመሳልህ
ይሻላል ።

በ'ውነትህ በደል ሊሆንብህ ስእለት አትሳል እግዚአ
ብሔር እንዳይቈጣብህ እርሻህ ቍፋሮህንም እንዳያጠፋብህ
በእግዚአብሔር ፊት ደዌው አእምሮዬን አሳጥቶኝ ነው
የተሳልኩ አትበል ። ፩ኛ ቆሮ፡ ፲፩ ፩ ።

ብዙ ሐሰት መናገር ከንቱ ነውና ፡ ብዙ ነገርም ከንቱ
ነውና እግዚአብሔርን በደዌህ ጊዜ ትፈራው እንደ ነበረ
አሁንም እንደ ቀድሞህ አንድ አድርገህ ፍራው ።

ድኻ በአገር ሲበደል ሲቀማ ብታይ እውነተኛ ፍር
ድን ፍረድ ፡ ከፍ ካሉ ከፍ ያለ እግዚአብሔር ይጠብቃ
ኻልና ፡ ፈጽሞ በዚህ ዓለም ባሉ ዳኞች ላይ ልዑል ነውና
ከሁሉም በላይ ከፍ ያለ ነውና ። ሕዝ፡ ፲፰ ፲፰ ።

ከመሳፍንቱ በላይ ንጉሥ ነውና ፡ ዳኛውን በፍርድ
ጊዜ አትፍራ ።

ብርን የሚወድ ሰው ብርን አይጠግብም ፡ ብዙ እኽ
ልንም የሚወድ ሰው እኽልን አይጠግብም ፡ ይኸውም
ከንቱ ነው ።

እስመ ለብዙኅ ጥሬት ብዙኃን ይበልዕዎ ፡ ወምንት ጽንዑ ለዘይቀርብ ዘእንበለ ርእየ ዓይን ።

፲፩ ብዙ ገንዘብን ብዙ ሰዎች ይበሉታልና ፡ ብዙ ሰዎች ተሰብስበው ሲያላምጡት በዓይን ከማየት በቀር በዝቶ ለሚቀርበው ምግብ ትርፉ ምንድር ነው ፤

ጥዑም ንዋሙ ለገብር ለእመ ኅዳጠ በልዐ ፡ ወለእመ ብዙኅ በልዐ ፡ ወለዘአብዝኅሰ ብዕለ አልቦ ዘየኃድጎ ይኑም ።

፲፪ ብዙም ቢበላ ጥቂትም ቢበላ የባርያ እንቅልፉ ጤና ነው ፡ ባለጸግነትን ያበዛ ሰው ግን ይተኛ ዘንድ የሚያሳር ፈው የለም ።

በ ደዌ እንተ ርኢኩ መትሐተ ፀሐይ ፡ ብዕል ዘይትዓ ቀብ በኀበ ዘአጥረዮ በእከይ ።

፲፫ ከፀሐይ በታች ያየሁት ደዌ አለ ፡ ይኸውም ሰርቆ ቀ ምቶ ባጠራቀመው ሰው ዘንድ የሚጠበቅ ገንዘብ ነው ።

ወይትኅጐል ውእቱ ብዕል በንታፌ እኩይ ፡ ወወለደ ወልደ አልቦ ውስተ እዴሁ ወኢምንትኒ ።

፲፬ ያም ገንዘብ በክፉ ቅሚያ ያልቃል ልጅን ወለደ በእጁ ምንም የለውም ።

በከመ ወፅአ እምከርሠ እሙ ዕራቆ ይትመየጥ ለገ ቢእ በከመ ወፅአ ወአልቦ ዘይነሥእ እምፃማሁ ከመ ይ ሑር ምስሌሁ ።

፲፭ ከናቱ ማኅፀን ዕራቁቱን እንደ ወጣ ዕራቁቱን ወደ መቃብር ይመለሳል ፡ ከሱ ጋራ ይሄድ ዘንድ ከደከመበት ገንዘቡ የሚወስደው የለም ። ኢዮ፡ ፩ ፳፪ ።

ወዝኒ እኩይ ደዌ ውእቱ ፡ እስመ በከመ ወፅአ ከማሁ የሐውር ።

፲፮ ከናቱ ማኅፀን ዕራቁቱን እንደ ወጣ እንዲሁ ዕራቁ ቱን ይሄዳልና ይህም ክፉ ደዌ ነው ። መክ፡ ፩ ፫ ።

ምንት ፍድፋዴሁ ለዘይፃሙ ለነፍሱ ፡ እስመ ኵሎን መዋዕሊሁ ውስተ ጽልመት ወላህ ወቍጥዓ ብዙኅ ወደዌ ወኅዘን ።

፲፯ ዘመኖቹ ሁሉ በመከራ በልቅሶ በብዙ ቍጣ ፡ በደዌ በኃዘን ይፈጸማሉና ፡ ለሰውነቱ የሚደክም ሰው ትርፉ ምንድር ነው ፤ መዝ፡ ፻፳፯ ፪ ።

ወባሕቱ ናሁ ዘርኢኩ አነ ኄርት ዘይእቲ ሠናይት ፡ በ ሊዕ ወሰትይ ወርእየ ፍግዕ በኵሉ ሥራኁ ዘሠርኅ መት ሕተ ፀሐይ በኍልቈ መዋዕሊሁ ዘወሀበ እግዚአብሔር እስ መ ውእቱ መክፈልቱ ።

፲፰ ነገር ግን እነሆ እኔ ያየኋት ደግ ነገር አለች ፡ ይህች ውም ያየኋት በጎ ነገር መብላት ፡ መጠጣት ዕድሉ እሱ ነውና እግዚአብሔር በሰጠው ዘመን ቍጥር ሁሉ ከፀሐይ በታች በደከመበት ድካሙ ሁሉ ተድላ ደስታ ማየት ነው ።

ወኵሉ ሰብእ ዘወሀበ እግዚአብሔር ብዕለ ወጥሬተ ወአሥለጠ በቱ ከመ ይብላዕ እምውስቴቱ ወይንሣእ መክ ፈልቶ ወይትፈሣሕ እምፃማሁ ዝኒ ሀብተ እግዚአብሔር ውእቱ ።

፲፱ እግዚአብሔር ገንዘብንና ባለጸግነትን የሰጠው ከገንዘ ቡም ይበላ ዘንድ ዕድሉንም ይቀበል ዘንድ በሱም ያሠለ ጠነው በደከመበት ገንዘቡም ሁሉ ደስ የሚለው ሰው ሁሉ ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው ።

እስመ አኮ ብዙኅ ዘይዜከር በኵሉ መዋዕለ ሕይወቱ እስመ እግዚአብሔር ያሠርኖ በፍትወተ ልቡ ።

፳ እግዚአብሔር በልቡናው ፈቃድ የሚያደክመው ስለ ሆነ ባለ በዘመኑ ብዙ ዘመን እኖራለሁ ብሎ የሚያስብ አይ ደለምና ።

ምዕራፈ ፯ ።

ምዕራፍ ፯ ።

በ እኩይ ዘርኢኩ እምታሕተ ፀሐይ ፡ ወብዝኅት ይእቲ በላዕለ ኵሉ ሰብእ ።

፩ ከፀሐይ በታች ያየሁት ክፉ ነገር አለ ፡ ይህችውም በሰው ሁሉ ላይ የበዛች ናት ።

ብእሲ ዘወሀበ እግዚአብሔር ብዕለ ወጥሬተ ወክብረ ወአልቦ ዘይከልአ ለነፍሱ እምኵሉ ዘፈተወት ፡ ወኢያሥ ለጦ እግዚአብሔር ከመ ይብላዕ እምኔሁ እስመ ብእሲ ነግ ድ ይበልዖ ፡ ወዝኒ ከንቱ ውእቱ ወደዌ እኪት ።

፪ እግዚአብሔር ገንዘብን ባለጸግነትን ክብርን የሰጠው ሰውነቱ ከወደደችው ሁሉ ሰውነቱን የሚከለክላት የ ሌለ ከገንዘቡ ይበላ ዘንድ እግዚአብሔር ያሠለጠነው ሰው መሸ አዳሪ(ባዕድ) ሰው ይበላበታልና ይህም ከንቱ ነው ፡ ክፉ ደዌም ናት ። መክ፡ ፭ ፲፱ ።

ወለእመ ወለደ ብእሴ ምእተ ወብዙኅ ዓመታተ ሐይወ ወብዙኅ ኮነ መዋዕለ ዓመታቲሁ ወነፍሱሂ ኢትጸግብ እምሠናይት ወግንዘቱሂ ኢኮኖ አቤ አነ ይኄይስ እምኔሁ ዳሕፅ ።

፫ ሰው መቶ ልጅ ቢወልድ ብዙ ዘመንም ቢኖር የዘመ ኑም ቍጥር ብዙ ቢሆን ሰውነቱ ከተድላው ከደስታው ካልጸገበች ከፈን ካልተረፈው ከእንደዚህ ያለ ሰው እኔ ውራድ ይሻላል አልኩ ።

እስመ በከንቱ መጽአ ወውስተ ጽልመት የሐውር ወበጽልመት ስሙ ይትከደን ።

፬ በከንቱ ወደዚህ ዓለም መጥቷልና ፡ ወደ መቃብርም ይሄዳልና ፡ በመቃብርም ስሙ ይዘጋል (ይዘነጋል) ።

ወፀሐየኒ ኢርእየ ወኢያእመረ ዕረፍቱ ለዝ እምዝ ።

፭ ፀሐይ ምሳሌው እንደሆነ አይቶ ካላወቀ ከእንዲህ ያለ ው ሰው ኑሮ የዚህ የውራድ ዕረፍት ይሻላል ።

ወሶበ ሐይወ ዓሠርተ ምእተ ምሕዋረ ዓመት ወሠና ይተ ኢርእየ ፡ አኮኑ ውስተ መካን አሐዱ ኵሉ የሐውር ።

፮ ቀጥሎ ቀጥሎ ሺሕ ዘመን ቢኖር ተድላ ደስታውን ካላየ ሰው ሁሉ ወደ አንዱ መቃብር ይሄዳልና ፡ የው ራጁ ዕረፍት ይሻላል ።

ወኵሉ ሥራኁ ለሰብእ በአፉሁ ፡ ወነፍሱሰ ኢትመ
ልእ ብዕለ ።
ምንት ፍድፋዴሁ ለጠቢብ እምዐብድ ፡ በእንተ ምንት
ነዳይ የአምር ሐዊረ ቅድመ ሕይወት ።
ይኄይስ ርእይ በዓይን እምሐዊር በነፍስ ፡ ወዝኒ ከንቱ
ወፍትወተ ነፍስ ።

ኵሉ ዘከነ ናሁ ተሰምየ ስሙ ወተአምረ ከመ ውእቱ
ሰብእ ፡ ወኢይክል ተጋእዞ ምስለ ዘይፀንዕ እምኔሁ ።

እስመቦ ከንቶ ነገረ ዘያበዝኅ ፡ ምንት ፍድፋዴሁ
ለሰብእ ።
መኑ ውእቱ ዘየአምር ምንት ውእቱ ሠናይ ለሰብእ
በሕይወቱ እንዘ ኍልቈ መዋዕለ ሕይወቱ ከንቱ ፡ ወግብሩ
ከመ ጽላሎት መኑ ያየድዖ ለሰብእ ዘይከውን እምድኅሬሁ
በታሕተ ፀሐይ ።

ምዕራፍ ፯ ።

ይኄይስ ስም ሠናይ እምቅብዐ መዐዛ ፡ ወዕለተ ሞት
እምዕለተ ልደት ።
ይኄይስ ሐዊረ ቤተ ላህ እምሐዊረ ቤተ ግዝዕ ፡ እስመ
ውእቱ ዝ ደኃሬቱ ለኵሉ ሰብእ ፡ ወዘሕያው የሀብ ሠናየ
ውስተ ልቡ ።
ይኄይስ መዓት እምሰሐቅ ፡ እስመ በአእክዮ ገጽ ይ
ሤኒ ልብ ።
ልበ ጠቢባን ውስተ ቤተ ላህ ፡ ወልበ ዐብዳንሰ ውስተ
ቤተ ፍሥሓ ።
ይኄይስ ሰሚዐ ተግሣፀ ጠቢብ ፡ እምብእሲ ዘይሰምዕ
ማኅሌተ ዐብድ ።
ከመ ቃለ አሥዋክ ታሕተ ጽሕርት ፡ ከማሁ ሰሐቆሙ
ለዐብዳን ፡ ወዝኒ ከንቱ ውእቱ ።
እስመ ትዕግልት ያንጐግዎ ለጠቢብ ፡ ወያኃጉል ትግዕ
ሥተ ልቡ ።
ይኄይስ ደኃሬ ቃል እምቀዳሚሁ ፡ ወይኄይስ መስተዓ
ግስሥ እምዕቡየ መንፈስ ።
ኢትጐጕዕ በመንፈስከ ለተምዖ ፡ እስመ መዓት ውስተ
ኅፅነ ዐብዳን ተዐርፍ ።
ኢትበል ምንተ ኮነ እስመ መዋዕለ ትካት ይኄይስ
እምእላንቱ ፡ እስመ አኮ በጥበብ ዘተስእልከ ።

ወበእንተዝ ሠናይ ጥበብ ምስለ ዑቃቤ ፡ ወፈድፋደሰ
ለእለ ይሬእዩ ፀሐየ ።

እስመ ጽላሎታ ለጥበብ ይኄይስ እምጽላሎታ ለብሩር
ወፈድፋደሰ አእምሮታ ለጥበብ ወታሐይዎ ለዘአጥረያ ።

ርኢ ተግባሮ ለእግዚአብሔር ፡ ወመኑ ውእቱ ዘይክል
አርትዖቶ ለዘእግዚአብሔር አጥወዮ ።

፯ የሰው ሁሉ ድካሙ በአፉ ነው ፡ ሰውነቱ ግን ብልጽ
ግናን አትጠግብም ። ምሳ፡ ፲፯ ፳፯ ።
፰ ከላዋቂም ላዋቂ ትርፉ ምንድር ነው ፤ ድኻ በሕይወት
ሳለ በሞት መሄድን ለምን ይወዳል ፤
፱ በራሱ ተገብዞ ልሙት ከማለትስ እግዚአብሔርን ም
ግብ ስጠኝ ብሎ መለመን ይሻለው ነበር ፡ ይህም ከንቱ
ነው የልብም አምሮት ነው ። ዘዳ፡ ፳፰ ፴፬ ።
፲ እነሆ የተፈጠረው ሰው ሁሉ በስሙ ተጠራ ፈራሽም
እንደሆነ ታወቀ ከሱ ከሚፀና ከሞት ጋራ መከራከር አይ
ችልም ። ኢዮ፡ ፱ ፴፪ ።
፲፩ ከንቱ ነገርን የሚያበዛ ሰው አለና ፡ እንዲህ ከሆነ የሰ
ው ትርፉ ምንድር ነው ፤
፲፪ በሕይወት የሚኖርበት የዘመኑ ቍጥር ከንቱ ሲሆን
ሥራውም እንደ ጥላ ሲሆን በሕይወቱ ሳለ ለሰው ያማረ
የተወደደ ምን እንደሆነ የሚያውቅ ማን ነው ፤ ከሱ በኋላ
ከፀሐይ በታች የሚደረገውንስ የሚነግረው ማን ነው ፤

ምዕራፍ ፯ ።

፩ መዓዛ ያለው ሽቱ ከመቀባት በጎ ስም ይሻላል ከሚወ
ለዱበትም ቀን የሚሞቱበት ቀን ይሻላል ።
፪ ጮማ ፍሬዳ ወዳለበት ቤት ከመሄድ ወደ ልቅሶ ቤት
መሄድ ይሻላል ፡ የሰው ሁሉ ፍጻሜው ይህ ነውና ፡ ሕያ
ው የሆነ ሰውም ሁሉ በልቡናው በጎ ነገርን ያስብ ።
፫ ፊትን በማጥቈር ልቡናን ደስ ይለዋልና ላላዋቂ ሰው
ከመሳቅ መቈጣት ይሻላል ። ፪ ቆሮ፡ ፯ ፲ ።
፬ የብልህ ሰዎች ልቡና የልቅሶ ቤትን ያስባል ፡ የሰነ
ፎች ልቡና ግን የተድላ የደስታ ቤትን ያስባል ።
፭ ያላዋቂውን ዘፈን ከሚሰማ ሰው ፡ የመምህራንን ትም
ህርት የሚሰማ ሰው ይሻላል ። መዝ፡ ፻፵፪ ፭ ።
፮ ያላዋቂዎች ሰዎች ሳቃቸው ከምጣድ በታች እንዳለ
እሾኽ ድምፅ ነው ፡ ይህም ከንቱ ነው ።
፯ የድኻው መቀማት አዋቂውን ሰው አእምሮውን ያሳ
ጠዋልና ፡ የልቡናውንም ትዕግሥት ያጠፋበታልና ።
፰ ከቀደመው ቃል የኋለኛው ቃል ይሻላል ፡ ከልበ
ትዕቢተኛ ሰው ትዕግሥተኛ ሰው ይሻላል ።
፱ ቍጣ በሰነፎች ዘንድ ፀንታ ትኖራለችና በቃልህ ለመ
ቈጣት አትቸኵል ። ምሳ፡ ፲፬ ፴፫ ።
፲ ከጠየቅህበት ወራት ያልጠየቅህበት ወራት ይሻላልና
በአገሬ ምን ተደረገ ብለህ አትጠይቅ በጥበብ የጠየቅህ
አይደለምና ።
፲፩ ስለዚህ ነገር ካለመጠየቅ ጋራ ያለ ጥበብ በጎ ነገር ነው
ይልቁንም ፀሐይ ምሳሌያቸው እንደሆነ ለሚያውቁ ሰዎች
በጎ ነገር ነው ።
፲፪ ብርን ድባ ከማድረግ ጥበብን ድባ ማድረግ ይሻላል ፡
ፈጽሞ ጥበብን ማወቅ ይሻላልና ገንዘብ ያደረጋትን ሰው
ታድነዋለች ። ምሳ፡ ፫ ፲፰ ።
፲፫ የእግዚአብሔር ሥራውን ተመልከት እግዚአብሔር
ያጠመመውን የሚያቀናው ፡ ማነው ፤

በመዋዕለ ሠናይ ሕየው በፍሥሓ ፡ ወርኢ በዕለት እኪ
ት ዝኒ ናሁ መምሰሉ ለዘውእቱ ገብረ እግዚአብሔር ።

በእንተ ነገረ ውሉደ ሰብእ ከመ ኢይርከብ ሰብእ ዘእ
ምድኅሬሁ ወኢምንትኒ ፡ ኵሎ ኅቡረ ርኢኩ በመዋዕለ
ሥራኅየ ፡ በ ጻድቅ ዘይትኃጐል በጽድቁ ፡ ወበ ረሲዕ ዘይ
ሄሉ በእከዩ ።

ኢትኩን ጻድቀ ፈድፋደ ፡ ወኢትጠበብ ፈድፋደ ከመ
ኢትጌጊ ፡ ወኢትኅጣእ ፈድፋደ ።

ወኢትኩን ድሩከ ከመ ኢትሙት ዘእንበለ ጊዜሁ ።

ይኄይስ ሀልዎትከ በዝ እምዝ ወኢታርሦስ እዴከ ፍር
ሆ ለእግዚአብሔር ፡ እስመ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር ይወ
ዕእ እምኵሉ ።

ጥበብ ትረድኦ ለጠቢብ እምዓሠርቱ ምእት መኳን
ንት ፡ እለ ሀለዉ ውስተ ሀገር ።

እስመ አልቦ ሰብእ ጻድቅ ውስተ ምድር ዘይገብር ሠ
ናየ ፡ ወኢይኤብስ ።

ወውስተ ኵሉ ነገር ዘይትናገሩ ኢትሰድ ልበከ ከመ
ኢትስማዕ ገብርከ እንዘ ይረግመከ ፡ እስመ ብዙኀ ይትመ
ዓዓከ ልብከ ፡ ወበፍናው ብዙኀ የአክያ ለልብከ ከመ አን
ተኒ ረገምከ ባዕደ ።

ወዘንተ ኵሎ አምከርኩከ በጥበብ ወእቤ እጠበብ ።

ወይእቲ ርኅቅት እምኔየ ርኁቀ ፡ እንዘ ሀለወት ወዕ
መቀ ዕመቅ መኑ ይረክባ ።

ፆድኩ አነ በልብየ ለአእምሮ ከመ አሐሊ ወእኅሥሣ
ለጥበብ ወለሐሳብ ፡ ወከመ አእምር ለረሲዓን ዕበዶሙ
ወአጽሕቆ ስሕተታት ።

ወእረከብ ኪያሃ አነ መራረ እሞት ፡ ብእሲት እንተ
ይእቲ መሥገርት ወመርበብት ልባ ወማእሰር ውስተ እዴ
ሃ ኄር በቅድመ እግዚአብሔር ዘይትባላሕ እምኔሃ ወዘይ
ኤብስሰ ይሠገር ባቲ ።

ናሁ ዘንተ ረከብኩ ይቤ መክብብ አሐተ እምአሐቲ
ለረኪበ ሕሊና ዘኀሠሠት ነፍስየ ።

ወኢረከብኩ ፡ ወብእሴሰ አሐደ እምዓሠርቱ ምእት
ረከብኩ ፡ ወብእሲተሰ እምውስተ ዝ ኵሉ ኢረከብኩ ።

ባሕቱ ናሁ ዘንተ ረከብኩ ዘገብረ እግዚአብሔር በጊ
ዜሁ ፡ ብእሴ ራትዐ ወውእቱ የኃሥሥ ሕሊና ብዙኀ ።

ምዕራፍ ፰ ።

መኑ የአምኖሙ ለጠቢባን ፡ ወመኑ የአምር ፈክሮ ቃ
ሎሙ ፡ ጥበቡ ለብእሲ ያበርህ ገጾ ወዘአልቦ ኅፍረት ው
ስተ ገጹ ይጸላእ ።

ወልድየ ፡ አፈ ንጉሥ ዕቀብ ፡ ወለቃለ መሐላ ኢትጐጕዕ ።

በበጎ ወራት ንስሓ ገብተህ በተድላ በደስታ ኑር በዕለተ
ሞት (በምጽአት ቀን) ክብርን ውረስ እነሆ ይህ እንዲህ
ያለው ሰው እግዚአብሔር የፈጠረው የአዳም ምሳሌ ነው ።

ከሞተ በኋላ ሰው የሚደረገውን ነገር ምንም እንዳያ
ውቅ ንስሓ በገባሁበት ወራት የሰውን ነገር ሁሉ አንድ
ነት አየሁ ፡ በእውነተኛነቱ የሚጠፋ ጻድቅ አለ ፡ በክፋ
ቱም ፀንቶ የሚኖር ረሲዕ አለ ።

ፈጽመህ ደግ አትሁን እንዳትበድል ፡ ፈጽመህም እት
ራቀቅ ፡ ፈጽመህም ኃጢአተኛ አትሁን ።

ያለ ጊዜህም እንዳትቀሠፍ በክፋት የፀናህ አትሁን ።

ከዚህ በዚህ መኖር ይሻልኻል ቃልህን ሐሰተኛ አታ
ድርግ እግዚአብሔርን የሚፈራው ሰው ከመከራው ሁሉ
ይድናልና ፡ እግዚአብሔርን ፍራው ።

በአገር ካሉ ከሺሕ መኳንንት ይልቅ ጥበብ አዋቂ ሰ
ውን ትረዳዋለች ። ዘፍ፡ ፵፪ ፮ ።

በዚህ ዓለም በጎ ሥራ የሚሠራ የማይበድል ደግ
ሰው የለምና ። ፩ ነገ፡ ፰ ፵፮ ። ፪ ዜና መዋ፡ ፯ ፴፮ ።

ልቡናህ ብዙ ይበሳጭብሃልና በብዙ ወገንም ልቡና
ህን ያበሳጫልና አንተ ሌላውን እንዳማህ ባርያህ ሲያማህ
እንዳትሰማ ልቡናህን ወደሚናገሩት ነገር ሁሉ አትውሰድ ።

ይህን ሁሉ እኔ በጥበብ ፀንቼ መከርኩህ ፡ እራቀቃለ
ሁም አልኩ ። ሮሜ ፩ ፳፪ ።

ይህች ጥበብ ከኔ የራቀች ናት በሩቅ ሳለች በጥልቅም
ሳለች ማን ያገኛታል ፤ ሮሜ ፲፩ ፴፫ ።

አስብ ዘንድ ጥበብንም ግምገማንም እመራመራት
ዘንድ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ስንፍናቸውን አውቅ
ዘንድ ኃጢአቶችም ሥሩኝ ሥሩኝ ማለታቸውን አውቅ
ዘንድ ጥበብን ለማወቅ እኔ በልቤ መረመርኩ ።

እኔ ከሞት የመረረች እሷን አገኘሁ ይህችውም ወጥ
መድ የምትሆን ልቡናዋም መረብ የሚሆን በእጅዋም
ማሰርያ ያለ ሴት ናት ከሷ የሚድን ሰው በእግዚአብሔር
ፊት ደግ ነው ፡ የሚበድል ሰው ግን በሷ ይጠፋል ።

እኔ መክብብ ልቡናዬ የመረመረችውን ነገር ለማግ
ኘት ከአንዲቱ ነገር አንዲቱን ብመረምር እነሆ ይህን
አላገኘሁም (ደግ ሴትን) ።

ደግ ሴትን አላገኘሁም ከሺሕ ወንዶች ግን አንድ ወን
ድ (አብርሃምን) አገኘሁ ነገር ግን በዚህ ዓለም ካሉ ሴቶ
ች ሁሉ አንዲት ደግ ሴት አላገኘሁም ።

እነሆ እግዚአብሔር በጊዜው ጊዜ የፈጠረው ቅን ሰው
ን (አብርሃምን) አገኘሁ ፡ እሱም ብዙ ዕውቀትን ይመረ
ምራል ። ዘፍ፡ ፩ ፳፯ ። ፫ ፮ - ፯ ።

ምዕራፍ ፰ ።

አዋቆች ሰዎችን ማን ያውቃቸዋል ፤ ቃላቸውንስ
መተርጐም ማን ያውቃል ፤ የሰው ጥበቡ ፊቱን ያበራ
ዋል ፡ በፊቱ ሰውን ማፈር የሌለው ሰው ግን ይጠላል ።

ልጀ ! የንጉሥን አፍ ጠብቅ ፡ ለመሐላም ንጉሥ (ይ
ሙት ለማለት) አትቸኵል ።

ወእምቅድመ ገጹ ኅልፍ ወኢትቁም በነገር እኩይ
እስመ ኵሎ ዘፈቀደ ይገብር ።
ወከመ ንጉሥ ሥሉጠ ይትናገር ፡ ወመኑ ይብሎ ም
ንተ ገበርከ ።
ዘየዓቅብ ትእዛዘ ኢየአምር ቃለ እኩየ ፡ ወጊዜሁ ለፍ
ትሕ የአምር ልበ ጠቢብ ።
እስመ ለኵሉ ግብር ቦ ጊዜ ወፍትሕ ፡ እስመ አእም
ሮቱ ለብእሲ ጽኑዕ ላዕሌሁ ።

እስመ አልቦ ዘየአምር ምንተ ዘከነ ወዘይከውንሂ መኑ
ይነግር ።

ወአልቦ ብእሲ ዘይሤላጥ በመንፈሱ ለከሊአ መንፈስ
ኅቡረ ፡ ወአልቦ ዘይሤላጥ በዕለተ ሞት ፡ ወአልቦ መልእ
ክት በዕለተ ቀትል ፡ ወኢታድኅን ረሲዓን ዘኀቤሃ ።

ኵሎ ኅቡረ ርኢኩ ወወሀብኩ ልብየ ውስተ ኵሉ
ፍጥረት ዘተፈጥረ መትሕተ ፀሐይ ፡ ዘመጠነ ተሠልጠ ሰ
ብእ ለአእክዮተ ሰብእ ።
አሜሃ ርኢኩ ረሲዓነ ውስተ መቃብር ቅዱስ እንዘ
ይበውኡ ፡ ወዘእምቅዱሳን ሖሩ ወተወደሱ በውስተ ሀገር
እስመ ከመዝ ገብሩ ፡ ዝኒ ከንቱ ።

እስመ አልቦ ዘይከውን ቅስት እምእለ ገብሩ እኩየ
በፍጡን በእንተ ዝንቱ አዕረፈ ልበ ውሉደ ሰብእ በሙ
ለገቢረ እከይ ዘአበሰ ወገብረ ኃጢአተ እምትካት ፡ ወእም
ቅድሜሁ ።
እስመ አአምር አነ ከመ ቦ ሠናይት ለእለ ይፈርሀዎ
ለእግዚአብሔር ከመ ይፍርሁ እምቅድመ ገጹ ።
ወአልቦ ሠናይት ለረሲዕ ወኢይነውኅ መዋዕለ ጽላ
ሎቱ ዘኢይፈርሀ እምቅድመ ገጹ ለእግዚአብሔር ።

ወቦ ከንቱ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ውስተ ምድር
እስመቦ ጻድቃን ዘይበጽሕ ላዕሌሆሙ ግብረ ረሲዓን ወቦ
ረሲዓን ዘይበጽሕ ላዕሌሆሙ ግብረ ጻድቃን ፡ ወእቤ ዝኒ
ከንቱ ።
ወወደስክዋ አነ ለኵላ ፍግዕ ፡ እስመ አልቦ ሠናይ
ለሰብእ እምታሕተ ፀሐይ ፡ ዘእንበለ ዘበልዐ ወሰትየ ወተ
ፈሥሐ ፡ ወውእቱሰ ዘሎቱ እምፃማሁ በመዋዕለ ሕይወቱ
ዘወሀቦ እግዚአብሔር እምታሕተ ፀሐይ ።
እስመ ወሀብኩ ልብየ ለአእምሮ ጥበብ ወከመ እርአይ
ሥራኅ ዘተገብረ ዲበ ምድር እስመ በመዓልትኒ ወበሌሊ
ትኒ ንዋም ውስተ አዕይንቲሁ ዘይሬኢ አልቦ ።
ወርኢኩ ኵሎ ግብሮ ለእግዚአብሔር ከመ ኢይክል
ሰብእ ረኪበ ኅቡረ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ እመ ሚ መ
ጠነ ይቤ ጠቢብ ከመ ያእምር ኢይክል ሰብእ ረኪበ ፡ ወእ
መ ሚ መጠነ ኃሠሠ ኢይክል ሰብእ ረኪበ ።

ከፊቱም ፈጥነህ ሂድ ክፉ ነገርንም ይዘህ በፊቱ አት
ቁም ፡ የወደደውን ሁሉ ያደርጋልና ።
ንጉሥም እንደ መሆኑ የሠለጠነ ሆኖ ይናገራልና
ለምን እንዲህ አደረግህ የሚለው ማን ነው ፤
ትእዛዙን የሚጠብቅ ሰው ክፉ ነገርን አይወድም የብ
ልህም ሰው ልቡና የፍርድ ጊዜውን ያውቃል ።
ለሥራ ሁሉ ለፍርድም ጊዜ አለውና የሰው ዕውቀቱ
በሰው የፀና ስለሆነ የብልህ ሰው ልቡና የፍርድ ጊዜውን
ያውቃል ።
ከሞት በኋላ ያለፈውን የሚመጣውን ምንም የሚያ
ውቅ የለምና ፡ ከሞተ በኋላ የሚሆነውን የሚነግረው
ማን ነው ፤ ምሳ፡ ፳፬ ፳፪ ።
በአንድነት ሞትን ለመከልከል በሰውነቱ የሚሠለጥን
ሰው የለም ፡ በሚሞትበትም ቀን የሚሠለጥን የለም ፡ በሰ
ልፍም ቀን መልእክት የለም ፡ ይህችም ዓለም ከሷ ዘንድ
ያሉ ረሲዓን ሰዎችን ከሞት አታድናቸውም ።
አንድነት ሁሉን አየሁ ከፀሐይ በታች የተፈጠረውን
ሁሉ ለመመርመር ልቡናየን ሰጠሁ ፡ ሰው ሰውን ለማከ
ፋፋት እንደ ሠለጠነ አየሁ ።
ያን ጊዜ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ወደ ፅኑ መቃ
ብር ሲገቡ አየሁ ፡ እንደዚህ ያለ በጎ ሥራ ሠርተዋልና ፡
በዚህ ዓለም ተመስግነው ከጻድቃንም ወገን ወደ መቃ
ብር የሄዱ አሉ ፡ ይህም ከንቱ ነው ።
ክፉ ሥራን በሚሠሩ ሰዎች ፈጥኖ የሚደረግ ጸብ
ክርክር የለምና ፡ ከጥንት ጀምሮ የበደለ ኃጢአት የሠራ
የሰው ሁሉ ልቡና ስለዚህ ነገር ኃጢአት ለመሥራት በነ
ሳቸው ዐረፈ ። መዝ፡ ፲.፮ ። ኢሳ፡ ፳፮ ፲ ።
ከፊቱ የተነሣ ይፈሩት ዘንድ እግዚአብሔርን ለሚ
ፈሩ ሰዎች እኔ በጎ ነገር እንዳላቸው አውቃለሁና ።
እግዚአብሔርን ለዘነጋ ሰው በጎ ነገር የለውም ከእግ
ዚአብሔር ፊት የተነሣ የማይፈራ ሰው (እንደ ጥላ) የሚ
ያልፍ ዘመኑ አይበዛለትም ። ኢሳ፡ ፫ ፲፩ ። ኢዮ፡ ፲፪ ፪ ።
የረሲዓን ሥራ የሚደርስባቸው ጻድቃን አሉና የደ
ጋግ ሰዎች ሥራ የሚደርስባቸውም ሰዎች አሉና ፡ ከፀሐይ
በታች የተሠራ ከንቱ ሥራ አለ ፡ ይህም ከንቱ ነው እላ
ለሁ ።
ከፀሐይ በታች እግዚአብሔር በሰጠው በሕይወት
በሚኖርበት ዘመን ሁሉ ከደከመበት ገንዘቡ በልቶ ጠጥቶ
ደስ ካለው ሰው በቀር ለሰው በጎ ነገር የለምና እኔ ተድላ
ደስታን ሁሉ አመሰገንኋት ።
በዚህ ዓለም የተሠራውን ድካም አይ ዘንድ ጥበብን
ለማወቅ ልቡናዬን እንደ ሰጠሁ በሌሊትና በቀንም በዓይ
ኖቹ እንቅልፍ የሚያይ የለምና ።
ከፀሐይ በታች የተፈጠረውን ፍጥረት ሰው አንድነት
ማወቅ እንዳይቻለው የእግዚአብሔርን ሥራ ሁሉ አየሁ ፡
ብልህ ሰው ያውቅ ዘንድ ምንም አዋቂ ነኝ ቢል መርምሮ
ማወቅ አይቻለውም ፡ ምንም ቢመረምር ሰው አንድነት
መርምሮ ማወቅ አይቻለውም ።

ምዕራፍ ፱ ።

፩ እስመ ኅቡረ ዘንተ ኵሎ ወሀብኩ ልብየ ፡ ወልብየ ዘ
ንተ ኵሎ ርእየት ከመ ለጻድቃን ወለጠቢባን ምግባሮሙ
ውስተ እደ እግዚአብሔር ፍቅረ ወጽልአ አልቦ ዘየአምር
ሰብእ ኵሉ ቅድመ ገጾሙ ወከንቱ ውእቱ ውስተ ኵሉ ።

፪ ወአሐዱ ድድቁ ለጻድቅ ወለረሲዕ ፡ ለኄር ወለእኩይ ፡
ለርኩስ ወለንጹሕ ፡ ለዘይሠውዕ ወለዘኢይሠውዕ ፡ ለኄር
ወለዘሂ የኃጥእ ፡ ለዘይምሕል ወለዘሂ ይፈርህ መሐላ ።

፫ ዝክቱ በኵሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ እስመ አሐዱ
ድድቁ ለኵሉ ወልቦሙ ለውሉደ ሰብእ ትፌጽም እኩየ ፡
ወበሁከተ ልቦሙ ሕይወቶሙ ወእምድኅሬሆሙ ኀበ ም
ውታን ።

፬ እስመ መኑ ውእቱ ዘይሳተፍ ምስለ ሕያዋን በተስፋ
ከልብ ሕያው ይኄይስ እምአንበሳ ምውት ።

፭ እስመ ሕያዋን የአምሩ ከመ ይመውቱ ፡ ወሙታንሰ
ኢየአምሩ ወኢምንትኒ ወአልቦሙ እንከ ዓስብ ።

፮ እስመ ተረስዐ ዝክሮሙ ወፍቅሮሙ ፡ ወጽልአሙኒ
ወቅንአቶሙኒ ናሁ ተኃጕለ ወመክፈልት አልቦሙ እንከ
ውስተ ዓለም በኵሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ።

፯ ነዓ ብላዕ በፍሥሓ ኅብስተከ ፡ ወስተይ በልብ ኄር
ወይነከ ፡ እስመ እግዚአብሔር ሠምረ ምግባሪከ ።

፰ በኵሉ ጊዜ ይኩን ንጹሐ አልባሲከ ፡ ወቅብዕ እምርእ
ስከ ኢይርኃቅ ።

፱ ወርኢ ሕይወተ ምስለ ብእሲትከ እንተ አፍቀርካ
ኵሎ መዋዕለ ሕይወትከ እለ ተውህባከ እምታሕተ ፀሐይ
ኵሎ መዋዕለ እለ ኮና ለከ ፡ እስመ ውእቱ መክፈልትከ
በሕይወትከ ።

፲ ወበሥራኅከ ዘትሠርኅ እምታሕተ ፀሐይ ኵሎ ዘት
ክል እዴከ ለገቢር መጠነ ኃይልከ ግበር ፡ እስመ አልቦ
ግብር ወሕሊና ወጥበብ ወአእምሮ ውስተ ገሃነም ኀበ ተሐ
ውር አንተ ህየ ።

፲፩ ወተመየጥኩ ወርኢኩ መትሕተ ፀሐይ ከመ አኮ ለቀሊ
ላን ረዊፅ ፡ ወአኮ ለጽኑዓን ቀትል ፡ ወአኮ ለጠቢባን እክ
ል ፡ ወአኮ ለማእምራን ብዕል ፡ ወአኮ ለእለ ይሴብዉ ጸጋ
እስመ ጊዜ ወድድቅ ይዳደቆሙ ለኵሎሙ ።

፲፪ እስመ ኢየአምር ሰብእ ጊዜሁ ከመ ዓሣት እለ ይሠ
ገሩ በመርበብት እኩይ ፡ ወከመ አዕዋፍ ዘይትአኀዙ በመ
ሥገርት ፡ ከማሁ ይሠገሩ ውሉደ ሰብእ በጊዜ እኩይ ሶበ
ይወድቅ ዲቤሆሙ ግብተ ።

፲፫ ወናሁ ዘንተኒ ርኢኩ ጥበበ መትሕተ ፀሐይ ።

፲፬ ወዓባይ ይእቲ በኀቤየ ሀገር ንስቲት ወሰብእ እለ ውስ

ምዕራፍ ፱ ።

አንድነት ይህን ሁሉ ለመመርመር ልቡናየን ሰጥቻለ
ሁና የደጋግ ሰዎች ሥራቸው በእግዚአብሔር እጅ ተይዞ
እንዳለ ይህን ሁሉ ልቡናዬ መረመረች ከሞት በኋላ ፍቅ
ርን ጥልን የሚያውቅ ሰው የለም ፡ ጥሉም ፍቅሩም ሁሉ
ከሞት አስቀድሞ ነው ፡ በሰውም ሁሉ ከንቱ ሞት አለ ።

የጻድቁም የኃጥኡም ሞቱ አንድ ነው ፡ የደጉም የክ
ፉም የርኩሱም የንጽሑም መሥዋዕት የሚሠዋውም
የማይሠዋውም የኃጢአተኛውና የደግ ሰው መሐላ የሚ
ፈራና የሚምልም ሰው ሞቱ አንድ ነው ። ኢዮ፡ ፱ ፳፪ ።

የሁሉ ሞቱ አንድ ነውና ፡ ከፀሐይ በታች ለተፈጠ
ረው ፍጥረት ይህ ሞት አለበት ፡ እንዲህ መሆን ሳለ የሰ
ዎች ልቡና ክፉ ነገርን ፈጽማ ታስባለች በልቡናቸው ሁ
ከት ዘመናቸውን ያጣሉ ከሞቱ በኋላ የሞቱም ሰዎች
ወዳሉበት ወደ መቃብር ይመለሳሉ ።

የሞቱ ሰዎች በተስፋ ከሕያዋን ጋራ አንድ አይሆኑ
ምና ከሞተ አንበሳ ሕያው የሆነ ውሻ ይሻላል ።

ሕያዋን እንዲሞቱ ያውቃሉና የሞቱ ሰዎች ግን ምን
ም አያውቁምና ከሞቱም በኋላ ዋጋ የላቸውምና ።

ስም አጠራራቸው ተረስቷልና ፍቅራቸው ጥላቸው
ቅንአታቸውም እነሆ ጠፋ ፡ ከፀሐይ በታች በተሠራው
ሥራ ሁሉ እንግዲህ ወዲህ ዕድል ፈንታ የላቸውም ።

እግዚአብሔር ሥራሕን ወዷልና ደስ ብሎህ ና እንጀ
ራህን ብላ በበጎ ልቡናም ወይንህን ጠጣ ።

በየጊዜው ልብስህ ንጹሕ ይሁን ቅቤም ከራስህ አይ
ራቅ ። ራእ፡ ፫ ፪ ።

ከፀሐይ በታች በተሰጡህ በሕይወት በምትኖርባቸው
ዘመኖች ሁሉ ከወደድካት ከሚስትህ ጋራ በሕይወት ሳሰ
ህ ዕድልህ እሱ ነውና በተሰጡህ ዘመኖች ሁሉ ተድላ
ደስታን አድርግ ። መክ፡ ፪ ፩ - ፳፬ ።

አንተ በምትሄድበት በዚያ በመቃብር አሳብና ሥራ
ዕውቀትና ጥበብ የለምና ከፀሐይ በታች በምትደክምበት
ድካምህ ሁሉ እጅህ ለማድረግ የሚቻላትን ያህል አድርግ ።

አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደ ማየት ተመ
ልሼ ከፀሐይ በታች የሚሠራውን ሥራ አየሁ ፡ ለፈጣኖች
ሩጫ እንዳልረባቸው ለአርበኞችም ሰልፍ ከሞት እንዳላዳ
ናቸው ለብልሆች እኽል ከሞት እንዳላዳናቸው ለአዋቆ
ችም ብዕል እንዳልጠቀማቸው አየሁ ፡ ሁሉንም ጊዜ
ሞት ይገናኛቸዋልና ፡ ትንቢት ለሚያውቁም ሰዎች ትን
ቢት እንዳልረባቸው አየሁ ። አሞ፡ ፪ ፪ - ፲፬ ።

ሰው የሚሞትበትን ጊዜ አያውቅምና ዓሣዎች በክፉ
መረብ እንዲያዙ ወፎችም በጭራ ወጥመድ እንዲያዙ ድን
ገት በሳቸው ላይ በመጣባቸው ጊዜ ይህ ሞት በታዘዘበት
ወራት የሰው ልጆች በሞት ይያዛሉ ።

ከፀሐይ በታች ያለ እነሆ ይህንን ጥበብ አየሁ ።

ታናሽ አገር የምትሆን (ይሁዳ) በኔ ዘንድ ደግ ናት ፡

ቴታ ኅዳጣን፡ ወአመ መጽአ ላዕሌሃ ንጉሥ ዓቢይ ወዓገታ
ወየሐንጽ ላዕሌሃ ጥቅመ ዓቢየ ።
ወረከበ በውስቴታ ብእሴ ጠቢበ ወነዳየ ወያድኅን ሀገረ
ውእቱ በጥበቡ፡ ወአልቦ ዘተዘከሮ ሰብእ ኅቡረ ለውእቱ
ብእሲ ።
ወእቤ አነ ትኄይስ ጥበብ እምኃይል፡ ወጥበቡ ለነዳይ
እንተ ትትሜነን ወነገሮሂ ኢኮኑ እለ ይሰምዕዎ ።

ወላነገረ ጠቢባን በዕረፍት ይሰምዕዎ እምነ ጽራሖሙ
ለእለ ይኬንኑ በዕበድ ።
ትኄይስ ጥበብ እምንዋየ ሐቅል፡ ዘየኃጥእ አሐደ ያኃ
ጕል ብዙኀ ።

ምዕራፍ ፲ ።

ጽንጽንያ ከልብ ምውት ያማስን አፈወ ቅብዕ ጥዑመ
ትከብር ንስቲት ጥበብ እምነ ክብር ዓቢይ በዕበድ ።

ልቡ ለጠቢብ ውስተ የማኑ፡ ወልቡ ለዐብድ ውስተ
ጸጋሙ ።

ወሶበ የሐውር ዐብድ ብዕበደ ልቡ ወበፍትወተ ልቡ
የሐፅዖ አእምሮ፡ ወዘይሔሊ ኵሎ ዐብድ ውእቱ ።

እስመ መንፈሱ ለዘይሜልጥ ዐርገ ላዕሌከ መካነከ ኢት
ኅድግ እስመ ፈውስ ያኃድግ ኃጣውአ ዓቢየ ።
በ እኩይ ዘርኢኩ መትሕተ ፀሐይ ።
ከመ ዘበኢያእምሮ ወጽአ እምቅድመ ይሠልጥ ተው
ሀበ ዐብድ ለሉዓሌ ዓቢይ፡ ወአብዕልት መትሕተ ይነብሩ ።

ወርኢኩ አግብርተ ዲበ አፍራስ፡ ወመኳንንት እንዘ
የሐውሩ በእግር ከመ አግብርት ።
ዘይከሬ ግበ ለቢጹ ይወድቅ ውስቴቱ፡ ወዘይነሥት ጸ
ቈነ ይነስኮ አርዌ ምድር ።

ወዘያስተፋልስ እብነ የሐምም ቦቱ፡ ወዘይሜፅር ዕፀ
ይትመነደብ ቦቱ ።

እመ ተመልሐ ሐፂኑ ወውእቱኒ ገጾ አስተወላወለ ወ
ወኃይል ታኄይል ወፍድፍድናሁ ለጽኑዕ ጥበብ ።

እመ ነሰኮ አርዌ ምድር ወኢረቀዮ ወኢፈወሶ ረቃዩ
አልቦ ዘይበቍዕ ዘይረቂ ።

ንባበ አፉሁ ለጠቢብ ሞገሱ፡ ወከናፍሪሁ ለዐብድ ያሠ
ጥማሁ ።
ቀዳሚ ንባበ አፉሁ ዕበድ፡ ወደኃሪታ ጸዋግ ።

ዐብድሰ ያበዝኅ ነገረ ወኢየአምር ብእሲ ምንተ ዘኮነ
ወምንተ ዘይከውን እስመ እምድኅሬሁ መኑ ይዜንዎ ።

በሷ ያሉ ሰዎችም ጥቂቶች ናቸው፡ ታላቅ ንጉሥ መጥቶ
በከበባት ጊዜ ታላቅ ቅጽርንም በሷ በሠራ ጊዜ ።
በሷ ብልህ ድኻ ሰውን (ሕዝቅያስ) አገኘ፡ እሱም በም
ጽዋቱ አገሩን ያድናል፡ እሱንም ይድናል ብሎ ያሰበው
ሰው አልነበረም ።
እኔም ከሠራዊት ጥበብ ትሻላለች አልሁ፡ የምትናቅ
ነገሩንም የማይሰሙት ያይደለ የድኻ (የሕዝቅያስ) ጥበቡ
ትሻላለች አልሁ ። ማር፡ ፯ ፪ - ፫ ።
ባለማወቅ ከሚገዙ ሰዎች ጩኸት ይልቅ የብልሆች
ሰዎችን ነገር በጸጥታ ይሰሙታል ።
ከሜዳ ፀብት ጥበብ ትሻላለች፡ አንዱን ያጣ ሰው ብዙ
ውንም ያጣል ። ኢያ፡ ፯ ፩ ።

ምዕራፍ ፲ ።

የሞተ የውሻ ዝንብ የጣፈጠውን የዘይቱን ሽቱ ያጠ
ፋል፡ ባለማወቅ ከተገኘ ብዙ ክብር ትንሽ ጥበብ ቸከብ
ራለች ። ዘፀ፡ ፴ ፳፭ ።
የብልህ ሰው ልቡ በቀኙ ነው፡ (ቀና ሥራን ያስባል)
ያላዋቂ ሰው ልቡና ግን በግራው ነው፡ (ጠማማ ነገርን
ያስባል) ።
አላዋቂ ሰው በልቡናው ፀንቶ ቢኖር ልቡናው በወደ
ደው ሥራ ፀንቶ ቢኖር ዕውቀት ያንሰዋል ሁሉንም የሚ
ያስብ ሰው አላዋቂ ነው ። ምሳ፡ ፲፰ ፪ ።
በሥልጣኑ የሚሠለጥን (ሰናክሬም) ዘምቶብኻልና ንስ
ሓ ብዙ ኃጢአት የሚያስተሠርይ ስለሆነ በታህን አትተው ።
ከፀሐይ በታች ያየሁት ክፉ ሥራ አለ ።
ይኸውም በመንግሥት ከመሠልጠኑ አስቀድሞ ባለማ
ወቅ ከወህኒ ቤት እንደወጣ ንጉሥ ያለ ሰነፍ ለልዕልና
መንግሥት ተሰጠ፡ ባለጸጎች ከድኾች በታች ይቀመጣሉ ።
መኳንንት እንደ ባሮች በእግራቸው ሲሄዱ፡ ባሮችም
በፈረስ ተቀምጠው አየሁ ። ምሳ፡ ፲፱ ፲ ።
በባልንጀራው ጕድጓድ የሚቈፍር ሰው በቈፈረው
ጕድጓድ ይወድቃል፡ ቅጥርንም የሚያፈርስ ሰው የምድር
እባብ ይነክሰዋል ። መዝ፡ ፯ ፲፭ ።
ከታች ሁኖ ከወደላይ ደንጊያን የሚፈነቅል ሰው መ
ከራ ይቀበልበታል፡ ዕንጨትንም የሚፈልጥ ሰው መከራ
ይቀበልበታል ።
ብረቱ ቢወልቅ ሰውየውም ሰውነቱን ወዲያ ወዲህ
ቢል ዕውቀትም ሰውን ታበረታለች፡ በዕውቀት የጸና
ሰው ብልጫው ጥበብ ነው ።
የምድር እባብ ቢነክሰው ያ ጠበል ረጪው ሰው ጠበ
ሉን ረጭቶ ካላዳነው ጠበል የሚረጨው ሰው የሚረባው
የሚጠቅመው ነገር የለም ። ኢሳ፡ ፫ ፫ ፡ ፳፯ ፲፯ ።
የብልህ ሰው መወደዱ በአፉ በተናገረው ነገር ነው፡
ያላዋቂ ሰው ከንፈሮቹ በባሕረ መከራ ያሰጥሙታል ።
በመጀመርያ በአፉ የሚናገረው ነገር ስንፍና ነው፡
ኋላም የሚናገራት ነገር ጠማማ ናት ። ምሳ፡ ፪ ፫ ፡ ፩ ፲፯ ።
አላዋቂ ሰው ነገርን ያበዛል፡ እሱ ከሞተ በኋላ የሚ
ደረገውን የሚነግረው የለምና ይህ እንዲህ ያለው ሰው

ናሁ ፃማሁ ያሐምሞ ለዐብድ እስመ ኢየአምር ሐዊረ ውስተ ሀገር ።

፲፭

አሌ ለኪ ኦ ሀገር እንተ ንጉሥኪ ወሬዛ ፡ ወመኳንንትኪ ይበልዑ በነግህ ።

፲፮

ብፅዕት አንቲ ምድር እንተ ንጉሥኪ ወልደ አግአዚ ፡ ወመኳንንትኪ በጊዜ ይበልዑ በኃይል ወኢይትኀፈሩ በሀኬት ።

፲፯

ወበጽርዓተ እደው ያወጽሕ ቤት ።

፲፰

እደው ዐብዳን ለሰሐቅ ይሬስዎ ኅብስተ ፡ ወይን ያስተፌሥሕ ሕያዋነ ፡ ወለወርቅ ኵሉ ይትኤዘዝ ኅቡረ ።

፲፱

አንተኒ በሕሊናከ ንጉሠ ኢትርግም ፡ ወበውሣጤ ቤትከ ኢትርግም ብዑላነ ፡ እስመ ዖፈ ሰማይ ያወጽእ ነገረከ ፡ ወዘቦ ክንፍ ይዜኑ ንባበከ ።

፳

ምዕራፍ ፲፩ ።

ፈኑ ኅብስተከ ውስተ ገጸ ማይ እስመ በብዙኅ መዋዕል ትረክቦ ።

፩

ሀብ መክፈልተከ ለሰብዓቱ ወለሰመንቱ እስመ ኢተአምር ዘይከውን እኩየ ውስተ ምድር ።

፪

እመ መልአ ደመና ይክዑ ዝናመ ውስተ ምድር ፡ ወለእመ ወድቀ ዕፅ ደቡበ ወእመኒ ሰሜነ ወእደ ወድቀ ዕፅ ህየ ይሄሉ ።

፫

ዘየዓቅብ ነፋሰ ኢይዘርእ ፡ ወዘይኔጽር ደመናተ ኢየዓፅድ ።

፬

እስመ አልቦ ዘየአምር ምንት ውእቱ ቍኖተ መንፈስ ከመ አዕፅምት ውስተ ከርሠ ጽንስት ፡ ከማሁ ኢይትአመር ግብሩ ለእግዚአብሔር መጠነ ገብረ ኵሉ ኅቡረ ።

፭

በነግህ ዝራእ ዘርአከ ወበምሴትኒ ኢትኅድግ እዴከ እስመ ኢተአምር አይ ዘይከውን እምዝ ወእምዝ ፡ ወእመ ክልኤሆሙሰ ኅቡረ ሠናይ ።

፮

ጥዑም ብርሃን ወሠናይ ለአዕይንት ለርእየ ኅብረ ፀሐይ ።

፯

እስመ እመኒ ዓመታተ ብዙኅ ሐይወ ሰብእ ፡ ወበኵሉን ይትፌሣሕ ወኢይዜከር መዋዕለ ጽልመት ከመ ብዙኃተ ይከውና ፡ ኵሉ ዘይመጽእ ከንቱ ተፈሣሕ ኦ ብእሲ በውርዙትከ ።

፰

ወትሠኒ ልብከ በመዋዕለ ውርዙትከ ወሑር በፍኖተ ልብከ ዘበንጽሕ ወኢበርእየ ዓይንከ ፡ ወአእምር ከመ በእንተዝ ኵሉ ያቀርበከ እግዚአብሔር ለኵነኔ ።

፱

ወአርኅቅ መዓተ እምልብከ ወአግኅሥ እከየ እምሥጋከ ፡ እስመ ውርዙት ወጸሊመ ሥዕርት በኢያእምሮ ከንቱ ውእቱ ።

፲

ያለውንም የሚመጣውንም አያውቅም ።

በዚህ ዓለም ሳለ ሰጥቶ መጽውቶ መሄድ አያውቅምና ጥሮ ግሮ ያጠራቀመው ከብቱ አላዋቂም ሰው መከራ ያመጣበታል ።

ንጉሥሽ አላዋቂ የሚሆን መኳንንቶችሽ (ሳይፈርዱ ሳይተቹ) በጧት የሚበሉ አገር ሆይ ! ወዮልሽ ።

ንጉሥሽ የከበረ ልጅ የሚሆን መኳንንቶችሽም (ሲተቹ ሲፈርዱ ውለው) በጊዜው ጊዜ በዕውቀት የሚበሉ አገር (ኢየሩሳሌም) ሆይ ! የተደነቅሽ ነሽ ሀኬትም ሠርተው አያፍሩም ። ምሳ፡ ፴፩ ፬ ።

በሰዎች ቦዘን ቤት ያፈሳል ። መዝ፡ ፻፲፱ ፳፰ ።

አላዋቆች ሰዎች ሳቅን እንጀራ ያደርጉታል ፡ ወይንም በነፍስ ሕያዋን የሆኑ ሰዎችን ደስ ያሰኛል ፡ ለወርቅ ሁሉ በአንድነት ይታዘዛል ። ኤር፡ ፴፩ ፲፪ ። መክ፡ ፯ ፲፪ ።

አንተም በልቡናህ አስበህ ንጉሥን አትማ የሰማይ ዖፍ ነገርህን ያወጣብኻልና ክንፍ ያለው ዖፍም አውጥቶ ይናገርብኻል በቤትህ ውስጥ ሆነህ ባለጸጎችን (መኳንንቶችን) አትማ ። ሉቃ፡ ፲፪ ፫ ።

ምዕራፍ ፲፩ ።

በብዙ ዘመን ታገኘዋለህና ፡ እንጀራህን በውኃ ዳር (ውስጥ) አኑር ። ኢሳ፡ ፴፪ ፳ ። ምሳ፡ ፲፱ ፲፯ ።

በዚህ ዓለም የሚሆነውን ክፉውን ነገር አታውቅምና ለሰባቱም ለስምንቱም ሰው ገንዘብህን ስጥ ።

ደመና ዝናምን ቢመላ ዝናምን በዚህ ዓለም ያዘንማል ፡ ዕንጨት በደቡብ ቢወድቅ በሰሜንም ቢወድቅ ዕንጨቱ በዚያ በወደቀበት ቦታ ይኖራል ።

ዝናም የያዘ ነፋስን የሚጠብቅ ሰው አይዘራም ፡ ደመናትንም የሚመለከት አያጭድም ።

በፀነሰች ሴት ማኅፀን ያለ ጽንስ እንዳይታወቅ ፡ የሞት ጐዳና ምን እንደሆነ አይታወቅምና ፡ እንደዚሁም ሁሉ ሁሉን አንድነት እንዳደረገ የእግዚአብሔር ሥራው አይታወቅም ። ዮሐ፡ ፫ ፰ ። ኢዮ፡ ፲ ፰ ።

በጧት ዘርህን ዝራ ፡ በጧት ከዘራኸው ማታ የዘራኸው እንዲበልጥ አታውቅምና ማታም ለመዝራት እጅህ አትተው ሁለቱም ግን ያማረ ቢሆን በጎ ነገር ነው ።

በምሌት ያለው ብርሃን ያማረ ነው ፡ ብርሃነ ፀሐይንም ማየት ለዓይኖች ያማረ ነው ።

ሰው ምንም ብዙ ዘመን ቢኖር በሁሉም ደስ ቢለው በመቃብር የሚኖርባቸው ዘመኖች ብዙ እንደሆኑ ካላሰበ ወደዚህ የሚመጣው ሰው ሁሉ ከንቱ ነውና ፡ ሰው ሆይ ! በሕፃንነትህ በጎ ሥራ ሠርተህ ደስ ይበልህ ።

በሕፃንነትህ ወራት ልብህ ያማረች ትሁን ፡ በንጽሕና በጸና በልቡናህ ሥራ ፀንተህ ኑር ፡ ነገር ግን ዓይንህ ባየው ፀንተህ አትኑር ፡ ስለ ሠራኸውም ሥራ ሁሉ እግዚአብሔር ለፍርድ እንዲያቀርብህ ዕወቅ ። ኢዮ፡ ፴፩ ፯ ።

ከልቡናህ ቍጣን አርቅ ፡ ባለማወቅ በነጭ ጥርሴ በጥቁር ራሴ እኔ ዛሬ ምን አጥቼ ማለት ከንቱ ነውና ፡ ትምክሕትን ከሰውነትህ አርቅ ። ፪ ቆሮ፡ ፯ ፩ ።

ምዕራፍ ፲፪ ።

ተዘከሮ ለፈጣሪከ በመዋዕለ ውርዙትከ ዘእንበለ ይም ጻእከ መዋዕል እኩይ ፡ ወይብጽሓ ዓመታት በዕለተ ትብል ኢኪነኒ ዘንተ ፈቃድየ ።

ዘእንበለ ይጽልም ፀሐይ ፡ ወብርሃነ ወርኅ ፡ ወከዋክብት ወዘእንበለ ይትመየጡ ደመናት ድኅረ ዝናማት ።

አመ ዕለተ ያንቀለቅሉ ዓቃብያነ ቤት ወይትኃለዉ ሰብእ ኀላይያት ወተፀርዓ እለ የሐርፃ እስመ ድኩማት እማንቱ ወይጽልማ እለ ይሬእያ በጸዳል ።

ወይትዐፀው ኖኅት በምሥያጣት ፡ በድውይ ቃል እንተ ተሐርዕ ወትትነሣእ በቃለ ያፍ ወየኃሥራ ዙሉን እዋልደ ማኅሌት ።

እስመ እመልዕልት ይሬእዩ ድንጋፄ በውስተ ፍኖት ፡ ወይጸጊ ከርከዕ ፡ ወይገዝፍ አንበጣ ወይትፈረዘዝ ቍልሕ እመ ሐረ ብእሲ ውስተ ቤተ ዓለሙ ወዓዲ ጽጉ እለ ይላህዉ ።

ዘእንበለ ይትገፈታእ ኀብሩ ለብሩር ፡ ወይትዌለጥ አስተርእዮቱ ለወርቅ ወይትቀጠቀጥ መስብክት ውስተ ኀዘቅት ።

ወኀልቃ አዕይንት እለ ያንቀኅድዋ ውስተ መስኮት ወይትኀፀዋ አናቅጸ መራኅብት ፡ በአንተ ድንጋፄ ቃላት እለ ይኬልሑ ይትነሥኡ እምቃለ ጸላኢ ።

ወይሴ ላዕለ ዙሉ ደቂቀ አዳም ወይሬእዩ ኀበ ላዕሉ ወይከውን ፍርሃት ውስተ ፍናዋት ወያስተርኢ እሳት ጊዜ ይፈቅድ ተልዕሎተ ።

ወይደምፅ ሰቆቃው ውስተ መራኅብት እምቅድመ ይትወለዋ ኀብረ ብሩር ወይግሰን ሥነ ወርቅ ወያንኰረኵር መንኰራኵር ለኢያንኰርኵሮ ውስተ ዐዘቅት ።

ወይገብእ መሬት ውስተ መሬት ፡ ከመ ሀሎ ወመንፈስ ይገብእ ኀበ እግዚአብሔር ዘወሀቦ ወይሁቁ አውሥአ በእንተ ዙሉ ዘገብረ ሊተ አመ ነበረ በሥጋ እመ ኮነ ሠናየ አው እኩየ ።

ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ ዙሉ ከንቱ ።

ወፈድፋዶ እስመ ኮነ መክብብ ጠቢብ እስመ ይሚህር አእምሮ ዙሉ ሰብአ ፡ ወይፈትን ሠርጉ ምስል ።

ኃሠሠ መክብብ ከመ ይርከብ ነገረ ፈቃዱ ወጸሐፈ ርትዐ ወነበበ ጽድቀ ።

ወነገረ ጠቢባን ከመ መድጕጻ ላሕም ወከመ ቅትራት ርሱን እላ እምኀበ ትምህርት ተውህቡ እምአሐዱ ኖላዊ ።

ወፈድፋደሰ እምውስቴቶሙ ወልድየ ኢትግበር መጻሕፍተ ብዙኀ ዘአልበ ፍጻሜ ፡ ወትምህርት ብዙኀ ፃማ ለሥጋ ።

ንባበ ዙሉ ነገር ስማዕ ፡ ወእግዚአብሔርሃ ፍራሕ ወትእዛዚሁ ዕቀብ ፡ እስመ ዘውእቱ ዙሉ ሰብእ ።

ምዕራፍ ፲፪ ።

ከፉ ቀን ሳይመጣብህ ይህ ፈቃዴ አይደለም በምትል በትም ቀን ዘመናችህ ሳይደርሱ በሕፃንነትህ ወራት ፈጣሪህን አስበው ። ምሳ፡ ፳፪ ፮ ። ፪ ሳሙ፡ ፪ ፲፱ - ፴፭ ።

፪ ፀሐይ (ሰውነትህ) ሳይጠፋ የጨረቃና የከዋክብት ብርሃን ሳይጠፉ ፡ ደመናዎችም ዝናሞችን አዝንመው ሳይመለሱ ።

፫ ቤት (ሥጋህን) የሚጠብቁ ሰዎች ሳይነዋወጡ የሚያለቅሱም ሰዎች ሳይመለሱ ደካሞች ናቸውና ሰውን የሚያሙ ሰውነቶችህ ሳይበዝኑ በዓይነ ርግብ (በመነፅር) የሚያዩ ዓይኖችህ ሳይጠፉ ።

፬ የመቃብር ደጅ ሳይዘጋ በደካማ ቃልም ሰውን የምታማ ነፍስህ በሕቅታ ሳትለይ ዋዛ ፈዛዛ የሚወዱ ሰውነቶችህ በመቃብር ሳይጐሰቍሉ ፈጣሪህን አስበው ።

፭ ዓይኖችህ ወደ ላይ ይመለከታሉና ድንጋፄ በመንገድ አለ ፡ ለውዝ ሳያብብ ሰበቦትም ሳያብጥ ሰው ሁሉ ወደ ሚሄድበት ወደ መቃብር በሄደ ጊዜ ሰውነትህ ሳይፈነዳ ዳግመኛ የሚያለቅሱ ሰዎች አልጋውን የሚዘሩበት ጊዜ ሳይደርስ ። ዘኁ፡ ፲፫ ፴፫ ።

፮ የብር (ሰውነትህ) መልክ ሳይጠፋ የወርቅ (ሰውነትህ) መልኩ ሳይለወጥ ሞጋን ሰውነትህ በመቃብር ሳይሰበር ።

፯ አንጋጠው ወደ መስኮት የሚያዩ ዓይኖችህ የሚጠፉበት ጊዜ ሳይደርስ የመቃብርም ደጆች ሳይዘጉ የሚያመሰግኑ ነፍሶችም በሕቅታ ቃል ሳይለዩ ፈጣሪህን አስበው ።

፰ በአዳም ልጆች ሁሉ ላይ ልቅሶ አለ ፡ ወደ ላይም ይመለከታሉ በመንገዶችም ፍርሃት አለ ፡ እሳትም መታየትን በወደደ ጊዜ ይታያል ።

፱ በአደባባይ ልቅሶ ሳይሰማ የብር (ሰውነትህ) መልኩ ሳይለወጥ የወርቅ (ሰውነትህም) ደም ግበቱ ሰያጠፉ በጕድጓድ ላለመገለባበጥ መንኰራኵር (ሰውነትህ) ሳይገለባበጥ ፈጣሪህን አስበው ።

፲ ቀድሞ እንደነበረ ጊዜ መሬት ወደ መሬትነቱ ይመለሳል ፡ ነፍስም ለሥጋ ሰዋቶት ወደ ነበረ ወደ እግዚአብሔር ይመለሳል ፡ በሥጋ በኖረ ጊዜ ስለ ሥጋው ሀሉበንም ቢሆን ክፉም ቢሆን ምሳሽ ይሰጣል ።

፲፩ መክብብ (ሰሎሞን) ሁሉ ከንቱ ነው ከንቱ ነው አለ ።

፲፪ ይልቁንም መክብብ ብልህ ሁኖአልና ለሰው ሁሉ ዕውቀትን ያስተምራልና እንቆቅልሽንም ይተረጕማል ።

፲፫ አኔ መክብብ የምወደውን ነገር አገኝ ዘንድ ብዙ መረመርኩ የቀና ነገርንም ጻፍሁ እውነት ነገርንም ተናገርሁ ።

፲፬ በትምህርት ከአንድ አረኛ (ክርስቶስ) የተገኙ የመምህራን ነገራቸው እንደ ላም አልቃሽ ነው ፡ እንደ ጋማ አሽሙርም ነው ። ፅዝ፡ ፱ ፭ ።

ልጄ ! ከነዚህ ከተጻፉት መጻሕፍት ወጥተህ ፍጻሜ የሌለው የቀንቄላ መጽሐፍ አትግር ፡ ብዙም መማር ለሥጋ ድካም ነው ።

፲፭ ፍሬ ፍሬ ነገሩን ስማ ፡ ሰው ሁሉ የሱ ፍጥረት ነውና እግዚአብሔርን ፍራ ፡ ትእዛዛቱንም ጠብቅ ።

እስመ ኵሎ ፍጥረተ ያቀርብ እግዚአብሔር ለኵነኔ ኵሉ ዘያስተርኢ ወዘኢያስተርኢ፡ እመኒ ሠናይ፡ ወእመኒ ለኵይ ውእቱ ።	፲፯	በጎም ቢሆን ክፉም ቢሆን የሚታየውንና የማይታየ ውን ፍጥረት ሁሉ እግዚአብሔር ለፍርድ ያቀርባልና እግ ዚአብሔርን ፍራ፡ ትእዛዘቹንም ጠብቅ ። ኢዮ፡ ፲፱ ፳፱ ።

ተፈጸመ ቃለ መክብብ፡ ወስብሐት ለእግዚአብሔር፡
ለዓለመ ዓለም፡ አሜን ።

ለእግዚአብሔር ለዘለዓለሙ ክብር ምስጋና ይግባውና፡
መክብብ ሰሎሞን የተናገረው ነገር ደረሰ
ተፈጸመ ።